

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHELSEA GAIN TEK TEKME

Kick Lannigan'la tanışın.

21 yaşında.

Her türlü kilidi açar.

Sizi bir ceketle öldürmenin beş ayrı yolunu bilir.

Gerektiğinde kaçar, gerektiğinde bulur.

Kick Lannigan'la tanışın.

Ona aşık olacaksınız.

Karanlık geçmişi onu yenilmez yaptı.

Keskin nişancı, bomba yapım ustası, ölüm makinesi.

Kick yaşıtlarından çok farklı.

Ne de olsa 6 yaşında kaçırıldı ve yıllar sonra bulunduğunda çok değişmişti...

Şimdi iki çocuk kayıp. Kick, onların izini sürüyor. Bu yolculukta kendi geçmişiyle yüzleşmek zorunda kalacak. Karanlıktaki sırlar tek tek ifşa olacak.

Kitapları otuz dile çevrilen, New York Times çok satan listelerinin değişmez ismi Chelsea Cain'den nefes kesici bir macera, gerilimi ve enerjisi yüksek bir roman, popüler edebiyata bir tekme: Tek Tekme.

"Tek Tekme ile Chelsea Cain yürekleri paramparça ediyor. Kitabın ilk yarısında henüz ağlamamış, ortalarında dehşete düşmemişseniz, yanlış kitabı okuyorsunuz."

Chuck Palahniuk, *Dövüş Kulübü'nün* yazarı

"Popüler edebiyat hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Booklist

Yüzler, imgeler, patlayan renkler görüyordu.
Nefes alamıyordu. Her şey çözülüyordu. Çabucak,
"Canavar'ı ben dışarı çıkarmadım." derken
sözcükler ağzından yuvarlanarak çıktı.
"Verandadan bir şey almak için kapıyı açmışım ve
durdurmama fırsat bırakmadan dışarı çıkıverdi."
Islak bir hıçkırığı yutup elini ağzına bastırdı.
"Benim suçumdu." dedi parmaklarının arasından.

"Hey, hey, hey..." dedi Frank. Eline bir şaplak
atmak ister gibiydi ama atmadı. "Sakin ol." dedi.
"Geçti. Bitti artık. Köpek yüzünden sana kimse
kızmayacak, söz veriyorum. Başın dertte değil."
Cebinden bir şey bulup çıkardı. "Al..." diyerek,
avcu havada elini uzattı. "Bu senden düştü
galiba." Avcunda babasının Scrabble taşı vardı.
Kick çekinerek elini uzattı.
"Bir şey olmaz..." dedi Frank, "Al." Taşı Frank'ın
elinden alıp eli acıyana kadar avcunda sıkı.
Frank hâlâ şaşkındı. "Lannigan..." dedi. "Vay be."
Ağız açık, gözlerini kırıştıtarak ona bakıyordu. "
Uzun zamandır kayıptın."

Frank'ın arkasındaki pembe, süslü püslü, sayvanlı
prenses karyolasını görüyordu. Titriyordu. Kendine
engel olamıyordu. "Bitti mi?" diye sordu.
Frank başını salladı. "En kötü kısmı bitti evlat."

Yayın No: 182

1. Baskı : Ocak, 2018

ISBN: 978-605-5162-91-7

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editör
Nazlı Berivan AK

Çevirmen
Kıvanç GÜNEY

Son Okuma
Sinem User KARA

Katkıda Bulunanlar
Pelin Su ÖZDOĞAN
Özlem ÇETİNKAYA

Kapak Tasarım
Murat YILMAZ

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L. Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Copyright © 2014 by Verite, Inc.
Simon & Schuster, Inc.

Bu kitabın hakları Akcalı Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince
alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz,
resim, sesli, görsel, grafik vb. yayınevinin izni
olmadan kopya edilemez.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://trantay.org>

*Marc Mohan, muhteşem Eliza Mohan ve
Lucy'ye ithaf edilmiştir.*

.

“Bir seferde 10.000 tekme çalışan adamdan değil,
aynı tekneyi 10.000 kez çalışandan korkarım.”

Bruce Lee

GİRİZGÂH

Polis gelecek olursa ne yapacağını öğretmişlerdi. Dolabın içindeki, yerdeki kapağa, evin herhangi bir yerinden bir dakikadan kısa bir zamanda ulaşmayı başarıncaya kadar -sabah ilk iş, gecenin bir yarısı veya bir yemeğin ortasında- tatbikatlar yaptırmışlardı. Çevik bir çocuktu, hızlıydı ve çok çalışmıştı. Babası kronometreyi durdurup gururla başını salladığında, mutluluğun göğsünü yaktığını hissedirdi.

Babasının, her şeyi onun için yaptığını biliyordu. Stresin babasına ödettiği bedeli, göz kenarlarındaki kırışıklıkları, tepesinin açıldığı yerdeki pembe kafa derisini görebiliyordu. Hâlâ güçlü bir adamdı ve onu koruyacağına hâlâ güvenebilirdi. Yaşadıkları ev kırsal bölgedeydi, en yakın ev kilometrelerce uzaktaydı ve gelen bir arabayı çakıl taşlı yola döner dönmeyiz duyabileceğini söylerdi babası. Ona tabanca kullanmayı, 22 kalibrelik silahın ellerinde daha sabit durabilmesi için yere sağlam basmayı burada öğretmişti. Bir gün kendisi evde yokken polis gelecek olursa, dolaptaki kapıya ulaşmasını engelleyen herkesi vurması gerektiğini söylemişti. Onu evde gezdirmiş, bir bir silahların yerlerini göstermiş ve aklında kalması için yüksek sesle söyletmişti. “Mutfaktaki lavabonun altı.” “Yemek odasındaki çekmeceli büfe.” “Kütüphanedeki kitapların arkası.” Korkmuyordu. Babası hep evdeydi. Birini vurmak gerekirse, o vururdu nasılsa.

Çiftlik evinin kırılğan pencerelerini sarsan bir yağmur vardı ama o yatmak üzere çoktan zürafa desenli, pamuklu geceliğini giymiş, yorganını omuzlarına sarmış, kendini güvende

hissediyordu. Hazır spagetti sosuyla köftelerin -en sevdiği yemeğin- kokusu şöminede çıtırdarak yanan odunların kokusuyla birlikte havada asılı kalmıştı. Yemek masası toplanmıştı. Annesi mutfığa girip ortadan kaybolmuştu.

Babasıyla birlikte, masada duran Scrabble tahtasının başında çektikleri harfleri inceliyorlardı. Her akşam yemekten sonra Scrabble oynarlardı. Salondaki şöminede titreşen, sıcak, turuncu bir parıltı vardı ama yemek salonunda oynuyorlardı. Babası bu sayede duruşunun bozulmayacağını söylerdi. Ahşap Scrabble taşlarından birini alıp tahtaya yerleştirdi babası. C. Sırıttı; bu sırtışı iyi biliyordu, babası iyi bir hamle yapmıştı. Bir taş daha yerleştirdi. A. Tam bir sonraki taşı yerleştirirken ön kapıyı yumruklayan birinin çıkardığı ses bütün evde yankılandı. Babasının yüzündeki korkuyu, göz kapaklarının seğirdiğini gördü. Taşı yere düşürdüğünü gördü. K.

Mutfak kapısında beliren annesinin elinde sarı bir bulaşık bezi vardı. Bir an her şey durdu. Fotoğrafın çekildiği o an gibi... Bütün dünyanın durduğu, göz kırpmamaya çalıştığı bir es.

“Benim, Johnson...” diye bağırdı dışarıdan tanıdık bir ses. “Fırtınada elektrik hattımın üstüne ağaç devrildi. Telefon çalışmıyor. Hiçbir şey çalışmıyor. Sizin telefonda şerifi arayabilir miyim?”

Annesiyle babası tedirgin gözlerle bakıştı ve babası masanın üstünde sıktığı yumruklarının üstüne eğilirken kendi Scrabble ıstakasını devirdiğini, bütün taşlarının masa örtüsüne saçıldığını fark etmedi bile. Annesi örtünün üzerine yaban sümbülleri ve acı baklalar işlemişti. Babasının ıstakasından düşen K harfi orada, tam önünde, bir yaban sümbülünün üstünde duruyordu. Bir tek o taş beş puan değerindeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Piyanonun yanındaki pencereye gitmeni istiyorum.” dedi babası. Söyleneni yapıp soru sormaması gereken zamanlarda kullandığı o ciddi fısıltıyla söylemişti bunu. Babasının gözleri annesine kayarken elleri kendi yer paspasına benzeyen gür ve siyah saçlarından çok farklı olan ince telli saçlarına geçti. “Tepenin aşağısında, hemen gölün altında Johnson’ın evini göreceksin,” dedi babası: “bak bakalım, hiç ışık var mı?”

Tatbikatlardan farklı bir şeydi bu. Annesiyle babasının bakışmalarından anlayabiliyordu. Korkması gerekip gerekmediğini merak etti ama korku belirtileri için vücudunu taramadığında hiçbir belirti bulamadı. Hazırlıklı olmanın önemini babası öğretmişti ona.

Soğukkanlılıkla sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı, yorganın omuzlarından yere düşmesine izin verdi ve yalın ayak yürüyerek yemek odasından salona geçti. Şömine karanlığın içine turuncu bir daire yaymıştı. Parmak uçlarında annesinin piyanosunun etrafından dolaşarak duvarla piyanonun arasına sıkıştı. Sonra gözlerini çizgi çizgi suyla kaplı pencereden karanlığın içine dikti. İçeri süzülen soğuk hava ona şömineyi unutturdu. Babasının söylediği yöne doğru baktı. Ama hiç ışık yoktu, bir tek sönmeye yüz tutmuş kor alev gibi titreşen kendi soluk yansımaları görebildi. Başını çevirip boynunu salona doğru uzattı. “Hiç ışık görmüyorum.” diye rapor verdi Kick. “Orası kapkaranlık.”

Annesi babasının ismini söylerken, ardından söylediği şeyi hemen yutar gibi yutkunduğu cılız bir ses çıkardı. Babası boğazını temizledi. “Hemen geliyorum!” diye bağırdı kapıya doğru.

Babası masadan kalkarken yere sürtünen sandalyenin sesini duydu, yemek odasındaki dolaba gidip gümüş takımların durduğu çekmecedeki Colt’u çekişini izledi. Tabancayı arkadan annesinin Walmart’tan aldığı Wrangler kotunun beline soktu babası.

Annesinin yavaşça mutfağa doğru gerilediğini gördü.

Pencerenin önü soğuktu. Yağmur, camda trampet çalan parmaklar gibiydi. Adam hâlâ kapıyı yumrukluyordu. Elinde bir şey, birkaç santimetrekarelik kare bir ahşap hissedip *K* taşını parmakları arasında sıkışmış olduğunu görerek irkildi. Aldığını hatırlamıyordu.

Babası yerdeki yorganı kucaklayıp yanına gitti. Yorganı omuzlarına sararken bu yeni utançla, hırsızlığıyla onu hayal kırıklığına uğratmamak için Scrabble taşını yumruğunda sakladı. Babası gözlerini gözlerine dikip yüzünü yüzüne o kadar yaklaştırdı ki nefesinde spagetti sosunun, pişmiş kıymanın kokusunu aldı. “Şimdilik olduğun yerde kal.” derken sesi çattallandı babasının. Karanlıkta göz yuvarlarından alevlerin parıltısı yansıyor. Yumruğundaki Scrabble taşını iyice sıkınca köşeleri etine gömüldü.

Babası salondan kapıya doğru giderken hâlâ orada olduğundan emin olmak ister gibi belindeki tabancanın kabzasına dokunduğunu gördü. Ayaklarında Oklahoma’da geçirdikleri o yaz satın aldığı boncuklu, gerçek Komançiler tarafından yapılmış Kızılderili ayakkabıları vardı. Hayvan derisinden yapılmış yumuşak tabanlar ses çıkarmıyordu.

Babası kapıdan hole çıkarken arkasına dönüp ona bakmadı ama kapıyı aralık bıraktı. Ön kapının açıldığını ve çarpılarak kapanan alüminyum sineklikli kapının bir gıcirtının ardından çat edişini duydu. Babasının sesindeki sahte samimiyeti, başlarına bela olduğu için bir kez daha özür dileyen Johnson’ın botlarının paspasa vuruşunu duydu.

Vücudu gevşerken omuzlarını saran yorganın da biraz gevşemesine izin verdi.

Kaçmak zorunda değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Komşuları telefonu kullanacaktı. Scrabble oyununu bitireceklerdi. Adam orada dikilmiş fırtınadan söz ederken duvara yaslanıp Scrabble taşını okşayarak daha ne kadar beklemesi gerektiğini düşündü. Kendi titreşen yansıması çarpıtı gözüne. Çiftlik evinin dalgalı camındaki yansımasını inceledi. Siyah saçları karanlığa karıştı ve camda sadece bir yüz, parıldayan gözler ve dişler kaldı. Yüzünü cama yaklaştırdı ve en çok yaklaşılan burnunda soğuyan havayı hissetti. Bu yakınlıktan, gözlerini bütün detaylarıyla seçebiliyordu. Her bir kirpiği. Sonra camdan yansıyan görüntüler birbirine karışmaya ve üst üste binmeye başladı.

Işığı o zaman gördü.

İrkilerek geri çekilip hızla gözlerini kırptırdı. Ama gözlerini açtığı anda, ışık hâlâ oradaydı. Ateş değildi. Yansıma değildi. Tepenin aşağısı, gölün karşısındaki tek bir bulanık ve parlak noktaya bakarken kalbi yerinden çıkacak gibi olsa da, orada ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir ışık. Kendi arazilerinde de müstemilatın üst köşelerine takılmış böyle birkaç ışık vardı. Hareket sensörlü oldukları için bazen kediler ve rakunlar geçtiğinde de yanarlardı. Babası kendi arazilerindeki ışıklardan birinin ampulünü çıkarmıştı çünkü sürekli penceresine vurup geceleri onu uykudan uyandırıyor.

Komşuları yalan söylemişti. Evinde elektrik vardı.

Birine söylemesi lazımdı. Ama babası olduğu yerde kalmasını söylemişti. Mutfak kapısına baktı ama annesi de ortadan kaybolmuştu. Adamların sesleri holde yükseliyordu hâlâ, babası biraz fazla sesli gülüyordu.

Sineklikli kapının rüzgârda çarpıp durduğunu duyuyordu. Johnson tam kapatmamıştı. Sineklik fırtınada yırtılacaktı. Kendini sıkılan bir düğüm gibi hissediyor, bütün benliği büzüşüyor, ciğerlerindeki hava dışarı püskürüyordu.

Sineklikli kapı çarptı.

Parmaklar açıkken atılan bir tokat gibiydi sesi. Ciğerleri genişledi, içeri hava alarak onu parmak uçlarına yükseltti. Scrabble taşı elinden yere düştü.

Sonra koştu. Karanlık salonda seğirtirken yorgan, pelerin gibi arkasında uçtu ve bir çekişte holün kapısını açtı. Babası kaşlarını kaldırıp, ağzı açık, ona baktı. Öyle uzundu ki, onu havaya kaldırıncaya tavana dokunabiliyordu. Sırtı ona dönük olan Bay Johnson ortalama boyutlarda bir adamdı. Islak botlarını kapının hemen yanına özenle yan yana koymuştu. Islak yağmurluğu askılıktaydı. Kilimin üstünde durmuş babasının kapının yanında tuttuğu havluyla kurulanıyordu.

“Bir ışık gördüm.” dedi nefes nefese.

Babasının yüzü kül gibi oldu.

Sineklikli kapı bir kez daha çarptı ve ön kapı gök gürler gibi, bir hışımla açıldı. Adamlar zorla içeri girerken babası geriye doğru sendeledi. Botlarıyla siyah montlarını çıkarma nezaketini göstermediler. Üstlerinden savrulan sular üstüne sıçradı. Bağırıyor, karşılarında korkudan sinmiş olan babasına emirler yağdırıyorlardı. Biri onu geriye çekmeye, babasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bağırarak bırakmasını söylerken babasının elini tabancasına götürdüğünü gördü. Ama adamların da tabancaları vardı ve babasını görünce “Silahı var!” diye bağırıyor, tabancaları göz hizasına kalktı ve nereye baksa merdivenin dibine çökmüş titrek elinde Colt’u tutan babasına doğrultulmuş bir namlu gördü. Babasının çıldırmış gibi bakan gözleri yaşlarla parlıyordu. Onu hiç ağlarken görmemişti.

Hol hem gürültülü hem de sessizdi, herkes put kesilmişti, telsizlerin cızırdayarak ötüşü, yetişkinlerin hızlı hızlı soluyuşu, yağmur ve ön kapı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adamlardan biri karşısına geldi. İlk hareket eden adam oluşu amirleri olduğunu gösteriyordu. Adamlar FBI ajanıydı. Montlarının sırtında beyaz harflerle yazıyordu. Federal Araştırma Bürosu. Eyalet polisi, bölge polisi, DHS, DEA, Interpol, ATF. Onları birbirinden ayırmayı ve en çok hangisinden korkması gerektiğini babası öğretmişti. Keçi gibi gözleri ve öfkeli yüzleri olacağını hayal etmişti.

Ama bu FBI ajanı öyle görünmüyordu. Babasından daha kısa ve daha genç, yüzünde çilleri, kızılımsı bir sakalı, dağınık saçları olan bir adamdı. Tel çerçeveli gözlüklerinde boncuk boncuk su damlaları vardı. Kötü birine benzemiyordu ama iyi biri gibi de görünmüyordu. Babasıyla daha önce hiç kimseden duymadığı kadar sert bir sesle konuşuyordu. Sözleri havayı yarıyordu. “FBI.” “Arama izni.” “Tutuklama.” “Şartlı tahliye koşullarını ihlal.”

Babası, “Ben yanlış bir şey yapmadım.” diye gevelerken kızıl saçlı ajan yavaşça ona doğru giderek görüşünü engellediğinde tek görebildiği sırtındaki o üç harf, *FBI* ve babasının Kızılderili ayakkabılarından biriydi artık.

“Sakin ol Mel.” dedi kızıl saçlı ajan. “Çocuğa bir zarar gelmesini istemezsin.”

Ayak parmakları kıvrılarak ahşap parkeleri kavradı.

Kızıl saçlı ajan, “Ellerini başının arkasına koy.” deyip yana çekilince babasının dirseklerini kaldırıp parmaklarını az önce yaptığı gibi başının arkasında kenetlediğini görerek şaşırdı. Babasının Colt’u kızıl saçlı ajanın elindeydi. Ajanın tabancayı öteki adamlardan birine verdiğini gördü. Bir şey anlamıyordu. Babasının ayağa kalkması, bu adamlara ne kadar güçlü olduğunu göstermesi gerekirdi.

Kızıl saçlı ajan boğazını temizledi. “Elimde bütün arazini aramak için izin var.” dedi babasına.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Babası cevap vermedi. İki büklüm olmuş bedeni titriyordu.

“Evde kaç kişi var?” diye sordu ajan emreder gibi.

Babasının ona bakmasını, talimatlar vermesini istiyordu ama gözleri oradan oraya öyle hızlı gidip geliyordu ki tek bir şey üstünde yeterince uzun zaman odaklanamıyor gibiydi.

Öteki ajanlardan biri babasını sertçe ayağa kaldırıp ellerini arkadan kelepçeledi. “Konuşmaya başlasan iyi olur Mel!” dedi babasına. “Hapiste senin gibilere ne yaparlar bilirsin.” Dört gözle beklenmesi gereken bir şeymiş gibi sıırtmıştı, bunu söylerken.

“Kızın yanındayken olmaz.” dedi kızıl saçlı ajan.

Yere kırmızı ve siyah noktacıklar saçıldı; babasının ayak-kabılarındaki boncuklar. Teni sanki ısıldıyor, patlamak üzere olan bir ampul gibi titreşerek yanıp söniyordu.

Başka bir adam babasını mutfığa doğru götürüyordu. “Sohbet edecek bir yer bulalım.” diyerek babasını dürttü.

Konuşmayı, babasına seslenmeyi denedi ama vücudu sözcüklerin nasıl oluşturulduğunu hatırlayamıyordu. Babası ayaklarını sürüyerek ondan uzaklaşıyor, ayakkabıları yere sürtünüyor, peşinde boncuklar bırakıyordu.

“Karısını bulun.” dedi biri.

Anne. Bu sözcük boğazına takıldı. Geri yutamadı. Kafasının içinde haykırıyordu ama dışarıdan kıpırtısızdı, ayakları yere köklenmişti. Üç adamın talimata uyuşunu, tabancalarını kaldırarak eve girişini izledi.

Kızıl saçlı ajan telsizle konuşuyordu. “Olay yerindeyiz,” dedi. “Erken girmek zorunda kaldık. Hâlâ destek bekliyoruz.” Ona kaygılı bir bakış daha atarak çilli eliyle kaşını sildi. “Burada bir çocuk var.” diye ekledi.

Kick zorla yutkundu. Bay Johnson hâlâ botlarını giymemiş, kapının hemen yanına sinmiş dikkatle onu inceliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Annesiyle babası komşuların onu görmemesine özen gösterirdi. Eve bir komşu gelecek olursa, saklanırdı. Yabancıların eve girmesine asla izin verilmezdi.

Başının arkasını, arkasındaki duvara bastırıp babasının sesine kulak kabarttı. Ama fırtınanın sesiyle telsizin cızırtısı her şeyi bastırıyordu. Kulak kabarttıkça, sesler iyice birbirine karışıyordu. Annesi arka kapıdan kaçabilmiş miydi acaba.

Kızıl saçlı ajanın tabancası koltuk altına asılıydı. Adam dizlerini kırarak onunla yüz yüze gelinceye kadar eğildi. “Ben polis memuruyum.” dedi. “Ama sen Frank diyebilirsin.”

Babası haklıydı. Büyükler yalan söylüyordu. “FBI ajanı-sın.” diye düzeltti adamı.

Ajanın gözleri hayretle titreşti. “Pekâlâ...” dedi. “Kanun uygulayıcılar konusunda bilgilisin. Güzel. Çok güzel. Bana yardım edebilirsin.” Gözlerine baktı. “Bana ismini söylemeni istiyorum.”

“Size burada bir çocuk olduğunu söylemiştim.” dedi Bay Johnson.

Onun yüzünden olmuştu. Adam onu görmüştü. Başının arkası acıyordu. Annesiyle babasını özlemişti. Elini yorganın altından çıkarıp yanındaki dolabın bacağından yukarı kaydırdı.

Frank isimli ajan elini omzuna koymak ister gibi uzanıp onun yerine parmaklarını ıslak saçlarından geçirdi. “Burada başka çocuk var mı?” diye sordu.

Bu türden soruları cevaplamak zorunda değildi. Adam onu kandırmaya, başını belaya sokmaya çalışıyordu.

“Artık güvendesin.” dedi Frank.

Kick, parmaklarıyla metal çekmece sapını buldu. Sol üst.

Sonra yorganı yere bıraktı. Hem Frank'ın hem de Bay Johnson'ın gözleri yere yığılan yorganı takip etti. Tekrar ona baktıklarında, tabanca elindeydi.

Bay Johnson'ın, "Aman Tanrım!" dediğini duydu.

Ayaklarını babasının öğrettiği şekilde ayırıp Frank'e nişan aldı.

Frank hareketsiz kalmıştı ama korkmuş görünmüyordu.

"Artık güvendesin." dedi bir kez daha.

Kick hızla soluyordu. Bu yüzden tabancayı sabit tutması zorlaşıyordu. Sözcükleri boğazından dışarı çekti. "Annemle babamı istiyorum." dedi.

"Biz de seni onlara götüreceğiz zaten." dedi Frank.

Kick başını öne arkaya salladı. Adam anlamıyordu. "Annemle babamı istiyorum ben."

Frank'in tabancası hâlâ kılıfındaydı. Başıyla Bay Johnson'a doğru hafif bir hareket yaptı. "Siz dışarı çıkın efendim." dedi.

Bay Johnson yerinden kıpırdamadı. Odayı dolduran korkusunun bütün oksijeni tükettiğini hissedebiliyordu. "Git." dedi adama. Zaten eve girmemiş olması gerekirdi. Bay Johnson başını sallayıp botlarını giydi ve yağmurluğunu giymeden dışarı çıktı.

Yirmi iki kalibrelik tabanca bile ellerine büyük geliyor ve silahı özel bir şekilde, tetiğe iki parmağını da koyarak tutması gerekiyordu.

"Senin adın ne canım?" diye sordu Frank.

"Beth Riley." dedi. Üst katta annesiyle babasının odasında paldır küldür yürüyen ajanların ayak seslerini duyuyordu.

"Gerçek adın ne?" diye sordu Frank.

Teni karıncalandı. "Beth Riley." dedi yine.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ani bir sesle, sineklikli kapının çarpışına benzeyen ama ondan daha çok gürültü çıkaran bir çatırtıyla yerinden sıçradı. Ani bir dehşetle sırtı kaskatı kesildi. Bu sesi babasıyla birlikte hedef vurdukları zamanlardan biliyordu. Bir silah patlamıştı.

Evin arkasından gelmişti sanki.

“Anne!” dedi.

Frank telsizi ağzına götürürken onu durdurmaya, kıpırdamamasını söylemeye yeltenmedi.

“Silah sesiyle ilgili hemen rapor istiyorum.” dedi Frank.

Cızırtının içinden, “Anne kendi beynini havaya uçurdu.” diyen bir ses duyuldu.

Fırtına pencereleri takırdatıyor, bütün ev sarsılıyordu.

İçindeki bir şeyin çözülmeye ve içini bir duygu seliyle kaplamaya başladığını hissetti Kick. Ama karmakarışık, düzensiz hislerdi bunlar. Hepsini bastırmaya çalışsa da dışarı çıkmak için çılgılık çılgılığa kıvrandılar.

Frank ona bakıyordu. Ona bakmayı kesmesini istiyordu.

Pencereler kırılacak gibiydi. Rüzgâr öyle güçlüydü ki duvarların arasında ısılk çalışını duyabiliyordu. Tepelerinde gök gürledi. Ama öteki gök gürlemeleri gibi değildi. Ritmik bir sestti. Gitgide yükseliyor ve yaklaşıyordu. Holdeki avize sallandı.

“Helikopterler geldi.” dedi Frank sesini yükselterek. “Merkez bürodan gelenler etkileyici bir giriş yapmak istiyor. Artık tabancayı alabilir miyim?”

Ne yapacağını bilemiyordu. Silahı Frank denen adama vermek istiyordu. Teslim olmak istiyordu.

Sonra salonun kapısı açıldı ve babası belirdi. Onu görünce bütün karmaşık duyguları buharlaştı. Babası onu kurtarmaya gelmişti. Tabancayı bulmayı başardığını görüp onunla gurur

duyacaktı. Frank'i babası için vuracaktı. Ondan ne istemişse onu yapacaktı. Her istediğini yapmıştı hep. Tek yapması gereken bir baş hareketiydi ve o zaman tetiği çekip Frank'i vuracak, babası onu buradan kurtaracaktı.

Frank ellerini havaya kaldırmıştı. Babasına bir bakış atarak Frank'i öldürmek için bir işaret bekledi ama babasının gözleri yerdeydi. Sonra babasının omzunun üstünden bir FBI ajanı gördü. Tabancayı arkadaşına doğru tuttuğunu görünce, adamın yüzü öfkeyle pembeleşti. Sırtına dirseğini geçirip babasını yere devirdi.

Dehşet Kick'in karnında yılan gibi kıvrıldı. "Baba?" dedi. Ama cevap gelmedi.

Ajan tabancasını ona doğru tuttu, siyah namlu onu gösterdi. Bağırarak ötekileri, yukarıdaki adamları çağırıyordu. Babası karın üstü yatmış, yanağı yere yapışmış, yüzünü öteki tarafa dönmüştü.

"İndir silahını!" diye gürledi adı Frank olan ajan.

Kick'in gözleri babasına kaydı ama tabancayı bir milim oynamadı. Helikopterler artık öyle çok gürültü yapıyordu ki, düşünemiyordu. Evin dört bir yanına iniş yapıyorlardı sanki.

Öteki adamların merdivenden indiğini duydu. Herkes yavaşça ona yaklaşıyordu.

"O daha çocuk." dedi Frank. "Ben hallederim."

Ateş etmek zorundaydı. Hepsini vurmak zorundaydı.

"Baba?" dedi umutsuz bir soru sorar gibi.

Bu sefer babası çenesini kaldırdı. Yüzü terli ve kırmızı, elleri hâlâ arkadan kelepçeliydi. Ama gözleri keskin ve tehlikeliydi. "Annemi öldürdüler Beth!" diye haykırdı sesini duyurabilmek için. "Autonuke! Şimdi!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir şalter açılmış gibi oldu. Onca tatbikat yapmışlardı. Vücudunun kontrolü ele almasına izin verdi. Holden evin arka tarafına doğru fırladı, merdivenin altındaki dolaba süzüldü, gizli duvar panelinden geçti, yerdeki kapağı çekti ve tek eliyle merdiveni, ötekinde tabancayı tutarak çabucak merdivenden indi. Peşindeki adamların titreşimlerini, botlarının yere çarpışını hissederek karanlığa doğru indi. Beşinci basamaktan atlayarak çıplak ayakları üstünde halıya indi ve olduğu yerde dönerek üstündeki bilgisayarda açık duran akvaryumlu ekran koruyucunun odayı aydınlatan tek ışık olduğu masaya baktı. Tabancayı masaya koyup oturarak masanın çekmecesinde flaş diski aradı. Ekrandan bir aslan balığı geçti. Flaş diski babasının gösterdiği gibi bilgisayara taktı. Sonra klavyedeki boşluk tuşuna bastı. Bir anda bütün balıklar kayboldu ve ekranda mavi bir pencere belirdi. Mavi kutuyu daha önce hiç görmemişti ama ne yapacağını biliyordu. Kutunun altında beyaz bir imleç yanıp sönüyordu. Tek bir sözcük yazdı: “Autonuke.”

Sonra sandalyede arkasına yaslandı, dizlerini göğsüne çekti ve bekledi.

FBI ajanlarının yukarıda tartıştıklarını duyuyor ve çok geçmeden aşağı inip onu sonsuza kadar içeri tıkacaklarını biliyordu ama umurunda değildi. Yapması gerekeni yapmıştı.

Sonunda yerdeki kapı açıldı ve şöyle bir gözlerini kaldırıp Frank’in tepeden ona baktığını gördü. Elini tabancanın üstüne koydu.

“Gelebilir miyim Beth?” diye seslendi Frank.

Frank’in ardındaki ışıklık dikkörtgene dolmuş ona bakan başka yüzler de gördü. Yeni insanlar. Helikopterlerden inenler.

“Hâlâ silahlıyım.” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sadece konuşmak istiyorum.” dedi Frank. Yeni gelenlere bir şey dedikten sonra vücudunu aşağı sarkıtıp merdiveni in-meye başladı.

Kick yüzünü mavi bilgisayar ekranına döndü. “İşim bitti,” dedi: “artık durduramazsın.”

Frank ayakları üstünde küt diye yere indi. Ayakkabılarının çok çamurlu olmamasını diledi Kick. Annesi halının kirlen-mesinden hoşlanmazdı. Frank yanında durdu ve elleri belinde, gözlerini bilgisayar ekranına dikti. Kick, ajanın gözlük camla-rından yansıyan “Autonuke tamamlandı” sözcüklerini gördü.

“Dosyaları sildin mi?” diye sordu Frank. Öfkesini gizle-meye çalıştığı belliydi.

Kick sandalyede küçüldü. Beyaz geceliği bilgisayarın ışığında mavi görünüyordu ve zürafaları solmuştu. Yıllardır üstüne büyük gelen bir şeydi. Eteğini çekip dizlerinin üstünde gerdi.

“Az önce ne yaptığına dair bir fikrin var mı?” diye söylendi Frank. Öyle hızlı hareket etti ki Kick vuracağını zan-netti ama Frank sadece ışığın düğmesine uzanmıştı.

Bodrumdaki film stüdyoları aydınlandı. Dört set: Prenses odası, sınıf, doktor muayenehanesi, ürkünç bir zindan. Beth’in babası her taşınmalarında setleri parçalarına ayırır ve kutulara yerleştirirdi. Kameralara dokunması yasaktı. Yerde yılanlar gibi kıvrılan bütün o siyah kablolarla takılıp düşmemek için dik-katli olması gerekiyordu.

Frank olduğu yerde yavaşça ona döndü. Babası, öğrenilecek olursa, insanların ona farklı gözle bakacaklarını söylemişti. Büyükleri öfkeliendireceğini söylemişti. Ama Frank kızmış gibi görünmüyordu. Biraz korkmuş, Kick’in, hangi kabloyu keseceğini anlayamadığı takdirde patlayacak bir bomba olduğunu düşünür gibiydi.

“Ajan Moony?” diye bağırdı bir adam tepelerinden. “İyi misiniz?”

Frank’in cevap vermesi biraz zaman aldı. Daha önce hiç film seti görmemişti herhalde.

“Frank?” diye bağırdı adam.

“Birazdan geliriz.” diye seslendi Frank. Gözleri bir setten ötekine gidiyordu. “Burayı görmeniz lazım.” diye ekledi.

Bodrumdaki havanın tadı küf gibiydi. Bütün bodrumların tadı aynıydı.

Frank başka bir şey söylemedi. Sadece ensesini ovuşturdu.

“Annem yaşıyor mu?” diye sordu Kick.

Frank gözlüğünü çıkarıp gömleğiyle sildi. “Annenin kim olduğunu bilmiyorum.” dedi usulca.

“Linda.” diyerek hatırlattı. Geceliğinin eteğini parmaklarına geçirip kıvırdı. “Kendini vurmuş.” Kalibreleri iyi bilirdi Kick. Bir mermi ne kadar hızlı ve ağırsa, o kadar çok hasar verirdi. Başından vurulup kurtulan insanlar vardı. “Yalan söylersen, anlarım.” dedi Frank’e.

Frank gözlüğünü tekrar kulaklarına geçirerek biraz daha ona baktı. Gözlerini kocaman açmıştı. Kızıl kaşlarıyla sakallında güneş altında zaman geçirmiş gibi sarı sarı kıllar vardı. Kulakları bile çilliydi. “Öldü o, Beth.”

Kick geceliğini çekiştirerek zürafaları gerdi. “Ya...” dedi. Burnuna sıcak sümükler doldu, gözleri yandı ama ağlamadı. “İyi biriydi. Çocuğu olmuyordu.”

“Sana böyle mi dediler?” dedi Frank.

“Bana iyi baktılar.” dedi.

Frank sandalyenin yanında diz çökmüş gözleri aynı hizaya geldi. “Bunu bilmem gerek: Başka çocuklar da oldu mu?”

Gözlük camları oval değil sekizgendi. Saçlarındaki dağınık bukleler hâlâ ıslaktı; vahşi sakalı dört bir yanı gösteriyordu. Erkeklerin her gün tıraş olması gerekirdi. Disiplinli olduklarını gösterirdi bu. “Ben onunla kalmak istiyorum.” dedi Kick.

Frank üzgün görünüyordu. “Ailen seni aramaktan asla vazgeçmemiştir eminim.” dedi.

Bunun doğru olup olmadığını bilemiyordu.

Frank gözlüğünü silmeyi pek becerememişti. Camların üstündeki parmak izlerini görebiliyordu. Ama gözleri iyi birinin gözlerine benziyordu.

Dışarıda havlayan bir köpek vardı. Onların köpeği değildi. Köpekleri yoktu. Köpeği olmasına izin yoktu.

“Şimdi kaç yaşında oldun Beth?” diye sordu Frank.

“On.” Duraksadı... Göğsü ağrıyordu. Birisi sıkır gibi. “Ama...”

Frank güneşte sararmış kaşlarını kaldırdı.

Havlamaları hâlâ duyabiliyordu. Belki de sadece sineklikli kapının çarpışıydı. Bilemedi. Yüzü yanıyordu.

“Benim de köpeğim vardı.” dedi, hatırlayarak.

Frank hareketsizdi. “Adı neydi?” diye sordu.

“Canavar.” Sıcak gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzldüğünü hissetti. Titriyordu. Anıları boğazında takılı kalmıştı. Onları bastırmak için uzun zamandır öyle çok çabalamıştı ki. Çok rahatlamıştı. “Eski yaş günüm nisandaydı.” dedi eliyle burnunu silerek. “Mel değiştirdi. Yani aslında on bir yaşındayım sanırım.”

Frank gözlerini kısarak başını yana eğdi. Yakın duruyordu ama fazla da değil. “Ne zamandır Mel’le birlikte yaşıyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir an düşünerek detayları bir araya getirmeye çalıştı. “Canavar hep kaçardı. Ön bahçede onu ararken, Mel aramama yardım edebileceğini söyledi. Beni arabasıyla mahallede dolaştırabileceğini söyledi. Birinci sınıftaydım.”

Frank, “Adın ne?” diye sorarken sesinin çatallandığını duydu.

Adı. *Biliyordu*. Köprücük kemiğinin altında hissedebiliyordu adını. Dilinizin ucuna kadar gelen, görebildiğiniz, şeklini bildiğiniz ama tam hatırlayamadığınız bir sözcük gibi. Yoğunlaştı. “Kick?” diye bir tahmin yaptı.

Frank başını daha çok yan yatırarak biraz öne doğru eğildi. “Ne dedin?”

“Kick.” diyerek adını söylemeyi denedi yine. Ama adı bu değildi. Ona yakın bir şeydi...

“Kit mi?” dedi Frank. “Kit Lannigan mı yani?”

Elektrikli çite dokunmuş da bütün hücreleri çığlık atmış gibi hissetti. Sandalyenin üstünde geri çekildi. “O ismi söylememiz yasak.” diye fısıldadı.

Frank’in gözleri yüzünde dolaştı. “Sen *osun*.” dedi Frank.

Yüzler, imgeler, patlayan renkler görüyordu. Nefes alamıyordu. Her şey çözülmüyordu. Çabucak, “Canavar’ı ben dışarı çıkarmadım.” derken sözcükler ağzından yuvarlanarak çıktı. “Verandadan bir şey almak için kapıyı açmıştım ve durdur-mama fırsat bırakmadan dışarı çıkıverdi.” Islak bir hıçkırığı yutup elini ağzına bastırdı. “Benim suçumdu.” dedi parmaklarının arasından.

“Hey, hey, hey...” dedi Frank. Eline bir şaplak atmak ister gibiydi ama atmadı. “Sakin ol.” dedi. “Geçti. Bitti artık. Köpek yüzünden sana kimse kızmayacak, söz veriyorum. Başın dertte değil.” Cebinden bir şey bulup çıkardı. “Al...” diyerek,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

avcu havada elini uzattı. “Bu senden düştü galiba.” Avcunda babasının Scrabble taşı vardı. Kick çekinerek elini uzattı.

“Bir şey olmaz...” dedi Frank, “Al.”

Taşı Frank’ın elinden alıp eli acıyana kadar avcunda sıktı.

Frank hâlâ şaşkındı. “Kit Lannigan...” dedi. “Vay be.” Ağzı açık, gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. “Uzun zamandır kayıptın.”

Frank’ın arkasındaki pembe, süslü püslü, sayvanlı prenses karyolasını görüyordu. Titriyordu. Kendine engel olamıyordu. “Bitti mi?” diye sordu.

Frank başını salladı. “En kötü kısmı bitti evlat.”

Sonra gülümsedi ve gülümseyerek karşılık vermesi, mutlu olması gerektiğini bildiğı halde içinde doğru duyguları bulamadı Kick.

Ölmek gibi bir şeydi. Mel öyle demişti. *Kit öldü*, demişti. *Artık Beth’sin*. Ama şimdi Beth de ölmüştü. Kit ölmüşse, Beth de ölmüşse, yeni biriydi, ismi bile olmayan biriydi.

“şimdi ne olacak peki?” diye sordu uyuşuk bir sesle.

“Seni evine götüreceğim.” dedi Frank.

1

ON YIL SONRA

Kick Lannigan Glock'unun geziyle arpacığını hizaladı, nişan alıp tetiği çekti. Kâğıt hedef sarsıldı. Kick ona doyum veren barut ve beton kokularını içine çekerek bir kez daha tetiğe bastı. Sonra bir kez daha... Kartuşu boşalttı. Elindeki silah kıpırdamadı bile. Yirmi iki kalibrelik ateş etmeyi öğrenmişti ama on dört yaşını doldurup atış poligonuna gelmeye başladığından beridir kırk beş kalibrelik bir tabanca kullanıyordu. On dört yaşındayken bile, daha büyük hedefleri yere devirecek bir şey istediğini biliyordu.

Tabancayı tezgâha bıraktı, hedefi ona getirecek düğmeye bastı ve kâğıdın titreşerek yaklaşmasını izledi. Poligonda en çok zombi hedefler satılır olmuştu -zombileri vurmaya herkes pek seviyordu- ama Kick siyah bere takmış güçlü kuvvetli bir adamın olduğu o eski moda siyah-beyaz resmi tercih ediyordu. Hedef geldi ve eserini inceledi. Kurşun delikleri kalpte, apış arasında ve alnın ortasında toplanmıştı.

Haz dolu bir kızarıklık yanaklarını yaktı. Son yedi yıldır sadece poligonda kiralanan silahları kullanabilmişti. Şimdiyse, nihayet kendi tabancasıyla ateş ediyordu. Kimileri reşit oldukları gün dışarı çıkıp sarhoş olurdu; Kick'se dokuzlu kartuşu olan bir Glock almış ve silah taşıma ruhsatı için başvurmuştu.

Glock 37'nin performansı 45 kalibrelik ACP ile aynıydı ama kabzası daha kısaydı. Küçük eller için tasarlanmış büyük

bir silahtı. O eğimli bilenmiş kapağıyla pürüzsüz siyah boyası, parmak oyuklarıyla başparmak çıkıntısı...

Kick bu tabancanın her milimini seviyordu. Eklemleri bereli, tırnaklarındaki mavi oje soyuk soyuktu ama o Glock yine de elinde çok güzel görünüyordu.

Gözlerini silahtan ayırıp kulak kabarttı.

Poligon fazla sessizdi.

Kick'in kolları ürperdi. Glock'u tekrar tezgâha bırakıp başını yana eğerek gürültüyü azaltan kulaklıklarının altından dinlemeye çalıştı.

Boğuk atış seslerinin düzenli çatırtıları o ana kadar etrafını sarmıştı. O sabah poligonda sadece üç kişi vardı ve Kick hepsini de aklına kazımişti. Dövüş sanatları hocası buna farkındalık diyordu, Kick ise tetikte olmak. Çevresindeki boğuk atış seslerini dinleyerek neyin değiştiğini bulmaya çalıştı.

Kick'in bir üstündeki kulvarda atış yapan kadın ateş etmeyi bırakmıştı. Kadının tabancasını, nikel kaplamalı altıpatlar Beretta Stampede'ini, kadın arkasından geçerken görmüştü Kick. Eski Batılı silahşorların kullandığı silahların replikası olan Stampede büyük bir tabancaydı. Bir arabaya ateş etseniz, kurşun gövde panelini delip motor gövdesini çatlatırdı. O kadına fazlaydı. Kick'in dikkatini bu yüzden çekmişti.

Kadın altı mermiyi de atmış, tabancayı yeniden doldurmuş ve sadece üç el daha ateş etmişti. Kick kalp atışlarının anında hızlandığını fark etti. Kasları gerildi. Baldırları karıncalandı. Savaş ya da kaç. Kafa doktorları böyle diyordu. Eve döndükten sonraki birkaç yıl boyunca aniden gelen bir hisse kapılıp yalın ayak, palas pandıras yollara düşmüştü. Bir seferinde annesi on kilometre uzaktaki bir Safeway'in otoparkında bulmuştu onu. Kick çıgliklar atarken, annesiyle kız kardeşi onu zorla arabaya bindirmişti mecburen.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Biyo-geribildirim. Meditasyon. Konuşma terapisi. İlaç tedavisi. Çılgılık terapisi. Duyu yoksunluğu tankları. Yoga. Tai chi. Şifalı Çin otları. At terapisi. Hiçbir işe yaramamıştı.

On bir yaşındayken Kung Fu'ya başlamasını öneren Frank olmuştu. FBI onu Kick'in tanıklık etmeye hazırlanmasına yardımcı olması için Portland'e transfer etmiş, Frank annesine dövüş sanatlarının Kick'in kendine güvenmesinde, mahkemeye baş etmesinde yardımcı olacağını söylemişti. Ama sadece bir şeylere vurma ihtiyacında olduğunu biliyordu herhalde. Sonradan bir kez olsun duyu yoksunluğu tankına girmemişti. Dövüş sanatlarını, atıcılığı, okçuluğu hatta bıçak atmayı öğrenmeye başlamıştı. Bir daha onu hiç kimsenin -annesinin bile- zorla bir arabaya bindiremeyeceğinden emin olmak istiyordu. Babası gittikten sonra işi iyice abartmıştı: Kaya tırmanma, dağcılık, uçuş dersleri, aklını meşgul edecek ve evden çıkmasını sağlayacak ne varsa yapmıştı.

Kick yerdeki boş mermi kovanlarını taradı. Baldırları karıncalandığında kaçmayı düşünmüyordu artık: Sağ kolunu öne doğru itmeyi ve başparmağıyla işaret parmağı arasındaki etli kısmı rakibinin gırtlığıyla buluşturmaya düşünüyordu. Betonun üstündeki boş bir kovana bakıp kovana botunun çelik burnuyla itti ve pirinç haznenin takır tukur yuvarlanarak kendi kulvarından çıkışını izledi. Sonra peşinden gitti. Bir üstündeki kulvarda atış yapan kadın arkadaki duvara dayanmış birine mesaj çekiyordu. Kick kapüşonunu başının üstüne çekmiş, saçlarını kapatmış, kulaklığını kapüşonun üstüne takmıştı; gözlerinde koruyucu gözlükler, üstünde siyah kot, botlar, fermuarı boynuna kadar çekilmiş penye bir bluz vardı. Banka soysa kim olduğu anlaşılmazdı. Ama bu kadın? Kick'i tanımıştı işte. Saklamaya bile çalışmadı; nefesini öyle bir bıraktı ki az kalsın telefonunu düşürecekti. Kick yüzünü

gizlemek için içgüdüsel olarak başını çevirdi, yerdeki mermi kovanını aldı ve hemen kendi kulvarına döndü.

Mahkemede iyi bir tanık olamamıştı Kick. Mel'in davasının görüldüğü üç ay boyunca savcılık tarafından dört kez çağırılmıştı. Eve gelen öteki insanlara, öteki çocuklara dair neler hatırladığını, görüp duyduklarını, nerelerde yaşadıklarını öğrenmek istemişlerdi. Ama karanlıkta kalan öyle çok şey vardı ki.

Son on yılını detayları fark edebilmek için kendini eğiterek geçirmişti.

Kick hâlâ sıcak olan boş kovayı yumruğunda sıkarak zihninde bir resim oluşturdu. Kadın ellili yaşların ortalarında olan ve bakımına çok para harcayan bir tipti. Sabahın dokuzunda ful makyaj yapmış, gürültüyü kesen koyu pembe kulaklığını çevreleyen saçları kusursuz taranmıştı ki bunun için en az on beş dakika ve bir ayna gerekirdi. Boş kovayı plastik kutudaki öteki kovanların yanına attı Kick. Ama kadın salı günü saat dokuzda atış poligonundaydı, sabah sekiz-akşam beş çalışmıyordu demek. Alyansı yoktu. Bazıları atış yaparken alyanslarını çıkarırdı ama kadının bunu bildiğini zannetmiyordu.

Kick açık kulvarlara göz gezdirdi ama kadının hedefini göremedi. Bir şiddet olayının ya da boşanma gibi bir değişimin ardından kendini savunmak için atıcılığa başlayan orta yaşlı bir kadın. Kick'i arayan biri değildi. Tesadüfen karşılaşmışlardı. Şimdi de mesaj çekiyordu... Ama kime? Saçı ve makyajı TV muhabiri olabileceğini gösteriyordu. Kadını tanımıyordu ama Kick'in haberlere gösterdiği ilgi sadece konuya bağlıydı.

Kick Glock'unun boş şarjörünü çekip dokuz tane 45 kalibre GAP mermisiyle doldurdu.

Kurtarılışının onuncu yıl dönümü yaklaşmıştı. Yıldönümlerinin öncesinde etrafında dolaşırlardı hep. *Şimdi nerelerdediydi? Nasıl bir hayatı vardı? Annesi büyük ihtimalle bir kez daha*

Ücretsiz PDF Kİtap Arsivi - <https://rante.org>

'Good Morning America'ya çıkmak için numaralar çevirmeye başlamıştı bile.

Kick sırt çantasını omzuna attı, Glock'unu bluzunun cebine soktu, başını öne eğdi ve kendi kulvarından çıktı. Kaçmayacaktı.

Başı öne eğikken bile, kadının hâlâ orada durduğunu görebiliyordu. Kick'in yolunu kesecek şekilde durmuştu. Kadın bir şey söyledi ama Kick parmağıyla kulaklığına vurup kadının yanından geçmeye yeltendi. Kadın yine önüne geçti ama Kick çevikti ve kadınla duvar arasından süzülürdü. Kadın pes etmiyordu. Peşinden, sadece bir-iki adım gerisinden geldiğini hissetti Kick. Poligondan lobideki silah dükkânına çıkan kapıyı açınca, kadın kapanmadan önce kapıyı tutuverdi.

Kick olduğu yerde döndü. "Ne var?" dedi sert bir sesle. Kadının çenesine bir ön tekme geçirebilir, gırtlakını ezip dişlerini parçalayabilir, çenesini kırabilirdi.

Kadın parıltılı bir tebessümle Kick'in duyamadığı bir şey söyledi.

Kick kulaklığını çıkardı.

Kadın da çıkardı.

Kick cebindeki Glock'u daha sert kavradı.

"Sadece bilmeni istedim..." dedi kadın. Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri yaşla doldu. "Eve döndüğün için hepimiz çok mutluyuz."

Kick tabancayı bıraktı.

Kadının boynundaki altın zincirde dört tane farklı taş vardı, redirgin bir hareketle kolyeye dokundu. Dört taş, çocuklarının burçları. Kadın Kick'in annesi yaşındaydı, yani Kick kaybolduğunda onun yaşında çocukları vardı büyük ihtimalle.

Muhabir falan değildi. Bir anneydi.

Silah dükkânının duvarlarını çevreleyen cam vitrinlerdeki silahların üzerinde satılık hedefler vardı: Usame bin Ladin, bereli ve AK-47’li bir kadın, zombiler, para torbası taşıyan bereli bir adam.

“Senin için dua ettim.” dedi kadın.

Tezgâhın arkasında duran emekli polisin başını *Silah & Mühimmat* dergisinden kaldırıp şöyle bir baktıktan sonra tekrar okuduğu yazıya döndüğünü gördü Kick.

Kick’e onun için dua ettiklerini söyleyen çok insan oluyordu. Bununla kredi kazanmak, hatırlanmak ister gibiydiler. Nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu hiç. *Tanrı ilk beş yıl boyunca sizi dinlemiyordu herhalde?* “Teşekkür ederim.” diye mırıldandı Kick.

Kadın elini omzuna koyunca, irkildi. İnsanlar, özellikle de anneler ona dokunmak isterdi hep. Kadın, “Kurtulmanın bir nedeni vardı.” deyince, Kick içinden inledi. Kurtarılmasının nedenini biliyordu. Mel’in IP adresi internetten yapılan çocuk pornosu ticaretiyle ilgili bir araştırmada ortaya çıkmıştı. Frank’e sorarsanız, bütün operasyon bir dizi baştan savma telefon görüşmesi ve kurumlar arası çekişmeden ibaretti. Kick’in orada olduğundan bile haberleri yoktu. Kurtarılmasının nedeni eşek şansıydı. “Bana sorarsan,” diye devam etti kadın, “o pislik başına gelecekleri hak etti. Şu ya da bu şekilde, şeytan mutlaka müstahakını buluyor.”

“Affedersiniz,” dedi Kick kibarca: “Şok tabancası almam lazım.” Geri çekilip kadının elinden kurtuldu.

“Hepimiz öldüğünü zannettik.” diye seslendi kadın. Kızarmış ekmek üstünde İsa’nın yüzünü görmüş gibi, donuk gözlü bir saygıyla bakıyordu Kick’e. Arkasındaki duvarda, banka soyguncusu namluyu kadının sırtına doğrultmuştu. “Bu yenden dirilmeyle aynı şey.” dedi kadın ışıklar saçarak. Yukarıyı,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

silah dükkânının asma panelli tavanını gösterdi. “Senin için yapılmış bir plan var.” dedi. Dili, dilinin minicik pembe ucu hafif dışarı çıktı. Kick çenesine bir tekme atsa, kadın dilini ısırp koparırdı.

Kadın Kick’e doğru bir adım attı. “Kendine güven Kit.” dedi.

Eski adını duyunca irkildi Kit. “*Kick*.” diye düzeltti.

Kadın anlamış görünmüyordu.

“*Kick*’i kullanıyorum.” dedi Kick, merkezinin katılaştığını hissederek. “Kit değil. Artık Kit değilim.” Eve döndükten sonra eski ismine bir türlü alışamamıştı. Kendini taklitçi gibi hissetmişti.

“Eh,” dedi kadın, yine kolyesine dokunarak, “zaman bütün yaraları iyileştirir.”

“Tabancanız çok büyük.” dedi Kick. “Geri tepiş çok güçlü; hedefi bu yüzden vuramıyorsunuz. Daha küçük bir şeyle, mesela 22 kalibrelikle başlayın. Ve başa hedef alın.”

Kadın dudağının kenarını kaşıdı. “Teşekkürler.”

Bir an sessizce bakiştılar. Kick uzun zamandır hissetmediği bir kaçma dürtüsü hissetti. “Çişim geldi.” diyerek başını tuvaletin olduğu tarafa doğru eğdi. Kadın peşini bıraktı. Kick hızla tuvalete girip kapıyı kilitledi. Bluzunun cebinden Glock’un şekli belli oluyordu. Koruyucu gözlüğün alnıyla yanaklarına oturduğu yerlerde kırmızı çizgiler vardı. Kapüşonunu geriye çekip yansımalarını inceledi. İnsanlar onu ‘Kayıp Çocuk’ afişlerinden tanıyordu. Birinci sınıfta çekilmiş bir okul fotoğrafı, kâkül ve örgüler, zoraki bir tebessüm. Yokluğunda meşhur olmuştu -reklam panolarında, ulusal haberlerde o vardı, sohbet programlarında ve gazete haberlerinde adı geçiyordu. Dergilere kapak olmuştu. Kurtarıldıktan sonraki ilk fotoğrafıyla dünya çapında tanınmıştı. Ama insanların hatırladığı kız

değildi- on bir yaşında, karmakarışık ve upuzun siyah saçları sırtından aşağı dökülen, öfkeli gözlerle bakan bir kızdı artık. Annesi kâkül kesip saçlarını örmüş ve aile basına yeni bir fotoğraf vermişti: Kick kız kardeşine kavuşmuş, kollarını birbirlerinin omzuna atmışlar. O fotoğraf *People* dergisine kapak olmuştu. Annesi sonraki her yıl, yıl dönümlerinde, Kick evden ayrılincaya kadar yeni fotoğraflar satmaya devam etmişti. Halka Kick'in büyüdüğünü görmelerine izin vermeyi borçlu olduklarını söylemişti.

Kick soğuk suyu açtı, kollarını yukarı çekti ve ellerini yıkamaya başladı. Mermiler her şeyin üstünde kurşun kalıntısı bırakıyordu. Musluğun altında avuçlarını bitıştırıp yüzünü suyun içine soktu. Kurulandıktan sonra bir kez daha aynada kendini inceledi.

Atkuyruğunu açıp saçlarını serbest bıraktı. Dirseklerine kadar indiler. Artık saçlarını kestirmiyordu. Hem de hiç. Cebinde titreşen telefonu soğuk parmaklarıyla çekip çıkardı. Mesajı üç kez baştan okudu. Karnına bir sancı girdi.

Bir yabancı tarafından kaçırılan ve son kez Washington plakalı beyaz bir SUV'nin içinde I-5'ten Oregon'a doğru giderken görülen beş yaşındaki bir kızı arayan Washington Eyaleti polisi Amber Alarmi'na geçmişti.

Kick duraksadı. Bu işin nasıl olduğunu biliyordu. Ama kendine engel olamıyordu.

Kick telefonundaki polis tarayıcı uygulamasını açıp sırt çantasını yerden alarak kapıya doğru giderken dolu Glock hâlâ bluzunun cebindeydi. Ne zaman yolculuk yapsalar, Mel onu arka koltuğun önünde, yerde, bir battaniyenin altına saklar ve aracın plakalarını sahte satıcı plakalarıyla değiştirirdi. Satıcı plakalarını okumak daha zor olduğu ve daha az bilgi içerdikleri için devriye gezen polisler peşlerine düşmekle uğraşmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Arabayı bulacağını falan zannetmiyordu. Doktorlarından hiçbirinin hiçbir zaman anlayamadığı bir şeydi bu. Kick bunun boşuna bir çaba olduğunu kesinlikle biliyordu. Eyaletler arası yolda bitkin düşünceye kadar gidip geleceğini, taryıcısını yenileyip durarak, her bir detayı inceleyerek, tanıdık gelen bir şeyler bulmaya çalışarak bütün gece uykusuz kalacağını biliyordu. Çocuğun büyük ihtimalle çoktan ölmüş olduğunu, polis cesedi bulduğunda kendisinden bir parça daha ölmüş gibi hissedeceğini biliyordu.

Bu iş böyleydi. Hep böyle olurdu.

Kefaretin eğlenceli olması gerekmiyordu.

.

Kick, abisinin Portland'in güneydoğusundaki dairesine girdiğinde dört saat gecikmişti. Bluzu yağmurda ıslanmıştı. Kapüşonunu başından attı, birkaç adım ilerledi ve James'in bir aydır kapının yanında biriktirdiği geri dönüştürülebilirlerle dolu torbaya çarpıp torbayı yere devirdi. Pet su şişeleri, bezelye çorbası kutuları ve ezilmiş Mountain Dew kutuları dört bir yana saçıldı. Yorgun argın bir kutunun arkasından yürüdü Kick. Sürekli bir şeylerin peşindeydi.

"Geç kaldın." diye seslendi James salondan.

Abisi onun iki kat altında oturuyordu ve dairelerinin planı aynıydı. Büyük pencereleri insanın üstüne üstüne gelen, salon, yemek odası ve mutfak bir arada olduğu, yüksek tavanlı, stüdyo tarzı bir daireydi. Özel alanlar -banyoyla yatak odası- çirkin bir halıyla kaplı, daracık yerlerdi. Kick bunda bir metafor olduğunu düşünürdü.

"O tabancayı buraya sokmasan, iyi edersin." diye seslendi James.

Kick son pet su şişesini de torbaya tıktı. "İyi." dedi. Bluzunun cebinden çıkarıp kilidini iki kez kontrol ettiği Glock'u sırt çantasına koydu. Sonra çantasını omzuna attı, torbanın üstünden geçti ve holden salona girdi.

James her zamanki gibi bilgisayarının başına oturmuş, kulaklığını boynuna takmıştı. Monitörlerin üçü de açıktı. Masasının üzerindeki rafta programcılık kitapları, kahve fincanları, bilim kurgu kitapları ve diplerinde bir-iki parmak gazı

kaçık gazozlar kalmış Mountain Dew şişeleri vardı. Masası, üzerine selobantla ilham verici afişler yapıştırdığı, yerden tavana kadar uzanan bir pencereye dayanmıştı. *Kaplumbağa gibi olmaya çalış—kendi kabuğunda huzurlu. Düşüncelerini değiştirirsen dünya da değişir.*

“On birde gelecektin.” dedi James ona dönmeden. “Ayrıca tabancanı buraya sokamazsın derken, sırt çantasına koyup sokabilirsin demek istememiştim.”

Kick sırt çantasını inceledi. James arkasına bile dönmemişti. Bunu nasıl becerdiğini anlamıyordu. Yine de, onu duymazdan gelip az önce üstüne basmasına ramak kalan yağ lekeli bir pizza kutusundan bir dilim sade pizza aldı ve kendini James’in divanına atıp çantasını ayağının dibine koydu. Salonun yan duvarında turizm afişlerinden bir kolaj vardı. Art deco harflerle yazılmış, resimli retro afişlerden değil, turizm acentalarında bulunan, Eyfel Kulesi’nin bir fotoğrafı üstünde el yazısıyla karalanmış gibi *Paris’e Gel!* yazan türden şeyler. James hiç yurtdışına çıkmamıştı. Kick divanda açık duran bir *Macworld* dergisinin yanında gördüğü su faturasını, sonra ödemek üzere, bluzunun cebine koydu.

“Amber Alarmı’nı gördün mü?” diye sordu.

Abisi hâlâ bir şeyler yazıyormuş gibi yapıyordu. “Bu da mı Adam Rice gibi olacak?” diye sordu.

Adam Rice üç hafta önce annesinin Tacoma’daki apartmanının bahçesindeyken kaybolmuştu. Kick’i harekete geçiren de bu olmuştu. Nedenini bilmiyordu, hiçbir zaman bilmezdi. Belki de Tacoma o kadar uzak olmadığı için. Ama Adam’ın resmini gördüğü anda onunla arasında bir bağ olduğunu hissetmişti.

Pizza soğuk ve bayattı. Kick yine de bir ısırık aldı. “Kontrolüm altında.” dedi. Sırt çantasından bir paket ninja yıldızı

alıp bluzunun cebine koydu. Elinin altında silah olduğu zaman daha kolay gevşiyordu.

James koltuğunun üstünde ona döndü. *Doctor Who* TARDIS tişörtünün yakasında pul pul olmuş yeşil bir leke vardı. Bezelye çorbası olmasını diledi Kick.

James kumral saçlarını gözlerinden çekip gözlüğünü düzeltti. “Uygulama çalıştı yani?” diye sordu. Bıyık bırakmayı deniyordu. Kick’in ona hâlâ on beş yaşında gösterdiğini söyleyecek cesareti yoktu. James’in ondan iki yaş büyük olduğunu öğrenince, çoğu insan şaşıırıyordu.

“Sen yazdın.” dedi Kick. “Tabii ki çalışacak.”

“Ne yaptın?” diye sordu James sıkkın bir sesle. “Bütün sabah I-5’te direksiyon sallayıp beyaz SUV’lere mi baktın?”

İşe yaramaz bir şey gibi söylemişti bunu.

“Çok sağlıksız.” dedi James. “Bunu biliyorsun.” Kick’in elindeki pizzayı gösterdi. “O şey beş günlük.” dedi.

Kick bir ısırik daha alıp ağzını kapatmadan, James’in gözüne baka baka çiğnedi.

James, “İyice saçmaladın.” deyip gözlerini çevirirken koltuğunu da tekrar masaya çevirdi.

Bütün dikkatini ekrandaki bir şeye vermiş gibi numara yaptı.

Kick yutmadı.

Sonunda, “Neler yaptığımı görmek ister misin?” dedi James.

İnternette yeni bir programlama dilinin sertifika kursunu alıyordu. Kick boynunu uzatıp abisinin monitörlerinin her zamanki anlaşılmaz kodlarda kaplı olmadığını gördü. Divandan kalkıp yanına gitti. James’in tılsımını, tellerden yapılmış o küçük adamı koyduğu, klavyesinin önündeki yer dışında, masayı bok götürüyordu. Ortadaki en büyük ekran video

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

dosyalarının kare kare küçük resimleriyle doluydu. Kick, James'in önünden fareye uzanınca, James eline bir şaplak attı. "Ben yaparım," diyerek imleci resimlerden birinin üstüne götürdü ve üstüne tıklayarak videoyu büyüttü.

Pencere genişleyerek eyaletler arası yoldaki arabaların video çekimine dönüştü. Kick öteki küçük resimleri gözden geçirdi. Hepsi birbirine benziyordu. "Bunlar ne?" dedi.

James'in dudak kenarı hoşnut bir tebessümle kıvrıldı. "Trafik kameraları." dedi. "Belirlediğim türden bütün araçların ekran görüntülerini alan bir program yazdım. Mesela beyaz SUV'lerin." Parmakları klavye tuşlarını yalayıp geçti ve başka bir monitörde bir pencere açıldı. "Baksana," dedi. Ekranı en az yüz tane beyaz SUV'nin ekran görüntüsü kaplamıştı.

Birini ötekinden ayırmaya çalışırken, Kick'in gözleri ağrıdı. "Amma da çok beyaz SUV varmış, amına koyim," dedi.

"Görüntüler için kitle kaynak kullandım." diye açıkladı James. "Yani bütün dünyada arabaları eş zamanlı izleyen gönüllüler var. İçlerinden biri plakası ya da satıcı plakası eşleşen bir araç gördüğünde hemen haberim oluyor. Polisin kullandığı şey her neyse, ondan daha hızlı."

Kick abisinin boynuna sarılıp yanağından öptü. Tişörtü günlerdir giyilmiş gibi kokuyordu. "Müthişsin." dedi.

James'in yüzü kızardı. Yüzünden memnun olduğu belliydi. Son zamanlarda pek 'Bay Mutlu' sayılmazdı, bu iyiye işaretti. Kick koltuğun kolçağına oturup abisine yaslandı ve birlikte monitörleri izlediler. Bütün videolar siyah-beyazdı ve arabaların hepsi gri tonlarında görünüyordu. James birkaç saniyede bir videolardan birini küçültüp başka birini büyütüyordu. O kadar çok araba, yolda o kadar çok su vardı ki plakaların hepsi gelip geçen birer bulanıklıktı.

Kick gözlerini monitörden ayırınca duvardaki yeni bir afişi fark etti. Üstünde bir beyzbol topu ve Babe Ruth'un bir sözü vardı: *Iskalama korkusunun seni durdurmasına izin verme.*

"Bir ay içinde ikinci kaçırılma olayı." dedi Kick.

James cevap vermedi. Küçük tel adama uzandı. Bileklerindeki izler soluk beyaz şeritler gibiydi. Ne olduklarını hiç sormamıştı. Tel adam üç santim uzunluğunda, elde tutulabilecek bir şeydi. Ama James dokunmasına izin vermezdi.

"Bunun ne anlama gelebileceğini biliyorsun..." dedi Kick.

James gözlüğünü yukarı itti. "Yine polisi aradın, değil mi?"

Kick'i çok iyi tanıyordu. "Benim yardımımıza hâlâ ihtiyaçları olmadığını söyleyip terapistimi aramamı önerdiler." dedi Kick.

"Yardım etmek mi istiyorsun?" diye sordu James. "Tazminat parandan birazını ver de bilgisayar sistemlerini yenilesinler." Sonra pis pis sırtarak tılsımını yerine koydu. "Ya da daha cici üniformalar alsınlar."

Kick bilmiş bilmiş bir laf edecekken gözü James'in monitörüne takılınca ne diyeceğini unuttu. "Orospu karı." dedi.

"Ne?" dedi James. James'in gerildiğini hissetti. "Haa."

Ekrandaki trafik kamerası görüntüsünün altında yerel bir haber sitesinin canlı yayını vardı. Kick doğrularak öne kaydı. Masada kadın bir haber spikeri oturuyordu. Ellili yaşlarının ortalarında, saçları yapılı, boynunda tanıdık bir kolye. Yan tarafındaki bir grafik, ekranın çoğunu kaplamıştı: Kick'in bir fotoğrafı, kapüşonu başında, tam yerdeki boş mermi kovanına uzanırken. "Muhabirdi tabii," dedi Kick. Mesaj falan çekmiyordu: Telefonuyla fotoğraf çekiyordu. "Bu sabah poligondaydı." dedi James'e. Monitöre doğru kaşlarını çatarak ellerini yumruk yaptı. "Dişlerini kırmam lazımdı, biliyordum."

"Kapamamı ister misin?" dedi James tereddütlü bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Kick, “Hayır.” derken gözleri hâlâ monitördeki sessiz görüntülere kenetliydi. Görüntünün altından yazı geçiyordu: *Kit Lannigan’dan Son Haberler! Kaçırılan kurban kız usta silahşora dönüştü.* O atış poligonuna bir daha asla gidemezdi.

Kick’in fotoğrafı yavaş yavaş kayboldu ve başka bir fotoğraf belirdi. *Benim Öyküm: Kızımın Kaçırılmasından Aldığım Dersler* kitabındaki yazar fotoğrafını hemen tanıdı Kick. O kitabı annesi yazmıştı. Kick’in reşit olma hakkı için başvurmasını sağlayan son damla bu olmuştu. *Kaçırılan kızın annesi Paula Lannigan’la söyleşimiz bu akşam beşte!*

Kick’in midesi ters döndü. Annesini boğma isteği sürekli karşı koyması gereken bir şeydi. “Kaçırılan kızın annesi.” Bunun bir kariyer olabileceğini kim tahmin ederdi ki?

Derken bir muhabir bağırarak sorular sorarken bir ofis binasının geniş beton merdiveninden çıkmaya çalışan, kalınlaşmış, sakallı, takım elbiseli bir adamın görüntüsü belirdi ekranda. Frank’i ancak bu şekilde görebiliyordu Kick: Al yüzüne süngerli bir mikrofon dayanmış halde haberlere çıkıverdiğinde. James sesi açtı. “Mel Riley’in sağlık durumu hakkında yorum yapacak mısınız Ajan Moony?” diye bağırdı muhabir. “Öleceği için mutlu musunuz?” Frank ters ters kameraya bakarak muhabiri itip geçti.

O hiç röportaj vermemişti.

“Kapa şunu.” dedi Kick usulca.

James bir tuşa bastı ve video penceresi ekrandan kayboldu. Kick nabız atışlarını kulaklarında hissediyordu.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu, abisi tedirgin bir bakışla.

Yazıcının üstünde duvara selobantlanmış, sıçrayıp havada kalmış bir kurbağa afişi vardı. *Sıçra, ağ nasılsa belirecektir.*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

“Hayır.” dedi Kick. Cebinden ninja yıldızı paketini çekti, içinden bir tane çıkarıp başparmağıyla işaret parmağının arasında sıktı ve bütün gücüyle vın diye James’in karşı duvara astığı dart tahtasına fırlattı. Yıldız tam ortasına girince, dart tahtası küt diye yere düştü.

“Belli.” dedi James kuru bir sesle. “Gayet iyisin.”

“Pardon.” dedi Kick, fısıldar gibi. Abisinin yanağından öpüp ayağa kalktı. “Üstüm başım barut kokuyor. Duş yapmam lazım.” İki parmağını ağzına sokup kulak zarlarını patlatan bir ıslık çaldı.

James büzüştü. “Şunu yapmazsan sevinirim.” dedi.

“Bir tek bunu duyabiliyor.” dedi Kick. Gözlerini hole dikip bekledi ve köpeği çok geçmeden ayaklarını sürüyerek James’in odasından çıktı. Ağzı beyazdı, eklem kireçlenmesi vardı, neredeyse kör ve tamamen sağırdı ama yine de ıslığını duyabiliyordu.

“Senin evde tek başına da kalabilirdi.” dedi James.

Köpeğinin salonda ağır aksak, tüylü kuyruğunu sallaya sallaya yürüyüşünü izledi Kick. Yarı border teriyer, yarı Avusturalya çobanıydı ve genlerinde kimsenin ayırt edemediği birkaç tür daha birbirine karışmıştı. “Aileyle olmak hoşuna gidiyor.” dedi Kick. Köpek, yüzünde koca bir sırıtişla, hızlı hızlı nefes alarak dosdoğru ona gelip siyah burnunu dizine dayadı.

“Mektupların tezgâhın üstünde.” dedi abisi, gözünü monitöre çevirerek. “Mahkemeden bir mektup daha gelmiş.”

Kick’in görüntüleri çocuk pornosu davalarında ne zaman ortaya çıksa federal bildirim sisteminden ona yollanmak üzere form halinde bir mektup daha çıkıyordu. Piyasadaki gelmiş geçmiş en çok koleksiyonu yapılan serilerden birinin yıldızı olduğu için, birçok hard diskin içinden onun görüntüleri de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranterey.org>

çıkıyordu. Seriye “Beth filmleri” deniyordu ve inanılmazdı ama internette silinmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Canavar’ın kıllı çenesini kaşıyarak bulutlu gözlerine baktı Kick. Veterinerin ne dediği umurunda değildi: Köpeğin onu hâlâ gördüğüne yemin edebileceği zamanlar oluyordu.

“Hey, Canavar,” dedi: “Beni özledin mi?”

Mahkemeden gelen mektup açılmadan ötekilerin yanına, Kick'in odasındaki dolapta duran karton bir dosya kutusunun içine gitti. Yan yana üç, üst üste dört kutu ebatlarına ulaşan dosyalar artık dolabın yarısını kaplamıştı. On yedi yaşında reşit olma hakkı için başvurmadan önce mektuplar annesinin adresine geliyordu. Kick onlar hakkında bir şey bilmiyordu. Kendi evine taşındıktan üç hafta sonra üstünde Kick'in gerçek adı, Kathleen Lannigan yazan ilk mektup gelmişti.

O mektubu açmıştı.

Houston'da Randall Albert Murphy diye bir adama çocuk pornografisi içeren yaklaşık üç bin fotoğraf ve filmin ticaretini yapmaktan dava açıldığı yazılıydı mektupta. Görüntülerden altmış yedi tanesi ona aitti.

Ondan sonra, zarfları açmaktan vazgeçmişti Kick. Bir süre kaç mektup geldiğini not etmiş, her mektup gelişinde uzun listeye bir çizik daha atmıştı. Beş yüzden sonra saymayı bırakmıştı.

Kick dolabına sırtını döndü. Canavar başını yana eğmiş boş boş kapıdan dışarı, hole doğru bakıyordu.

Yanına gidip kafasının tepesini kaşıyarak haritayı inceledi.

Rand McNally marka Birleşik Devletler okul haritası üstteki çıkasından evin güney duvarına, tavana yakın bir yere asılmıştı. Haritanın boyu boyuna denkti ve genişliğine iki kolunu yanlara aştığında bile ulaşamıyordu. Harita Wisconsin'deki bir sınıftan alınmıştı -eBay'de satanların söylediği buydu- ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

o neşeli ilkokul renklerindeydi: Limon sarısı kara parçaları, mandalina rengi dağ sıraları, gök mavisi okyanus ve göller. Florida biraz kırıktı, Delaware'in yanında bir yırtık vardı ve haritanın hayat serüveninde bir ara, birileri Ölüm Vadisi'ni siyah keçeli kalemle daire içine almıştı.

Kick de sonradan bayağı bir hasar vermişti. Üstünde Adam Rice'in üç hafta önce ortadan kaybolmasının ardından kaçırılan çocukların yerlerini gösteren renkli raptiyeler vardı. Oakland, Riverside, Chicago, Columbus, Richmond, Baltimore, San Antonio, vesaire vesaire. Kırmızı raptiyeler bir yabancı tarafından kaçırılanları gösteriyordu; mavi raptiyeler kaçanları; beyaz raptiyelerse ebeveynleri tarafından kaçırılanları. Kutsuz bir sistem değildi. Kaçanlar kendi istekleriyle kaçmış ama sokaktayken kaçırılmış olabilirdi. Kendi çocuğunu kaçıran anne ya da baba paniğe kapılıp çocuğa zarar verebilir ya da onu terk edebilirdi.

Kick parmaklarını haritanın yüzeyinde gezdirerek sokulup çıkarılan raptiyelerin açtığı delikleri hissetti. Delikler ölü ya da diri- bulunmuş çocukları gösteriyordu. Minik noktacıları çıplak gözle görebilmek zordu ama Kick'in parmakları altında saçmalarla delinmiş gibiydi harita.

Canavar burnuyla bacağına dürtünce, Kick elini indirip köpeğin başına koydu.

Bastığı Adam Rice resimleri haritanın etrafını kaplamıştı. İki kayıp çocuk afişi basılmıştı ve Kick internetten başka resimlerini de bulmuştu. Kaçırıldığı apartmanın internetten alınmış resimleri ve tanıkların yerlerini yapışkanlı kâğıtlarla belirlediği bir sokak haritası da vardı. Hiç kimse işe yarar bir şey görmemişti. Adam'ın annesi birinci kattaki dairesinde, çocuğun oynadığı bahçeden dokuz metre uzaktaydı. Köşeye yeni bir kablo hattı döşeyen elektrik işçisi Adam'ı hâlâ bahçedeyken

görmüştü. Komşulardan biri bir iş için dışarı çıkarken görmüştü. Oradaydı. Sonra birden yok olmuştu.

Canavar elinin altından süzülüp çok geçmeden Kick'in ayağına bir top attı. Kick topu yerden alıp arkasına doğru kapıdan dışarı, hole atınca, Canavar rahat adımlarla peşinden gitti.

Pasifik Okyanusu'nun yanında, Adam'ın kaçırılmasından birkaç gün sonra, annesinin basına açıklama yaparken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Yüzü acıyla kasılmış, gözleri öyle şişmişti ki zor açabiliyordu. Pelüş bir file sarılmıştı. Oğlu eve gelinceye kadar file kendisinin bakacağını söylemişti basına.

Kick kırmızı raptiye kutusunu alıp içinden bir tane çıkararak Seattle'ın üstüne öyle bir bastırdı ki başparmağında izi kaldı. Seattle'ın sadece yarım saat kuzeyinde olan Tacoma'yla öyle yakındılar ki iki kırmızı raptiye birbirine değmişti.

Canavar topu alıp geri dönmedi. Kick bir an bunu düşündü ama Canavar yaşlı ve kolayca dikkati dağılan bir köpek olduğu için üstünde durmadı. Hâlâ düş almamıştı. Bluzunu çıkarıp banyoya giderken baruttan başka bir şey kokmak için can atıyordu.

Kick düş yaptığı zamanları yaralarını kontrol etme fırsatına dönüştürdü. Ayaklarından başladı. Başparmağındaki kararmış tırnak iyileşmeye devam ediyordu. Altındaki deri iyileştikçe etten ayrılmaya başlamıştı bile. Parmağını düşün ıslak zemininde oynatarak, gururla parıldayan gözlerle tırnağına baktı. O parmağı dövüş sanatları okulundaki bir öğrencinin uyluğuna geçirmişti ve çocuğun femuru onun tırnağından çok daha kötü durumdaydı. Kick arkaya doğru kıvrılarak bacaklarındaki morlukları inceledi. Nasıl düşüleceğini öğrenmek için alıştırma yapıyor, refleks olarak yuvarlanmayı öğrenebilmek için kendini yüzüstü, tekrar tekrar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

salondaki matın üstüne atıyordu. Ellerini boks salonunda idman yaparken yumruk yediği yerlerin, kaburgalarındaki zayıf noktaların ve omzunun üstündeki, aklına estiği bir anda sırf başarıp başaramayacağını görmek için beton üzerine düşmeye karar verdiği zamandan kalma bir çizimin üzerinden geçirdi. Öğrendiği son karate vuruşuyla tahta kırma alıştırmaları yaparken sıyrılan eklemlerindeki kabukları inceledi. Her yara kendini daha güçlü hissetmesini sağlıyordu. Çocuk değil. Yumuşak değil. Güvende.

Gördüklerinden memnun, suyu kapadı, cam kapıyı açtı, bir havlu aldı ve duştan çıkar çıkmaz tüyleri diken diken oldu. Kurulanmak için tekrar sıcak duşakabine girebilirdi ama yapmaya çalıştığı şey dayanıklılığını artırmaktı. Havluyla kurulanırken, duştaki delikten akmak için savaş veren suyun çıkardığı o yavaşça emilme sesini duymamaya çalıştı. Saçını dirseklerine kadar uzatmanın bedeli buydu: Borularda birikiyor, barajlar ve setler oluşturuyordu saçlar. Kendilerine has bir gündemleri vardı sanki.

Kick havluya sarındı. Aynadaki buhar dağılıyordu. Zannettiği kadar sert görünen bir tip olamıyordu hiç.

Saçlarını tararken, duşta kalan son sular da bir hırıltıyla delikten akıp gitti. Sadece bir an süren sessizliğin ardından belli belirsiz bir damlama sesi duydu: *bhmmmp, bhmmmp*. Kick, sesi duymazdan gelerek saçlardan bir kördüğümü çekiştirirdi. Telefonu tezgâhın üstündeydi. Telefona baktı. Amber Alarmı konusunda bir gelişme yoktu. Tekrar aynadaki görüntüsüne baktı. Saçlarından akan sular ayaklarının dibinde birikmişti. *Mohawk kestirsem mi acaba*, diye düşündü.

Sözcükler sessizlikte asılı kaldı. Derken: *bhmmmp, bhmmmp*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://iranfey.org>

Duşun kapısını açıp muslukların ikisini de sıktı. Gözünü duş başlığına dikti. Su damlası göremedi. Geri çekildi ve duş kapısı kendi kendine kapandı.

Bhtmmp, bhtmmp.

Olduğu yerde döndü. Ses duştan gelmiyordu; başka bir yerden geliyordu herhalde. Banyoyu gözden geçirirken, bir şeyi daha fark etti.

Canavar yoktu.

O duş yaparken, köpeği normalde lavabonun önündeki paspasa kıvrılır, duştan çıkar çıkmaz da peşine düşer ve yere akıttığı suları yalardı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. James suda onun tadı olduğu için yaptığını düşünüyordu. Adını, Eau de Kick, koymuştu.

Kick banyonun kapısını açtı. Tarak hâlâ saçıında, kulağının üstündeki düğümde duruyordu ama çıkarmadı. Canavar holde de yoktu.

Islık çaldı.

Gelmedi.

Korkudan incecik bir iplik boğazını sıktı. Canavar yaşlıydı. Alışkanlıkları vardı. Onun evindeyken yolunu kolayca bulabiliyordu; Kick hiçbir eşyanın yerini değiştirmiyor ve yerde onun çarpabileceği şeyler bırakmamaya özen gösteriyordu. Ama Canavar değişmişti. Son birkaç ay içinde birkaç kez kafası karışmış ve onun olmadığı bir odaya gidip yerleşmişti. Onu bulduğuında şaşkın, evde olduğuından haberi bile yokmuş gibi davranmıştı. Veteriner hafif demans demişti. Sonra da yaşam kalitesinden söz etmeye başlamış, Kick de ötenaziyle ilgili bir broşür daha vermelerine fırsat bırakmadan, Canavar'ı kucakladığı gibi oradan çıkmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Veteriner ne derse sesin, inkâr ediyor değildi. Canavar'ın bir gün öleceğini biliyordu Kick. *Ama lütfen bugün olmasın*, diye sessizce yalvardı evrene. Arkasında ıslak ayak izleri bırakarak, tarak hâlâ saçında, yalın ayak yürüyerek odasına gitti. Canavar onun yatağında uyurdu ve sonunda hiç takati kalmadığında gideceği yerin orası olduğunu biliyordu.

Odasındaki halıya basıp ışığı açtı. Harita her şeye hakimdi: Yeşil masasına, şifonyerine, yatağın yanındaki sehpaye, yatağa. Kalbi yerinden hopladı. Yatak örtüsünün altında, yatağın ayak ucunda, Canavar'ın uyuduğu yerde köpek şeklinde bir kabartı vardı.

Köpeğinin öldüğünden emindi. Kaybını göğsündeki fiziksel bir baskı gibi hissetti. Kim bilir kaç kez hayal etmişti bunu. Canavar çok yaşlıydı. Bir yıldır can çekişiyordu. Gitmesine, uyurken ölmesine izin vermek istiyordu ama daha hazır değildi.

Bugün olmaz, diye düşündü. *Lütfen, bugün ölme*.

Nefesi daraldı. Kollarını öne uzatıp adımları zorla atarak, yüzünü buruşturmuş bir halde ağır ağır yatağa yaklaştı. Elini yatak örtüsünün üstüne koyup bütün cesaretini toplayarak yara bandı söker gibi çekti.

O rahatlamayla hıçkırır gibi ciğerlerini boşalttı.

O şey Canavar değildi, sadece çarşaf oraya toplanmıştı.

Neredeydi peki?

Kick olduğu yerde dönüp öyle bir ıslık çaldı ki canı yandı, James iki kat yukarıdan ıslığını duydu büyük ihtimalle. Ama Canavar gelmedi. Evinde böyle bir köpek kokusu olduğunu, her yerde köpek kılı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti.

Yine o sesi duydu: *Bhtmmmp, bhtmmmp*.

Salondan geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kick, Canavar'ın en sevdiği jambon aromalı tenis topunu yerden kaparak hole fırladı. Salona giden yolu yaralamıştı ki sırt çantasının yerinden oynadığını fark etti.

Put gibi kaldı.

Sırt çantası ilk bakışta tam bıraktığı yerde, giriş kapısının hemen yanında, yerde duvara yaslanmış gibi görünüyordu. Alarm paneline güvenlik kodunu tuşlamaya gitmeden önce hep oraya bırakırdı. Çanta her zaman baktığı yöne doğru bakıyordu, sırt kayışlarının olduğu taraf duvardaydı. Fermuarları hâlâ kapalıydı. Ama minicik bir fark vardı. Başka birinin fark edeceği türden bir şey değildi. Hiç kimsenin fark etmeyeceği türden bir şeydi. Ama onun kör bir köpeği, her şeyi koyduğu belli bir yer vardı ve o çantanın yeri yedi santim ilerisiydi.

Bhtmmp, bhtmmp.

Kick gözlerini kısarak ileri baktı. Salonun ışıkları kapalıydı. Kick evi satın alırken, emlakçı yerden tavana kadar uzanan pencerelerden artı bir özellik gibi söz etmişti. Evin çok güneş aldığını söyleyip durmuştu. Kick'se daha kutuları açmayı bitirmeden panjurları taktırmıştı: Dışarıyı görmek demek başkalarının da onun görmesi demekti ve istediği son şey *US Weekly*'de salonunda otururken telefoto objektifle çekilmiş fotoğraflarını görmektir. Şimdi, panjurlar kapalıyken, içeri pek güneş ışığı girmiyordu.

Kick jambonlu tenis topunu sıkarak öttürdü. Duyamadığını bildiği halde, "Canavar." diye tısladı.

Duvardaki alarm panelini kontrol etti. O salak şeyi hiç isitememişti zaten; annesi ısrar etmişti. Kick kendini koruyabilirdi. Çoğu zaman alarmı kurmuyordu bile. Ama şimdi açıktı, yeşil ışık mutlu mesut göz kırptıyordu. Sonra, Kick bakarken, göz kırpmayı bıraktı. **Işık söndü.**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kick göğsüne bağladığı havluyu sıktı. Panelin dijital ekranı kararmıştı. Panik düğmesine basıp birkaç saniye basılı tuttu. Bir şey olmadı. “Polis,” “Tıbbi” ve “Yangın” düğmelerine de bastı. Sessizce, bir işe yaramadan inip kalktılar.

Sırtını duvara dayadı Kick.

Evden çıkması gerektiğini biliyordu. Kendini Savunma 101: *En iyi kendini savunma tekniği farkındalıktır. İkincisi kaçmaktır.* Ama Canavar olmadan gidemezdi. İlk ayrı kalışlarında kendi kendine verdiği bir sözdü bu: köpeği olmadan bir yere gitmeyecekti.

Karanlık salona doğru tedbirli bir bakış atarak çabucak sırt çantasına gitti, diz çöktü ve çantanın fermuarını açtı. Glock hâlâ içinde duruyordu. Kabzayı kavrayıp tabancayı yavaşça çantadan çıkardı. 22 Kalibrelik kullanmayı ona Mel öğretmişti ama 45’lik kullanmayı öğreten Frank olmuştu. Bir elinde Glock’u, ötekinde jambonlu topu tuttu Kick.

Pftnk, bhtnk. Ensesindeki tüyler havaya dikildi. Aynı sestir ama şimdi daha net duyabiliyordu.

Gözlerini kısarak salona doğru baktı. Bu sesi biliyordu. Jambonlu topu avcunda çevirip yere atınca top duvara çarparak tekrar ona döndü. *Pftnk, bhtnk.*

Zıplayan bir top.

Topu yere bırakıp havlusunu düzeltti ve duvarın dibinden salona doğru ilerlemeye başladı.

Çıplak ayakları ahşap zeminde ses çıkarmıyordu. Burnundan yavaşça derin nefesler alıyor, ciğerlerini değil diyaframını çalıştırıyordu. Hiç ses çıkarmıyordu.

Pftnk, bhtnk.

Yaklaştıkça, karanlık, bir şekle ve dokuya bürünüyordu. O açıdan salonun yalnızca bir kısmını görebiliyor, yemek odası ve

mutfak bölümlerini hiç göremiyordu. Ama annesinin dekoratörünün seçtiği modern mobilyaların geometrisini seçebiliyordu.

Panjurlardan biri hafif kaldırılmıştı ve şeritlerin arasından incecik dilimler halinde ışık giriyor, yere parlak şeritler çiziyordu. Kick köşeden uzanıp daha çok şey görmeye çalıştı ve Eames tarzı koltuğunun silüeti üzerinden geçen bir ışık çizgisini takip etti.

Bir şey kıpırdadı.

Kick geri çekilip sırtını duvara yapıştırdı.

Bir ayak görmüştü, emindi. Koltukta oturan biri ayağını ışıktan geriye çekmişti sanki.

Gözlerini kapadı.

Çocuk değildi. Savunmasız değildi. Güveneydi.

Parmaklarını olta kancası gibi yapıp göz oymayı biliyordu. Yere nasıl düşüleceğini, tabanca kullanmayı, tek bir dirsek darbesiyle nefes borusu kırmayı biliyordu.

Gözlerini açtı, elini köşeden uzatıp ışık düğmesini buldu, bastı ve Glock'u kaldırarak salona girdi.

Salonda oturan adam ona gülümsedi.

O kadar ürkmüş olmasa, adamı vururdu Kick.

Televizyonunu çalacak bir met bağımlısına benzemiyordu adam. Otuzlu yaşların ortalarında olduğunu tahmin etti. Siyah saçları kısacık kestirilmiş ve yandan keskin bir açıyla ayrılarak şekillendirilmişti. Yüzü tıraşlıydı. Ama üzerinde uzak bir hava, gözlerinde bir ölülük vardı. İncecik yüzünde keskin hatlar, ışık ve gölge vardı. Şahine benzeyen yüz hatları tebesümüne tehdit unsuru katıyordu.

Üzerinde kot pantolon, tişört ve spor yaparken giyemeyeceğiniz türden son moda spor pabuçlar vardı. Ayakkabıları yeni,

hiç giyilmemiş gibi görünüyordu. Güzelce katlanmış siyah bir blazer ceketini koltuğun kolçağına atmıştı. Hâl ve tavrı suç işlemek üzere olan biri gibi değildi. Kollarıyla bacakları uzundu ve fit vücuduyla her zaman oturduğu bir yermiş, eve izinsiz giren Kick'miş gibi koltuğa yayılmıştı. Tek dirseğini koltuğun kolçağına dayamıştı ve o elinde mor bir tenis topu vardı.

Kick'i beklediği belliydi.

Canavar ayağının dibine oturmuş beklenti içinde titriyor, kuyruğunu sallıyordu.

Adam tenis topunu kaldırdı, sonra yerden sektirip duvara çarptırarak hiç bakmadan tekrar yakaladı. Canavar topun hareketini başıyla takip etti.

Kick parmağını tetiğin üstüne getirerek geze arpacığı adamın başında hizaladı. "Uzak dur köpeğimden!" dedi.

Adam kıpırdamadı. Kick kıpırdamadı. Kürek kemiklerinin arasından bir damla soğuk su süzüldü.

Sonra adam topu tekrar attı.

Top yine yere çarptı, duvardan sekti ve adamın eline döndü. Canavar yine buğulu korneaların ardından topu takip etti. Kick köpeğinin topu bir şekilde duyup duymadığını, bulanık da olsa bir renk görüp görmediğini, kokusunu alıp almadığını bilmiyordu ama Canavar büyülenmiş gibiydi.

Kick yavaşça yaklaşırken, gözleri köpeğiyle adamın arasında gidip geliyordu. Küçük adımlar atmasının nedeni temkinli davranmasının yanında havluyu olduğu yerde tutabilmektir. Vücudunun fazlasıyla farkındaydı: Tabanlarının yere basmasının, ciğerlerindeki havanın, göz kırptığında göz kapaklarının saniyenin dörtte biri kadar kapalı kaldığının. İki eliyle tuttuğu Glock'u hiç oynatmıyordu. Sol gözünün ucuyla hâlâ saçında takılı duran tarağın turuncu sapını görebiliyordu. Adamın ayakkabılarıyla aynı renkti tarak.

Salon şimdi de fazla aydınlık, saçılmış şekerler gibi fazla rengârenk görünüyordu.

Canavar şöyle bir inleyerek burnuyla topa dokundu.

"Frank'le ortak bir yönümüz var sanırım." dedi adam pürüzsüz bir sesle.

Frank'in adını duyunca, duraksadı Kick. Gözleri adamın dirseğinin dibinde duran çekmeceli sehpa gitti. Frank'in Noel kartlarına hiç cevap yazmasa da hepsini okumuş, bir

süre göz önünde tutmuş, sonra da lastik bantlı bir tomar halinde o çekmeceye saklamıştı.

“Nasıl yani?” dedi Kick sert bir sesle.

Adamın irisleri griydi, taş rengiydi. “Şimdi ikimize de silah doğrultmuş oldun.” dedi adam. Yine gülümsedi. Ama bakışları hâlâ boştu.

Kick adamın bakışından hoşlanmamıştı. Bakışları saçlarını diken diken ediyordu. Adama doğru bir adım daha atarken Glock’u tutuşunu düzeltti. Parmakları duştan hâlâ buruş buruştu. “Kimsin sen?” dedi emreder gibi, sesinin sakinliğini korumaya çalışarak.

Canavar’ın kulakları dikildi.

Adam topu elinde çevirerek, “Bana Bishop diyebilirsin.” dedi.

Söyleyiş şekli yüzünden bunun gerçek adı olmayabileceğini düşündü Kick. Gözlerini kıstı. Diz kapağına ateş etse, doğru olan bir şey söylerdi belki.

“Frank bir iş için seni tavsiye etti.” diye devam etti Bishop. Topu bir kez daha attı, top aynı iki noktaya çarparak güzelce adamın avcuna döndü.

Canavar tekrar yapsın diye havladı.

Kick dikkatle Bishop’ı süzdü. Salıvermeye hazır olmadığı tehlikeli bir şeyi içinde tutar gibi, kapalı bir hali vardı. “İş aramıyorum ben!” dedi.

“Frank böyle diyeceğini söylemişti.” dedi Bishop.

Kick adamın Frank’in adını söyleyip durmasından hoşlanmamıştı. Hafiften dilinin ucunu ısırmasına neden oluyordu. “Frank’i yıllardır görmedim.” dedi.

“Eh, seni unutmamış demek.” dedi Bishop. Ufak bir bilek hareketiyle topu havaya atıp tuttu. Kick toptan sıkılmaya

başlamıştı artık; topu vurmaya düşünüyordu. Canavar'ın kuyruğu coşkuyla küt küt yere vurdu.

Kick keskin bir ısılk çaldı.

Canavar'ın kulakları havaya dikilip ona doğru döndü. Öne doğru eğildi ama hareket etmesini engelleyen bir şey vardı. Hafifçe yeri pençeler, tırnakları ahşabın üstünde bayağı bir ses çıkarırken kısa bir kayışı germekte olduğunu fark etti Kick. Bishop bir kayışla Canavar'ı koltuğun ayağına bağlamıştı.

Kick kalan yolu üç adımda kat etti, Bishop'ın karşısında durdu ve Glock'u dosdoğru alnına tuttu. Canavar biraz daha yeri kazıyarak ıslak burnuyla dizine dokunmaya çalıştı. Kick köpek kokularını içine çekti: pire şampuanı, tüy, leş gibi bir yaşlı köpek kokusu.

Bishop'ın gözleri karardı. Mor tenis topunu yere bıraktı. Top iki kez zıplayıp kırmızı divanın altına yuvarlandı.

"Sana köpeğimden uzak durmanı söylemiştim." dedi Kick.

"Beni vurmak istemezsin," dedi Bishop: "Gıcır gıcır, güzelim tabancayı mahvetmiş olursun. Boş bir Glock'un tetiğini çekersen ateşleme iğnesine basınç biner. İğne gevşeyebilir. Sen de biliyorsun."

Kick Glock'a kararsız bir bakış attı. Sırt çantasında olduğunu görünce öyle rahatlamıştı ki hâlâ dolu olup olmadığını kontrol etmek aklına bile gelmemişti.

Bishop'ın yüzündeki mutlak kısırtısızlık ürkütücüydü. Canavar inleyerek kayışı çekiştirdi. "Kişisel olarak, silahlardan pek hoşlanmam." dedi Bishop. "İnsanlara zarar vermeyi fazla kolaylaştırıyorlar."

Kick'in beyni hızla çalışıyordu. Boş bir tabancayla dolu bir tabancanın verdiği his tamamen aynıydı. Emin olmanın tek yolu vardı. Kick şarjörü çıkardı ve parmakları buz kesti.

Şarjör boştu. Glock'un eğimli bilenmiş kapağını geriye çekip mermi yatağına baktı. Boştu. "Siktir!" dedi.

Bishop uzanıp Glock'u namlusundan tuttu. "İlginç bir istatistik duymak ister misin?" diye sordu. "Evinde silah bulunduran insanların cinayete kurban gitme riski silah bulundurma-
yanlardan 2.7 kat daha fazla." Elini namludan kabzaya doğru götürdü. Eli eline değince irkilse de, Glock'u bırakmadı Kick.

Bishop içini çekti. "Pekâlâ..." dedi. "Başka bir taktik deneyeyim." Gri gözleri Kick'e sabitlendi. "Adam Rice." dedi.

Kick afallamış bir halde Bishop'a bakakaldı.

Bishop'ın parmakları parmaklarının üzerine kaydı. Artık tabancayı zar zor hissedebiliyordu. Teninin nerede bitip metalin nerede başladığını anlayamıyordu. Bishop Glock'u elinden çekmeye, Kick tabancaya yapışmaya devam etti. Tabancayı Bishop'ın kafasına geçirmeyi düşündü.

Sabırsızlığı Bishop'ın gözlerinde titreşti. Parmaklarından birini bileğinin iç tarafına kaydırды. "Mia Turner." dedi.

Kick nabız atışlarını kulaklarında hissetti.

"Aralarında bir bağlantı mı var sence?" Bishop parmak ucuyla bileğinde minik bir daire çizdi. Kolundan yukarı doğru ürpertiler yükseldi. Eli açıldı ve Bishop Glock'u alıp koltuğunun yanındaki çekmeceli sehpaye koydu. Engel olamadı.

"Kimsin sen?" diye sordu Kick.

"Konuyla ilgilenen biri." dedi Bishop belirsiz, karanlık bir tebessümle. Elini blazerının cebine sokup bir avuç 45 kalibrelik GAP mermisi çıkararak dokuzunu da birer birer sehpaye, tabancanın yanına dizdi. "Beni vurmayacağından emin olmak istedim." dedi. "Önce bir konuşalım istedim."

Canavar'a bir bakış attı Kick. Canavar hırladı.

Kick sağ ayağını yerden kaldırmadan, yavaşça Bishop'ın turuncu ayakkabılarının arasına kaydırıp dizini gevşetti.

Bishop'ın gözleri yavaşça üzerindeki havluda gezindi. Asılıyor gibi değildi ama dikkatli bakışlarında Kick'in tüylerini ürperten bir şey vardı. Gözlerinin taş rengi olmadığını fark etti. Daha çok beton rengiydiler. "Ben beklerim," dedi Bishop: "Giyinmek istersin belki."

Kick dizini kaldırdı, hedefi belirledi ve bacağıının alt tarafını bir hamlede ileri doğru savurdu. Ayak parmaklarının kökü pantolonun ağına geçti. Denim kumaşının altında ezilen yumuşak dokuyu hissetti. Bishop iki büklüm olup boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdükten sonra koltuktan dizleri üstünde yere kaydđ. İki eliyle apış arasını avuçlamıştı. Başđ önde, siyah saçları yüzündeydi ama alnının acıyla çizgi çizgi olmuş ve kızarmış olduğunu görebiliyordu Kick. Havlusunu düzelterek Bishop'ın yere serilmesini bekledi. Serilmeyince, elini hafifçe omzuna koyup şöyle bir itti ve Bishop yan tarafına devrilerek fetüs pozisyonunu aldı. Kick diz çöküp çabucak Canavar'ın kayışını çözdü.

Bishop dizlerini birbirine yapıştırıp inleyerek sırtüstü döndü. Konuşmaya çalışır gibiydi ama yüzünü sözcükleri oluşturacak kadar uzun bir süre normal haline döndüremiyordu. Kick, Canavar'ı korumak ister gibi arkasına çekerek koltuğun arkasından Bishop'ın ceketini kaptı ve ceplerini karıştırmaya başladı. Bulduğu siyah deri cüzdanı açıp içindekileri gözden geçirirken bir gözü de nefes almak için debelenen Bishop'taydı.

Washington Eyaleti'nden alınmış sürücü ehliyetinde adı John Bishop olarak yazılmıştı. Öteki kartları da cüzdandan çekti: Siyah American Express kartının, sigorta kartlarının ve bir özel bankacılık kartının üzerinde de aynı isim vardı.

Bishop kıvranırken, gözleri Kick'in üzerindeydi.

Kick cüzdanı yerine koyup başka bir şey var mı diye ceketini yoklarken parmakları iç ceplerden birine sokulmuş katlı bir kâğıda değdi. Hemen kâğıdı çıkarıp açtı.

Bir evin uydu fotoğrafıydı. Evin dikdörtgen bir çatısı, ikinci katında geniş bir balkonu, çitle çevrili büyük bir arka bahçesi vardı. İki yanında da komşular vardı ama ikisi de fazla soru soracak kadar yakınında değildi. Bahçe yolunda beyaz bir SUV duruyordu.

Hâlâ yerde yatan Bishop'a şöyle bir baktı Kick. "Mia Turner'in Amber Alarmı'ndaki araba mı bu?" diye sordu.

Bishop başını sallarken yüzü hâlâ acıyla gerilmişti.

"Bunun sende ne işi var?" diye sordu Kick emreder gibi.

Bishop sözcüklerin arasında zorla nefes almaya çalışarak, "Sana göstermek istemiştin." dedi.

Kick fotoğrafı inceledi. Onu polise vermesi lazımdı. Evdeki insanların kimliklerini belirleyebilirlerdi. Arabanın kime ait olduğunu bulabilirlerdi.

Hareketi bir anlık gecikmeyle fark edebildi.

Bishop tepki vermesine fırsat bırakmadan yerden kalkıp tek kolunu beline, öbürünü boynuna sarmış, kıvrık dirseğini alttan çenesine bastırmıştı. Fotoğraf dönerek yere düştü. Kick kıvrılarak kurtulmaya çalıştığı anda, Bishop kollarını daha çok sıkıttı. Kick parmaklarını tırmık atmak üzere kıvrıp kollarını arkaya doğru savurdu ama Bishop vücudunu vücuduna bastırarak onunla birlikte hareket ediyor, Kick'in aklını okuyor, her hareketini önceden seziyordu. Canavar boynundaki tüyleri dikmiş, ne yapacağını bilemeden havaya doğru havlıyordu. Kick, Bishop'ın karnını hedef alıp dirseğini arkaya savurdu ama Bishop yana çekilince dirseği havayı yardı, omzu burkuldu. Debelenirken havlu gevşemişti, yenisinin üzerindeki eski derisi

soyuluyordu sanki sonunda havlu Bishop'ın belindeki koluna asılı kaldı. Kick'in nefesi kesilmiş, soluk soluğa domuz gibi sesler çıkarıyordu. Bishop'ın tişörtünü avuçlamayı başardı ve duyduğu tatminkâr yırtılma sesinin ardından tişört elinin altından kaydı. Bir tekme atınca, Bishop onu havaya kaldırdı ve çapasız, dayanaksız, kararmış ayak tırnağını ahşap parkeye sürtüp durarak çırpınmaya başladı.

Ondan nefret ediyordu.

Canavar kulaklarını başına yapıştırmış, kuyruğunu altına kıstırmış titriyordu şimdi. Kick çenesindeki tükürükleri hissetti. Tükürükten iplikler nefes aldıkça gırtlığına çarpıp duruyordu. "Sakin ol oğlum," diye seslendi Kick. Ama Canavar dört dönmeye devam etti.

Kick'in saçları yüzüne yapışmıştı. Havlu beline kadar düşmüş, göğüsleri ortaya çıkmıştı. Bishop'ı kaba kuvvetle üstünden atamıyordu. Kollarının baskısı aman vermiyordu. Ondan daha güçlüydü. Bu işi biliyordu. Ama Kick daha zekiydi. Ayrıca Bishop'ın bilmediği bir şeyi biliyordu: Kendi isteği dışında, bir daha asla, birinin zoruyla bir şey yapmayacağını. Kendini bırakarak vücudunu ağırlaştırdı. Beş yıllık yoga ve aşamalı gevşeme çalışmaları bir işe yaramıştı tabii. Kasları yumuşadıkça, Bishop'ın tutuşu gevşedi ve sonunda Kick'in ayaklarını yavaşça yere indirdi.

Tabanca hâlâ çekmeceli sehpa, birkaç kolluk mesafede, kurşun asker gibi özenle dizilmiş mermilerin yanındaydı.

Bishop sol ayağını Kick'in bacağına kanca gibi takıp tuncu pabucunu yere, Kick'in ayaklarının arasına bastırarak dizlerini zorla birbirinden ayırdı ve Kick'i olduğu yere çiviledi. Öyle sıkı tutuyordu ki, Bishop nefes alırken göğüs kafesinin vücudunun üstünde genişlediğini hissediyordu Kick. Boynuna doladığı kolu, Kick durmasını istediği yerden bir

milim bile oynadığında daralan boğucu bir tasma gibiydi. Bishop'tan gelen, limona benzeyen belli belirsiz temiz bir koku vardı. Belindeki kolunu çektiğini hissederek kendini hazırladı Kick. Havluyu yerinde tutan kol çekilince, havlu yere düştü ve Kick havayı çıplak vücudundaki şoğuk eller gibi hissetti. Karın kasları kaskatı oldu. Bacaklarını bitişirmeyi denedi ama Bishop'ın tutuş şekli yüzünden imkânsızdı. Korkmasını mı istiyordu? İyi, siktirsin. Ona bu zevki tattırmayacaktı. Canavar havluyu koklayarak etrafında dönüyordu. Bishop'ın, boynuna doladığı kola yapıştı Kick. Bütün vücudu ürperdi; dikleşmeyen tek bir tüy kalmadı. Ama ne örtünmeye çalıştı ne de bir gıdım kıpırdayabildi.

“Hazırız.” dedi Bishop usulca.

Kick başını arkaya çevirdi. Bishop telefundaydı. Ona cevap veren sesi duydu ama ne dediğini anlayamadı. Göz ucuyla telefonu tutan elini aşağı indirdiğini görüp pantolonunun cebine soktuğunu hissetti. Nabızı Bishop'ın dirseğinin iç tarafında atıyordu. Bir tutam saç kolunun altında kalmış, gerildikçe başını acıtıyordu. Bishop'ın bacağı alttan hâlâ kanca gibi onunkine takılı duruyor, bacaklarını ayrı tutuyordu. Canavar reselli eder gibi ayak bileklerini yaladı. Çıplaklığı salondaki üçüncü bir kişi gibiydi. İlk fırsatta gözlerini oyacaktı Bishop'ın.

Sesi ilk önce teninde hissetti. Hararet gibi bütün vücudunu bastı ses. Helikopter pervanelerinin uzaktan gelen pırpırları. Motorun titreşimi ahşap parkelerden, tabanlarından yükseliyor, kalçasında yankılanıyordu. Canavar bile havaya baktı. Kick kaskatı kesildi. Bishop daha sıkı tuttu.

“Bizi almaya geldiler.” dedi Bishop, sıcak nefesiyle kulağını yakarak.

Bu kez engel olamadı. Korku bacaklarından yukarı süzölüp midesinden ve omurgasından geçerek sonunda kalbine yerleşti. “Ben bir yere gitmiyorum!” dedi Kick.

Bishop sertçe boynunu büktü ve bir an Kick’in gözleri karardı. Kollarını yanlara düşürüp vücudunu serbest bıraktı. “Gelmezsen,” dedi Bishop, “iki çocuk ölecek.” Kick kıpırdamadı. Bishop’ın dudaklarıyla şakağı arasında sadece birkaç santim vardı. “Ne diyorsam onu yap.”

Sesindeki gerçekçilik ürperticiydi. Hissedebiliyordu Kick. Fiziksel bir soğukluk gibi. Canavar da hissetmiş gibi kesik kesik havlamaya başladı ve telaşlı sızlanışı durmadan havayı çalkalayan helikopter pervanelerinin sesinde kayboldu. Bishop bacağına bacağından çekti. Kick hiç kıpırdamadan durarak bir sonraki hamlesini bekledi. Sonra yavaşça, vahşi bir hayvanı ormana salar gibi, boynundaki kolunu da tedbiri elden bırakmadan çekti Bishop.

Helikopter yaklaşıyor, sesi yükseliyordu.

Kick dönüp çırılçplak, nefes nefese, ayaklarının etrafında sarı bir daire halinde duran havlunun ortasından bir adım geri çekildi. Sehpanın üstündeki dokuz mermiye bakmadı. Şarjörü doldurma süresini hesaplamadı. Dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Ne kollarını çıplak göğüslerinin üstünde kavuşturdu ne de eğilip örtünmek için havluyu almaya yeltendi. Gözlerini Bishop’inkilerden ayırmadan orta parmağıyla işaret parmağını bitıştirdi, kemiğe gelmesi ihtimaline karşı hafifçe büktü ve ağırlığını sol ayağına verdi.

“Beni kör etmeyi denemeden önce şu uydu fotoğrafına bir daha bak,” dedi Bishop. Kör olma kısmını dert eder gibi değildi. Kendini savunmak için kılını bile kıpırdatmayışı sinir bozucuydu. Kör etmeyi *denemek* mi? Bishop elini bile kaldırmadan parmaklarını eklemelerine kadar korneasına geçirebilirdi.

“Uydu fotoğrafına bir daha bakmanı istiyorum.” dedi Bishop, bu kez daha ısrarcı bir sesle.

Bishop'ın bir damla terlememiş olduğunu o zaman fark etti. İşi iyi biliyordu: Birini nasıl hareketsiz hale getireceğini, evlere gizlice nasıl girileceğini.

Ne kadar zaman orada oturup duştan çıkacağı anı beklemişti acaba? Kick'i en zayıf anında pusuya düşürmeyi becermişti.

Evin camları çerçevelerinde zangırdarken Beth'i, çiftlikteki o son geceyi düşündü Kick. Elini gevşetti.

Uydu fotoğrafı yerdeydi. Yanına gidip diz çökünce, Canavar da hemen yanına gelip çıplak vücuduna kalkan olur gibi vücudunu vücuduna bastırdı. Kick sarı havluyu alıp koltuk altlarından geçirerek göğsünün üstüne sardı. Fotoğrafa uzanırken tek elini de köpeğinin üstünde tutup burnunu kaşdı, parmaklarını yumuşak kadifeye benzeyen üçgen kulaklarından geçirdi, dokunuşuyla ona güven vermeye çalıştı. Tekrar Bishop'a döndüğünde havluyu göğsünde sabitlemiş ve eli köpek kılıyla kaplanmıştı.

Kick gözlerini fotoğrafta gezdirerek zaman kazanmaya, kendini toplamaya çalıştı. Ev. Bahçe yolundaki araba. Balkondaki bitkiler. Arka bahçe. Ne görmesi gerekiyordu ki?

Helikopter artık tam tepelerinde pırpır ediyordu. Şöyle bir havaya baktı. Helikopter çatıya iniş yapıyordu sanki. Sesini bir anı gibi kafasının içinde duyabiliyordu Kick. Sehpanın üstündeki, işine yaramayan Glock'a kaçamak bir bakış attı. Yanında, fazla yakınında duran Bishop'ın içe kapalı sakinliği üstü örtük bir tehditti. Canavar topallayarak çevrelerinde daireler çiziyor, arada bir gözlerini tavana dikeyordu. Curcunayı sağır köpeği bile duyabiliyordu.

Helikopterin pervanesi yavaşlıyor, ses donuk bir vınlamaya dönüşüyordu. Araç iniş yapmış devir düşürüyordu. Yukarıdaki her kimse, zaman azalıyordu.

Ev. Bahçe yolundaki araba. Balkondaki bitkiler. Arka bahçe.

Bir saniye. Ev.

Gözlerini kısarak eve, ön cephedeki ikinci kat penceresine baktı. Cam ilk bakışta karanlık görünüyordu ama iyice baktığınızda küçük bir yüze, dışarı bakan bir çocuğa benzer bir şekil seçiliyordu. Kick aniden başını kaldırıp Bishop'a baktı. Bishop ellerini ceplerine sokmuş, kaşlarını kaldırmıştı. *Siktir.* Fotoğraf elinde titriyordu. Kick yine aynı şeyi yapıyor, labirente dalıyordu. Teninin heyecanla, olasılığın, umudun heyecanı ile ürperdiğini hissetti. Kendini bunun doğru olduğuna, aklının oyunlar oynamadığına ikna edebilmek için fotoğrafı havaya kaldırıp daha yakından baktı. O yüzü tanıyordu çünkü. Odasının duvarında asılıydı; uyurken onu izliyordu. Onu incelemiş, hafızasına almış, beynine kazırmıştı ve kaç yıl geçerse geçsin o imgeyi hiç unutmayacaktı. Adam Rice'a baktığına hiç şüphesi yoktu Kick'in. Demek yaşıyordu.

Bishop'ın iyi mi kötü mü olduğunu, güvenilir olup olmadığını bilmiyordu. Belki de önemi yoktu.

Beklediği şeydi bu.

Beyni çoktan dakikada iki kilometre gitmeye başlamıştı. Bahçe yolundaki beyaz SUV bu evi Mia Turner'ın kaçırılışıyla ilişkilendiriyordu ve büyük ihtimalle Adam Rice'la Mia Turner'ın aynı kişilerce kaçırıldığının kanıtıydı.

Başını fotoğraftan kaldırıp Bishop'a baktı. "Nesin sen?" diye sordu.

Bishop bir adım atıp fotoğrafı elinden aldı. "Eskiden silah satardım." dedi.

“Tabanca mı yani?”

“Ve başka şeyler.” dedi Bishop.

“Başka şeyler?”

Bishop omuz silkti. “Çok para kazandım.” Uydu fotoğrafını havaya tuttu. “Ve pahalı oyuncaklar kullanabilen birçok dost edindim.”

“Adını hiç duymadım.” dedi Kick.

“Tuhaf.” dedi Bishop silik bir tebessümle. “Ben seni duymuştum.”

Kick onu nereye koyacağını bilemiyordu. “Bundan daha önce söz etmeliydin.” dedi fotoğrafı göstererek.

Bishop, “Bahsedecektim zaten...” diyerek koltuğa gidip ceketini aldı.

Kick biraz temkinli yürüdüğünü fark etti. “Canını yak-tım mı?” diye sordu.

Bishop bir omuz hareketiyle blazer ceketini giydi. “Biraz-cık.” dedi.

“Bir dahaki sefere daha sert olmam lazım demek.” dedi Kick.

“Bir dahaki sefere öyle bir fırsatın olmaz.” dedi Bishop.

Kick hemen oracıkta bir kez daha taşaklarına bir tane ge-çirmeyi düşündü. Onun yerine, aklına gelen ikinci en saldırganca şeyi yaptı: Islanmış sarı havluyu üstünden çekip çıkardı, kol mesafesinde tuttu ve yere bıraktı.

Bishop tepki vermedi: Gözlerini bile kaçırmadı.

Kick afallamış halde, çırlıçıplak -saçları, göğüsleri, püvik kılları, çizikleri, morlukları, gerilmiş kaslarıyla- gidip tam karşısında durdu. Dikleşerek boyunu uzattı, omuzlarını ge-riye attı, ayaklarını ayırdı. Canavar’ın deliler gibi divanın al-tını patileyerek bir şey çıkarmaya çalışmasının dışında hiç ses

yoktu. Pervane sesi de. Demek helikopter tepelerindeki dama park etmiş bekliyordu.

Bishop düşünceli bir tavırla ona baktı. “Yakınlaşmakla ilgili sorunların var, değil mi?”

Bishop’ın ne yapacağını görmek istemişti. Şimdiyse daha çok o Kick’i test eder gibiydi. “Zaman kaybediyoruz.” dedi Bishop yukarı bir göz atarak.

“Seninle geleceğimi söylemedim ki...” dedi Kick.

“Öyle.” dedi Bishop. “Ben de sana taşaklarımın acısından ayakta zor durduğumu söylemedim.” Nefesini tutarak yüzünü buruşturdu. “Ama öyle olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Kick tatmin hissiyle karışık bir gurur duydu.

Bishop fotoğrafı tekrar blazerının cebine soktu. “Benimle geliyorsun. Nedenini söyleyeyim mi?” dedi. Sesini alçaltmış, Kick duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kalmıştı. “Kısa bir zaman sonra, Mel Riley hapiste böbrek yetmezliğinden ölecek.”

Öylesine bir şeymiş gibi söylemişti bunu. Olması gereken bir şey gibi. Kick kıpırdamaya korkuyordu, en ufak bir hareket, istediğinden daha fazlasını ele verebilirdi. “On yıldır içerde, zor zamanlar yaşadı.” diye devam etti Bishop: “Ama iş ağıyla ilgili tek bir bilgi vermedi.”

Bishop yaklaşınca sırtını geriye çekmek, yana çekilmek istedi ama olduğu yerde kalmayı başardı. “Onun *bağlantılar...*,” dedi Bishop, kaba bir şey söyler gibi. “Çocuk pornocuları, sübyancılar, insanlığın ayakkağı tabanından çıkan boklar, seni kaçıranlara yardım ve yardaklık eden, kimi zaman evlerinde saklayan insanlar... Onlar hâlâ bu işte, çocukları sömürüyor ve cezasız kalıyorlar.”

“Kes şunu.” dedi Kick. Her yeri sızlıyordu. Sinir uçları artmıştı sanki her bir morartının çeperini hissetmeye başlamıştı birden.

“On yıl önce sen kesebilirdin.” dedi Bishop. “*Hiçbir şey yapmasan yeterdi.*”

Al işte. Veri tabanından haberi vardı. Oysa kimsenin bilmemesi gerekiyordu. O ifade mühürlenmişti. Hikâyeye uymuyordu. Kurtuluş hikâyesi herkesin işine gelmişti: FBI’nın, Kick’in ailesinin, medyanın. Cici televizyonculuğa daha uygundu. Kick’in Mel’in bağlantılarının kayıtlı olduğu veri tabanını silerek FBI’nın yüzlerce, binlerce suçluyu yakalama fırsatını berbat ettiği gerçeği hiç kimsenin söz etmek istemediği uygunsuz bir gerçektir. Yer Kick’in ayakları altında yumuşuyordu sanki.

“Seni neden yiyip bitirdiğini anlayabiliyorum.” dedi Bishop. “O raptiyeli haritayı duvarına neden astığını; odanın duvarlarını neden kaçırılma haberleriyle kapladığını. Düşünsene: O gece hiçbir şey yapmamış olsan kaç tane Amber Alarmı önlenebilirdi?”

Kaç? “Ee?” dedi Kick.

“Bu yüzden benimle gelmelisin.” dedi Bishop. “Demin söylediğim saçmalıklar doğru olduğu için değil, doğru değil, sen de biliyorsun -daha çocuktun, beynini yıkamışlardı ama sen buna rağmen kendini suçluyorsun. Bir haritaya raptiyeler saplamanın bir şeyi değiştirmeyeceğini de biliyorsun. Ama benimle uydu fotoğrafındaki eve gelmek, bildiklerinden faydalanarak benim görmediğim şeyleri görmek, en azından bir ihtimal.”

Tanrım, bu adam insanı deli ediyordu. Haksız olduğundan değil; Kick’i sinir eden şey haklı olduğuna tam bir güven duymasıydı. “Taşakların biraz düzeldi mi?” diye sordu Kick.

“Başka birini bulmak için çok geç değildir belki.” dedi Bishop.

“Varım.” dedi Kick. Bishop’ın en azından biraz şaşkın görünmesini isterdi ama şaşırmamıştı ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu. “Yaptığın konuşma yüzünden değil.” diye ekledi. Ona ihtiyacı yoktu. Hayatının çoğu buna hazırlanarak geçmişti. Kick bir kaçış sanatçısı, bir savaşçıydı. Böyle bir fırsatı geri çeviremezdi. Bir çocuğu kurtarmak yaptığı şeyi telafi edemezdi ama bir başlangıç olurdu çünkü. “Giyineyim bari.” dedi.

Canavar sevinçle havlarken mor bir tenis topu divanın altından salonun ortasına doğru yuvarlandı. Canavar eklem kırılması olan topal ve kör bir köpeğin seğirtebileceği kadar hızla peşinden seğirtti topun.

Bishop acıyla kıpırdandı, elini cebine sokup telefonunu çıkardı. “Biraz buz alabilir miyim bari?” diye sordu.

Kick inanamayan gözlerle ona baktı. Çoktan mesaj yazmaya başlamış olan Bishop baktığını görmedi. “Kendin alıver.” diyerek sırtını döndü Kick. “Göt herif!” diye de ekledi fısıldar gibi. Çırılçıplak, sessizce odasına doğru yürüdü. Tenis topu ağzında, kuyruğunu sallayarak, Canavar da peşinden gitti.

Bishop’ın arkasından, “Ekibe hoş geldin,” diye seslendiğini duydu: “Birlikte çalışırken cidden çok eğleneceğiz bence.”

Kick'in bir kaygı listesi vardı. Her gün bir şeyler eklerdi. Kaygılarını tek tek kaydederek o an için kaygılanmayı erteliyor ve akşam yemeklerinden önce belirlediği zamanda her şey için toptan kaygılanabiliyordu. Adına liste dediği şey artık beş kompozisyon defteri uzunluğuna ulaşmıştı. Adam Rice'ın adı da listedeydi ve son zamanlarda Canavar'ın sağlığı, Kick'in eriyen birikimleriyle ilgili de çok madde eklenmişti. Helikopter sertçe yan yattı ve Kick defterinin üstüne eğilip listeye bir madde daha ekledi.

Kusmak.

El yazısı okunaksızdı. Helikopter pilotunun verdiği kusmuk torbasına yapıştı. James'in kapıda durup Canavar'ın tasmaşından tutuşu hâlâ gözünün önündeydi. Adam Rice'ın resminin büyütülmüş ve kumlu olduğuna dikkat çekmişti; SUV'nin plakası okunamayacak kadar belirsizdi. James böyleydi işte. Mantıklı. Dikkatli. Nevrotik. Kick'se bunlardan sadece biriydi.

Helikopter biraz alçalıp tekrar yan yattı. Pilot, Thor'a daha doğrusu onun ucuz, steroid pompalanmış bir versiyonuna benziyordu. Kick yüzünün yeşil göründüğünden emindi. Bishop'ı helikopter tutmuş gibi görünmüyordu hiç. Ön tarafa, Thor'un yanına oturmuş, telefonu elinde, turuncu lastik pabuçlarını helikopterin gösterge paneline dayamıştı. Ön camda çizgi çizgi yağmur vardı. Alçaktan, bulut örtüsünün altından uçuyorlardı. Kick aşağı bakacak olsa, Banfield boyunca gıdım gıdım ilerleyen iş çıkışı trafiğini görecekti. Ama aşağı bakmaktan kaçınıyordu.

Listeye 'Helikopter Kazası'nı da ekledi.

Helikopter yere doğru pike yapınca, Kick'in iç organlarının tekrar yerine oturması biraz zaman aldı. Tek eliyle pilot koltuğuna yapışıp başını öne eğerek uzun saç örgüsünün bacaklarının arasına sarkışını izledi. *Kusmayacağım. Kusmayacağım. Kusmayacağım.* Thor'un sarı saçları deri bantla atkuyruğu yapılmıştı. Pilot ceketinin sırtına bir şimşek sembolü ve Kick'in ne olduğunu anlayamadığı bir şey işlenmişti. Çaktırmadan Bishop'a baktı. Yüz ifadesi belirsiz, belki de sıkındı ya da belki göt laleleri zaten böyle görünüyordu. Güneş gözlüğündeki yansımadan telefonundan okuduğu şeyi görmeye çalıştı ama camlar yeterince polarize değildi. *Okumak.* Okumanın düşüncesi bile Kick'in ağzını sıcaklık tükürükle doldurdu. Tükürüğü yuttu. *Kusmayacağım.* Thor dahil, üçü de mikrofonlu kulaklıklar takmıştı ama Bishop helikoptere bindiklerinden beri tek söz etmemişti. Kulaklıkların gürültüyü azaltması gerekiyordu ama Kick'e sorarsanız, onunki çalışmıyordu.

Havaalanına yaklaştıklarını gösteren emareler belirince rahatladı. O koca tabela, mavi üstüne dört sarı harf, dördü de büyük harf: *IKEA*. Dünyadaki hemen her havaalanının yakınında bir IKEA yok muydu?

Thor helikopteri yere doğru yatırdı. Kick gözlerini kapadı.

Helikopterin yere değdiğini hemen anladı. Vücudu hareketsiz, yerine oturmuş, yine ona aitti. Pilot motorla pervaneleri kapatınca motorun devri yavaşladı.

Kick gözlerini açtı. Yolcu tarafındaki kapı açıktı ve Bishop yerinde yoktu. Kick emniyet kemerini açtı, kulaklığını attı, ağır çantasını yerden kaldırıp kaygı defterini koltuğunun altına aldı ve helikopterin arka kapısını iterek açtı. Gözlerine yağmur damlaları girerken saç örgüsü kamçı gibi boynunun etrafında döndü.

Burası önceden hiç gelmediği Portland Uluslararası Havaalanı'na ait bir yer değildi. Pistte parlak benekler halinde küçük uçaklar vardı. Bishop'ın uçaklardan birine doğru gittiğini gördü. Uydu fotoğrafındaki evin adresini bilmiyordu. Onu almadan gidecek olursa, ortada dımdızlak kalacağını fark etti.

Teknik açıdan, pervanenin dönüşü duruncaya kadar helikopterden inemezsiniz. Ama helikopter yer seviyesindeyse, esas pervane başınızın üstünde olurdu. Hem bunu hem de helikopterler tarafından doğranan insanların çoğunlukla kuyruktaki pervaneye çarptığını biliyordu Kick. Saçını tuttu, kamburunu çıkararak esas pervanenin altına doğru eğildi, kuyruktaki pervaneyle arasında on beş metre olduğunu gördü ve siyah botları ıslak piste indi.

Bishop ötekilerden daha büyük olan özel uçaklardan birinin merdivenini yaralamıştı. Uçağın gövdesinde yağmurun ıslaklığıyla parlayan bir logo, daireye alınmış siyah bir W harfi olduğunu gördü Kick. "Weasel"ın* baş harfiydi herhalde.

Merdivenin tepesinde kocaman siyah bir şemsiyeyle bekleyen bir hostes vardı. Kick kadının hostes olduğunu hemen anladı çünkü bir hostes karikatürü gibi, 'Hostes Barbie' gibi falan giyinmişti. Bishop'a seslendi ama Bishop dönmedi. Dik katini çekmek için bir yerine ateş etmeyi düşünüp tabancayı çekmenin çok zaman alacağına karar verdi. Kick tam merdivene ulaşmışken, Bishop uçağın kapısından girerek gözden kayboldu. Hostes Barbie kapıda şemsiyeyi kapatmakla meşguldü. Kick pat-küt basamakları çıktı. Hostes Barbie ona bakarken Kick'in gelişi ya da belki şemsiyenin karmaşık mekanizması kafasını karıştırmış gibiydi. Gök mavisi üniforması yağmur damlalarıyla lekelenmişti. Beyaz bluzu çilli göğüs aralığına kadar açıktı. Birinin gözlerini yuvalarından uğratacak şeffaf bir çorap ve ten rengi stilettolar giymişti.

* (Çn: Gelincik.)

Kick, “Pardon.” diyerek kadını itti ve kabine girerek yağ-murdan kurtuldu.

Uçağın içi sırf beyaz ahşap ve krem rengi deriyle kaplıydı. Yeni Armor All’lanmış pahalı bir araba gibi kokuyordu. Sanyai mavisî halı yoktu. Katlanır tepsiler yoktu. Baş üstü dolapta yer kapmak için kavga etmece yoktu. Uçağın iki yanında altı tane kocaman minderli koltuk vardı.

Kick sularını halıya akıtarak öylece durdu.

“Bir yere oturuver.” dedi Bishop. Kendisi uçağın arkasındaki koltuklardan birine oturup akıllı telefonunu yine gözü-nün içine sokmuştu. Kick’e bakmadı bile. Uçağa girdiğini nasıl anladığını bilemiyordu.

Hostes Barbie şemsiyeyi kapatmayı başarıp Kick’in yanından kıvrılarak içeri girmişti. Kapıyı çekerek kapatıp kilitledi.

Kick sırt çantasının kayışını iyice sıkarak koltuk seçeneklerini değerlendirdi. Sonra kendini Bishop’ın birkaç koltuk arkasındaki bir tanesine bırakıverdi. Kaygı defterini kucağına, ıslak çantasını ayaklarının dibine koydu. Koltuk dönüyordu. Ayaklarıyla yeri itip bir kez döndü.

Hostes Barbie, Kick’in kucağına bir havlu bıraktıktan sonra Bishop’a doğru gitti.

“İçecek bir şey alır mıydınız efendim?” diye sordu Hostes Barbie Bishop’a. Kick büyülenmiş gibi kadını izledi. Yüzü her nasılsa hem güzel hem de silikti ve vücudu TIR’ların tozluklarındaki kadın resimlerinin kıvrımlarına sahipti.

“Hayır, teşekkürler.” dedi Bishop. Kick’e bakarak gülümsedi. İnce dudakları ve okunması zor bir sürüngen tebessümü. “Ama bir torba buz harika olur.” dedi.

“Tabii efendim.” dedi Hostes Barbie, görev verilmesine cidden memnun olmuş görünerek. Kıvırtarak Kick’in yanından

geçip mutfağa giderken gözleri hedefe kilitlenmişti. Kick’e bir şey içer mi diye sormadı.

Kucağındaki telefon titreşince, Kick irkildi. James mesaj atmıştı: HÂLÂ İYİ MİSİN? Canavar’ı ona bırakırken James’e iki saatte bir mesaj atacağına söz vermişti. EVET diye cevap yazdı.

Sonra *Kusmak* maddesinin üstünü çizdi.

Hostes Barbie buzlarla birlikte yalpalayarak geri döndü. Kick uçuş için telefonunu kapadı. Başını kaldırdığında, Hostes Barbie kilitli torbada duran buzlar ve bir havluyla Bishop’ın başında bekliyordu. Bluzu daracıktı. Ceketini kabinle mutfak arasında bir yerlerde yok olmuştu.

“Nerenize istiyorsunuz Bay Bishop?” diye sordu.

Bishop yine mesajlarını kontrol ediyordu. Kick’in yırttığı tişörtünün yakası üçgen halinde önüne sarkmıştı. Telefonunun dokunmatik ekranına tıkladı ve bacaklarını açarak kucağını işaret etti.

Hostes Barbie belini kırarak eğilince yuvarlak kalçasıyla kavisli baldırları ortaya çıktı ve buz torbasını Bishop’ın ağız arasına bastırdı. “Nasıl oldu Bay Bishop?” diye sordu.

İnanılmazdı.

Bishop gözlerini telefonundan kaldırdı.

Demek dikkatini çekmek böyle mümkündü.

Kick o zamana kadar sırtından vuruverirdi.

Kick orada olduğunu hatırlatmak için öksürdü.

Bishop başını arkaya yasladı. “Birazcık sağa.” derken Kick yine ona baktığını zannetti ama emin olamadı.

Hostes Barbie buz torbasını kaydırdı.

“Daha iyi.” dedi Bishop.

“Yanımda tabanca var.” dedi Kick.

Hostesle Bishop dönüp ona baktılar. Hostesin eli hâlâ Bishop’ın apış arasına bastırılmış vaziyetteydi. Ön dişlerinde daha önce olmayan bir ruj lekesi vardı.

Kick, “Glock 37,” derken tabanca markasının hostesi ür-kütmesi çok hoşuna gitti. Kick’in sırt çantasında ayrıca biber gazı, Leatherman çakı, şok tabancası, fazladan iki şarjör 45 kalibrelik GAP mermi ve bir kutu Winchester gömlekleli oyuk uçlu mermi vardı.

“Ruhsatlı.” diye ekledi Kick. “Ama bagaja vermem gerekir, değil mi?” Ateşli silahlar deklare edilmeli, boşaltılmalı, sert malzemedен yapılmış kilitli bir kutuya konmalı ve kaydedilip bagaja alınmalıydı. Bunu herkes bilirdi. Glock’una el konmasını ve bir ay boyunca Ulaştırma Güvenlik İdaresi’nin kâğıt işleriyle uğraşmayı istemiyordu.

Bishop telefonuna dönmüştü. “Bu ticari bir uçuş değil.” dedi. Sonra ansızın eli sikinde duran kadını hatırlamış gibi göründü. “Beş dakika içinde kalkmak istiyorum.” dedi kadına.

Hostes Barbie hayal kırıklığıyla göğüs geçirerek doğruldu. “Peki, efendim.” dedi. Görev onu çağırıyordu. “Başka bir şey?”

Kick bir bardak su istememek için kendini zor tuttu.

Bishop yırtık tişörtünü üstünden çıkardı. Kick öyle şaşkıındı ki başını çevirmeyi unuttu. Bishop kaslıydı, kabul etmesi gerekirdi, ince ama sert ve güçlü, ışığı yansıtacak kadar biçimli bir vücudu vardı. Tişörtü Hostes Barbie’ye attı. Kadın buzlarla birlikte tişörtü de kucağına aldı.

“Bana temiz bir tişört getirir misin?” diye sordu Bishop.

Hostes Barbie uçağın arkasındaki bir kapıdan sıvışırken, Kick koltuğun yan tarafından öne doğru eğildi ve kral boyu bir yatağın köşesine benzeyen bir şey görür gibi oldu.

“Şurası yatak odası mı?” diye sordu Kick. Orada ne işler döndüğünü düşünmek bile istemiyordu. “Oha artık!”

Uçak rule yapmaya başlayınca, Kick emniyet kemerini bağladı.

“Telefonuna bak.” dedi Bishop.

Kick Bishop’ın karın kaslarına bakmaktan itinayla kaçındı. “Niçin?”

Bishop telefonunu kaldırıp salladı. “Sana bir şey gönderdim.” dedi.

“Kapatmıştım.” dedi Kick.

“Tekrar söylüyorum,” dedi Bishop: “bu ticari bir uçuş değil.”

“Doğru.” dedi Kick. Telefonunu çıkardı, tarayıcısını açıp e-postalarını kontrol etti. jbishop@bishop.com’dan yeni bir e-posta gelmişti. Konu satırı boştu. E-postaya tıkladı. Bir şey yazmıyordu, ekinde PDF dosyası vardı. Dosyaya tıklayınca elli beş sayfalık bir dizi belge açıldı. Çoğu Adam Rice’in kaçırılmasıyla ilgili belgelerdi. Görüşme kayıtları, adli tıp kayıtları, fotoğraflar.

“Polis raporu mu bu?” diye sordu. Uçak hızlanıyordu.

“Sana yukarılarda dostlarım olduğunu söylemiştim.” dedi Bishop.

Aslında pahalı oyuncakları olan dostları olduğunu söylemişti ama Kick kurcalamamaya karar verdi. Onun yerine, ekteki dosyayı inceler gibi yaparak çaktırmadan James’e yolladı.

“E-posta adresimi nereden biliyorsun?” diye sordu Bishop’a.

Bishop koltuğunu çevirerek Kick’e sırtını döndü. Koltuğun sırtında, başın dayandığı yerden sarkan krem rengi deri parçasına işlenmiş bir logo vardı: Uçağın gövdesindekiyle aynı, daire içine alınmış bir W. “Söyledim ya.” dedi Bishop.

“Anladım.” dedi Kick. “Yukarılarda dostların var.”

Uçak havalanarak belli bir açıyla gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Artık inmesi imkânsızdı, geriye dönüş yoktu. Helikopter yolculuğundan daha kolay geçmesini diledi Kick.

Dijital dosyadan ciddi bir ifadeyle havaya bakan Adam Rice’in fotoğrafını inceledi. Hostes Bishop’a tıpatıp eskisine benzeyen temiz bir tişört getirdi. Bishop tişörtü giyerken, Kick gözlerini havaya dikti.

Sonra kaygı defterinin arkasını, kendine zarar verici davranış kalıplarını listelediği yeri açtı ve *Yabancıların araçlarına binmek*, diye yazdı. Altını çizdi.

Kick arabalar hakkında çok bilgiliydi. U virajlardan nasıl dönüleceğini, hızla giden bir arabadan atlarken avuçlarını çapraz yapıp göğsüne bastırması gerektiğini, 2002’den sonra yapılmış bütün Amerikan arabalarının bagajlarında acil durumlarda kullanılabilmesi için bir açma kolu olduğunu biliyordu. Bishop’ın Seattle Boeing Field Havaalanı’ndaki bir hangardan aldığı arabanın Tesla Model S olduğunu biliyordu. Standart fiyatının yüz bin olduğunu biliyordu ve -içindeki derilerin bolluğuna ve camdan yapılmış panoramik çatıya bakılırsa-Bishop’ın bazı ek özelliklere de para verdiği belliydi.  n paneldeki dokunmatik ekran Kick’in ev bilgisayarının monitöründen daha büyüktü.

I-5’ten güneye doğru giderken teknik olarak hâlâ Seattle’daydılar ama Seattle’ın bütün iyi yanlarını geride bırakmışlardı. California, Oregon ve Washington’ı yaran, Meksika’dan ta Kanada’ya kadar uzanan eyaletler arası yolda iyi bir şey olduğu görülmemişti. Kick’in teorisine göre yol üzerindeki sürücülerden rastgele bir zamanda seçilecek yüzde otuzu aktif olarak suç işliyordu.

“şoförün olur sanmıştım.” dedi Kick Bishop’a, James’e yazdığı mesaj için “g nder”e dokunurken.

Bishop pis pis gülümsedi. “Dikkat çekmemeye çalışıyorum.” dedi. Tesla hızla bir Saab’ı solladı.

Yol kuru olsa da, Seattle’da gökyüzü alçak bir bulut  r s yle kaplıydı. Portland’daki yağış miktarı birkaç milim

fazlaydı ama iş boğucu kasvete gelince Seattle, Portland'ı yaya bırakırdı. Burada yılın 201 günü bulutlu, 93 günü parçalı bulutlu geçiyordu. Kick hava durumu hakkında da çok bilgiliydi. Hava tahminlerini, almanakları, gelgit çizelgelerini severdi. Havanın nasıl olacağını bilmek isterdi. Pek fazla insanın almadığı bir güvenlik tedbiriydi bu.

“Bu şey ne kadar hız yapıyor?” diye sordu Bishop’a.

“İki yüz on üç.” dedi Bishop sırtarak.

Sağlam şofördü. Dikkatini öndeki araçla onun önündeki altı-sekiz araç arasında bölerek trafiğin gidişatını nasıl kesti-rebildiğini görmüştü Kick. Gazı hiç zorlamıyor, fren yaparken de önce topuğunu yere basarak ayağını yavaşça indiriyor ve arabanın sürekli yağ gibi gitmesini sağlıyordu.

Bishop direksiyonu sertçe kırıp bir minibüsün önünden kıvrılarak bir kişiden fazla yolcu taşıyan araçlara ayrılmış şeride girdi. Direksiyonu çoğu insanın yaptığı gibi erken kırmadığı için gazı kesmek zorunda kalmadı. Sürücülerin çoğu şeride gereğinden yavaş yaklaşır, motoru gereğinden fazla zorlardı.

Şehrin güney ucundaydılar. Yolun iki yanında çit oluşturan kalın ağaçlar sürücülerini otomobil bayiliklerinden ve ofis parklardan koruyordu. Kurşun rengi gökyüzü kararıyordu. Gün batımından çok ışığın aşamalı olarak azalması vardı.

“Orada birileriyle mi buluşacağız?” diye sordu.

“Kimle mesela?” diye sordu Bishop sağa doğru iki şerit geçerek.

“Aynasızlar? Korumaların? Paralı Blackwater askerleri? Majestelerinin uşakları?”

“Artık Blackwater denmiyor.” dedi Bishop.

Konu o değildi. “Sadece biz mi olacağız?” diye sordu Kick. Hafif boğazı gıcıklandı. “İki çocuğun kaçırılmasıyla ilişkili olabilecek bir eve gidiyoruz ve sadece ikimiz mi varız?”

“Öyle olması lazım.” Bishop sağa saparak eyaletler arası yoldan çıktı. Ayağını gazdan çekmedi. Hızlanmak bir araba için en zor şeydir; ayağınızı ne kadar gazda tutarsanız o kadar iyidir. “Senden başkasına ihtiyacım yok.” dedi Bishop.

Bu yüzden kendini daha mı iyi hissedecekti yani? Kick çantasının fermuarını açtı, Glock’u kucağına koydu, kaygı defterini çıkarıp açtı.

Bishop yan yan ona baktı. “O ne için?” diye sordu.

“Kaygı defterim.” dedi Kick. “Kaygılandığım zamanlarda...”

“Glock’u kastettim!” dedi Bishop.

“Çocuk kaçıranları vurmak için.” Başka ne için olacaktı?

“Silah yok.” dedi Bishop kararlı bir sesle. “Silahlardan hoşlanmam.”

Bu adamın her şeyi Kick’in başını ağrıtıyordu. “Ben de silah satıcısı olduğumu sanmıştım.” dedi.

“O eskidendi.” dedi Bishop.

Neredeyse bütün dikkati arkalarındaki trafikteydi Bishop’ın. Gözleri dikiz aynasıyla yanlardaki aynalar arasında gidip geliyordu. “Gözünü dört aç.” dedi.

Kick, arka pencereden bakabilecek şekilde döndü. Sokak sessizdi. Arkalarında far göremedi. Hiçbir şey göremedi. “Ne için dört açacağım?”

“Neredeyse geldik.” dedi Bishop.

Kick tetik elinin avcunu kucağına silip tekrar Glock’un kabzasını kavradı.

İnsanlar Seattle'ı düşününce akıllarına Craftsman tarzı evler, kafeler, grunge gitar akortları, kullanışlı yağmurluklar, Pike Place Pazarı'nda balıkları atıp tutan adamlar gelirdi. Ama her yer gibi Seattle'ın da boktan mahalleleri vardı. Burası da onlardan biriydi. Birbiri ardına çirkin bahçeler, çiftlik evi tarzında evler. Ne yürüyerek gidilebilecek bir yer ne de üstünde yürünecek kaldırımlar vardı. Kick'in görebildiği tek işletme tel örgü çitle ve 'Girilmez' tabelalarıyla çevrili ucuz, yanmış bir moteldi. Bishop, sol yaparak sadece evlerin olduğu karanlık bir sokağa girdi. Pencerelerde televizyonlar titreşiyordu. Bahçe yollarında karavanlar vardı. Birbirinden ayırt edilemeyen, büyük ve ucuz evlerdi. Girdikleri yol bir tepenin yamacından yılan gibi kıvrılırken aşağı çöp atmanın cezasının 5 bin dolar olduğunu söyleyen bir 'Çöp Atmak Yasak' levhası gördüler. Otuz metre sonra, beş metrelik bir defne çalısının solundaki 'Çıkmaz Sokak' tabelasına geldiler.

Komşuların çok fazla soru sormadığı türden bir mahalleydi.

Bishop çalının yanından girip ayda 1.300 dolara 3+1 ev vadeden bir kiralık tabelasını geçerek çakıllı bir bahçe yolundan yukarı çıktı. Kick gerilerek oturduğu yerde biraz küçülüp Glock'u daha sıkı kavradı. Böyle olacağını hayal etmemişti hiç. Hani, helikopterler neredeydi? Yukarıdaki dostlar neredeydi? Lastiklerin altında çtırdayan taşların sesi inanılmaz derecede fazla geliyordu. Kick dokunmatik ekrandan gelen mor ışıkla parlayan ön panelin üstünden etrafı dikizliyordu. Gökyüzü iç karartıcı bir alacakaranlıkla kararmıştı ve ev sundurmadaki ışık dışında kapkaranlıktı ama diğerleri gibi çiftlik evi tarzında, sadece ötekilerden daha izole olan uydu fotoğrafındaki evi hemen tanıdı Kick. Bishop arabayı durdurdu. Frene öyle ustaca basmıştı ki, taşlar çtırdamamıştı bile. Sonra şoför kapısını açıp arabadan inerek onu yalnız bıraktı. Kick peşinden gitmeden önce bir an duraksadı. Sonra çantasını sırtına taktı,

kaygı defterini bir kenara attı ve Bishop'ın peşine düştü. Arabadan çıkarken Glock'u kaldırıp, Tesla'nın arkasına gizlendi. Havada taze boya buharlarının kokusu vardı.

Bishop ön bahçede, gölgelerin altında bekliyor, eve bakıyordu.

Bir yerlerde bir köpek havlamaya başladı. Kick gözlerini kasvetli eve dikti.

Bir gariplik vardı.

Beyaz SUV görünürlerde yoktu. Fotoğrafta sundurmanın çatısından bambu bir rüzgâr çanı sarkıyordu. Şimdi o da yoktu. Kick gözünü kısarak ikinci kata baktı. Korkuluk boştu. Fotoğraftaysa, orada bitkiler vardı."

Kapı kulpundan bir emlakçı kilidi sarkıyordu.

Glock'u indirdi Kick.

Evde yaşayan yoktu. "O fotoğraf aslında ne zaman çekilmişti?" diye sordu emreder gibi.

"Silaha ihtiyacın olmayacağını söylemiştim." dedi Bishop.

Kick'in yanakları alev alev oldu. Tabancasını kaldırıp Tesla'nın önünü hedef aldı. "Kaputun altındaki 0.45 kilogramlık aküye ateş edersem ne olur acaba?" dedi.

İlk kez Bishop'ın irkildiğini gördü. "Uydu fotoğrafı on gün önce çekilmişti." dedi Bishop, gözünü tabancadan ayırmadan. "Elime ancak bu öğleden sonra geçti. Hemen adamlarımı buraya yolladım ama ev çoktan boşaltılmıştı."

Adamları mı? Kick'e başkaları olduğundan söz etmemişti. Anlatmadığı başka neler vardı acaba?

Kick tek kaşını kaldırarak başparmağıyla emniyet kili-dine bastı. Tesla altı metrelik mesafedeydi. O loş ışıktaki bile,

kaputu resmen parlıyordu. Bir ahırın geniş tarafını vurmak gibi olacaktı.

Bishop arabasına endişeli bir bakış atarak elini ceketinin iç cebine soktu, spiralli küçük bir siyah defter çıkarıp defteri açtı. “Ev sahibine göre,” diye okumaya başladı: “kiracı on gün önce taşınmış. Josie Reed. Ellilerinde. Evde çalışıyormuş. Evde yaşayan çocuk yokmuş, komşular bir erkek arkadaşı olduğunu zannediyor ama adamı doğru düzgün gören olmamış. On yıllık bir Outback kullanıyormuş. Eşyalarını bir römorka yükleyip gecenin bir yarısında gitmiş, adres bırakmamış.” Defteri bir bilek hareketiyle kapatarak Kick’e baktı. “Josie Reed gerçek adı değil.” dedi. “Sahte kimlik kullanmış ve ev sahibi geçmişi araştırılmamış. Adamın bu mahallede birçok evi var ve şu anda bir yardımcı yaşam tesisinde yaşadığı için işlerle pek ilgilenemiyor. Depozitonun onda kaldığını söylüyor.” Bishop şakağını kaşdı. “Bilmek istediğin başka bir şey var mı?”

“Beni buraya neden getirdin?” diye sordu Kick temkinli bir sesle. Köpek artık bayağı bir havlıyordu. Sesini kesmesini söyleyen yoktu.

“Ev hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedim.” dedi Bishop.

“Kirası biraz yüksek gibi.”

Bishop gri gözlerini ondan ayırmadı. “Bana evden söz et Kick. Sence öyle bir yer mi?”

Kick ne demek istediğini anlamıştı. Mel’le yaşadığı zaman boyunca kaç ev değiştirdiklerini hatırlamıyordu bile. Kırk? Elli? Aynı yerde fazla uzun kalmazlardı. Evler değişir ama özellikleri aynı kalırdı. Hepsi de tek bir amaç için idealdi: Bir çocuğu gizlemek.

Kick geriye ufak bir adım atarak Glock’u indirdi. Tabanları kaşınıyordu. Odaklanmaya, bir dalga gibi gelen, zihninden

uzak tutmayı çok iyi bildiği bölük pörçük imgeleri savuşturmaya çalıştı. “Subaru mu kullanıyormuş dedin?” diye sordu.

Bishop başını salladı.

O zaman Kick’in aradığı beyaz SUV değildi. “Erkek arkadaşının arabası neymiş?” diye şordu.

“Bilen yok.”

Kick dikkatle evi inceledi. Çiftlik evi tarzında olması geniş bir temeli olmasını gerektirirdi, geniş temel de büyük bir bodrum demekti. “Bir çocuğu gizlemek istesem,” dedi Kick, “bunun gibi geniş bir bodrum isterdim.” En yakınlarındaki bodrum pencerelerine baktı. İkisi de içeriden koyu renk kumaşla örtülmüştü. Boğazını temizledi. “Kirası aydan aya ödenen bir yer ideal olurdu. Sokaklarda kaldırım olmaması yaya trafiği olmadığını gösterir, komşularla hesapta olmayan karşılaşmalar yaşanmaz. Bahçenin etrafına çalı çit ya da yüksek bir çit isterdim.” Dönüp arkalarındaki bahçe yolundan aşağı doğru baktı. “Önünden geçtiğimiz bahçelerde çok fazla bisiklet yoktu. Buna da dikkat ederdim. Çok fazla çocuğun olmadığı bir mahalle isterdim. Çocuklar öteki çocukları yetişkinlerden daha kolay fark eder. Birbirleriyle iletişim halindedirler. Mahalleye yeni bir çocuk gelince bütün çocukların bundan haberi olur.” Bishop’a bir bakış attı. Bishop onu inceliyordu. Çoğu insanın yaptığı gibi değil. Her zamanki hüzne çalan acımayı Bishop’ta göremedi. Ama dikkatinin yoğunluğu yine de Kick’i rahatsız etti. Tabancayı montunun cebine soktu. “Yani evet,” dedi: “öyle bir yere benziyor.”

“Başka?” diye sordu Bishop.

Hâlâ onu test ediyordu. Kick bundan hoşlanmamıştı. Kendini çocuk gibi hissediyordu. “Sana güvenmiyorum.” dedi Kick. “Senden hoşlanmıyorum bile.”

Bishop'ın bu haberle yıkılmış gibi bir hali yoktu. "Umu-
rumda değil." dedi. "Başka?"

"Tebeşir." dedi Kick. "Sundurmanın merdiveninde bir
parça açık mavi kaldırım tebeşiri var."

"Aferin." dedi Bishop.

Aferin. Bu söz Kick'in ciğerlerini havasız bıraktı. Bazı söz-
cükler böyleydi: Sinek gibi başının etrafında dönerlerdi. Ne-
denini bilmiyordu.

Küçükken doktorlar öfke bozukluğu olduğunu söylemişti.
Ama en azından onların kastettiği tarzda bir öfke bozukluğu
yoktu. Sadece öfkeliydi.

O zamandan bu yana öfkesini yönlendirmeyi öğrenmiş
ve saldırganlığı tetikleyen şeyleri azaltmıştı. Reşitlik davası
sırasında annesinin evinden kurtulabilmek için bu pop psi-
koloji bilgisini sonuna kadar kullanmıştı çünkü annesi, o ka-
dın ayaklı dev bir öfke tetikleyicisiydi. Ama öfke yönlendirme
çok işe yarayan bir yöntem, Bishop'ı tutup sırtüstü yere çal-
masına engel olan tek şeydi çünkü bunu yapmayı cidden ama
cidden çok istiyordu.

Onun yerine, sert adımlarla Bishop'ın yanından geçerek
basamaklara gidip mavi tebeşiri aldı. *-Bir mola ver-* öfke yö-
netimi listelerindeki ilk adım hep buydu. Kick tebeşire yo-
ğunlaştı. Bir çocuğun kaldırımı resim yapmak için kullandığı
tebeşirin sert betona sürülen kenarları düzleşmişti. Kick'in par-
makları tebeşir tozundan mavi oldu. Gülümsedi. *İkinci yön-
lendirme stratejisi neydi? Olası çözümleri belirle.* Eve girerek
neler olup bittiğini kendi gözleriyle görmeliydi. Bishop'ın gü-
venilmez bir psikopat olduğu ortadaydı. Kick ona çaktıрма-
dan bir bakış attı, göz göze gelince başını çevirdi. Dikkatini
tekrar tebeşire vererek avuçları tamamen mavileşinceye kadar
tebeşiri ellerinin arasında yuvarladı.

“Yakala.” deyip tebeşiri Bishop’a attı, daha doğrusu *sura-tına* fırlattı.

Bishop tebeşiri kolayca havada yakaladı.

Botunun topuğunu ötekinin burnuyla hafifçe tekmeledi Kick.

“Kötü bir fikirdi.” dedi Bishop.

Ne yapacağını neredeyse yapar yapmaz anlaması hiç hoşuna gitmiyordu. Üçüncü yönlendirme stratejisi neydi? *Konuşmadan önce düşün*. İşte bu, beynine çocukken işlenmiş olan bir dersti. Bishop’ın göt lalesi olduğunu düşünüyordu, bu yüzden konuşmadı. Botlarından birini, sonra ötekini de çıkardı ve ilkinin yanına koydu. Sonra Glock’u çantasına koydu, çantayı sırtına taktı ve evin çevresini dolaşarak içeri girebileceği bir yer aramaya başladı.

“Yapıcı eleştiriye pek gelemiyorsun, değil mi?” diye sordu Bishop.

Kick’in gözleri havaya dikilmişti. Güneş battığı halde şehirdeki ışık kirliliği sayesinde bulutlar aydınlıktı. Kick’in amacı için dolunaydan daha iyiydi bu.

En kolay girebileceği yer ikinci kattaki balkondur. Zihninde evin dış duvarını canlandırarak rotasını belirledi: Su sayacı, pencere eşiği, dere kelepçesi, kablo kutusu, korkuluk. Dördüncü yönlendirme stratejisi neydi? *Biraz egzersiz yap*. Çoraplı ayağının başparmağını su sayacına koydu, tebeşirlenmiş ellerinden birini pencerenin kenarına taktı ve kendini yukarı çekti.

Neredeyse hemen anında bir havlama, top ateşi gibi düzenli bir hev hev hev sesi gelmeye başladı. Deminki köpeğin sesine benziyordu; yakın ama fazla yakında olmayan, kendi işine bakmayı bilmeyen bir köpek, mahallenin K-9 bozuntusu.

Odaklanabilmek için duymazdan gelmek zorundaydı.

Bir evin dış duvarına tırmanmak aynı kaya tırmanışı yapmak gibidir: El ve ayakları koyacak uygun yerleri bulmak gerekir. Tebeşir kavrama gücünü artırıyordu. Kick ağırlık merkezini ayaklarında tutup kendini bacaklarıyla yukarı iterken örgülü atkuyruğu kürek kemiklerine çarpıyordu. Işığın az olması işini zorlaştırıyordu. El yordamıyla, tebeşir sayesinde öteki elini sabit tutarak kablo kutusunu, sonra ayağını koyacak bir yer buldu. Köpek iyice kudurmuştu. Çıkardığı ses tüylerini ürpertiyordu. Köpeğin susmasını istiyordu. Tırmanmak sorunları birer birer çözmeyi gerektiriyordu. Güç, vücut boyutlarıyla orantılıydı. Denge ve esneklik en mühim şeylerdi. Vücudunun üç noktası duvarla temas halinde olduğu ve paniklemediğiniz sürece sorun çıkmazdı. Pantolonunuzdaki likra oranının fazla olması da bir artıydı.

Balkona ulaşmak üzereydi. Ama köpek onu geriordu. Köpeği listeye ekleyip sonra kaygılanabilmek için kaygı defterinin yanında olmasını dilerdi ama defter arabada olduğu için şimdi kaygılanmaktan başka seçeneği yoktu. Başını sol omzunun üzerinden sesin geldiğini zannettiği yöne doğru uzattı. Balkonuna tırmanmaya çalıştığı evi yandaki evden ayıran defne çalışında yaprakların seyrelip bir çeşit pencere oluşturduğu ölü bir nokta vardı. Öteki taraftan ışık geliyordu ve Kick hızla hareket eden bir şey gördüğüne yemin edebilirdi. Başını hemen öne çevirdi. Bazen gecenin içinde hopyayıp zıplayan şeyleri görmemek daha iyiydi. Bakma. Gözler ileri. Parmak ucunu kablo kutusuna basmayı başarıp ağırlığını oraya verme sürecindeyken ayağından ani bir acı yayıldı. Tam haykıracakken kendini tutup dilini ısırınca çılgılığı daha çok ürkmüş bir hiddinin gluglusu gibi çıktı. Yine de fark etmedi. Köpek kafayı yedi. Kick ayağı kayarken elleriyle tutunmayı zar zor başardı, balkonun korkuluğuna yapıştı ve ayakları havada çırpınarak

basacak sağlam bir yer arandı. At boyutlarında kuduz bir köpekmiş gibi, sesi artık Kujo'ya benziyordu köpeğin.

Ama sorunlar birer birer çözülmeliydi. Başparmak tırnağının gittiğini biliyordu Kick. Kayarken yerinden çıktığını hissetmişti. Ayağıyla tekrar kablo kutusunu buldu, inleyerek vücudunu kablo kutusundan yukarı itti ve bütün kol kuvvetini kullanıp ayağını korkuluğun parmaklıklarına geçirebilecek kadar yukarı çekmeyi başardı. Yerden altı metre yüksekte, yatay olarak korkuluğa asılmış, Bishop'ın bunu görmüş olmasını diliyordu. Kayma kısmını değil de, o müthiş sert kız hamlesiyle durumu kurtarışını. Ellerini pençe gibi kullanarak yan yan korkuluğa tırmanırken bu düşünce ona güç verdi. Nefeslenmek için bir an durması gerekti. Başparmağı zonkluyordu. Kujo şimdi daha da güçlü uluyordu. Kick dizlerinin üstünde doğrulup balkonda emekleyerek köpeğe en yakın korkuluğa gitti. Ev karanlıktı ama dışarıdaki lambalardan biri açık bırakılmıştı ve Kick bahçenin genel coğrafyasını, çimenlerin üstünde deliller gibi havlayan bir gölgenin hareketini seçebiliyordu. Bahçede çok yaşlı, dev ve boğum boğum bir vişne ağacı vardı ve köpek onun çevresinde dönüp duruyordu. Hayır, ağaca ya da belki ağaca yakın bir kazığa bağlıydı. Köpek yukarıdan bakınca küçük ve sarsak görünüyor, tuhaf bir şekilde hoplayarak topallar gibi ileri geri yürüyüp duruyordu. Işığa yaklaşıncı silüeti keskinleşti ve Kick uzun burnuyla sivri kulaklarının kendine has şeklini tanıdı. Kujo değildi. Lassie'ydi. Tam o anda, köpek ağacın etrafında dönerken, neden öyle tuhaf hareket ettiğini de anladı Kick. Can düşmanı, üç bacaklı bir kolydi.

Sahibine duyduğu öfke bir an köpeğe duyduğu öfkeyi gölgede bıraktı. Hangi ruh hastası bir köpeği bütün gece böyle dışarıda bağlı tutardı ki? Arka bahçe çitle çevriliydi. Bağlanmasına gerek bile yoktu.

Derken köpeğin uluyuşu bir desibel yükseldi ve duyduğu şefkat anında yok oldu. Lassie'nin görevini ciddiye aldığı, bütün mahalleyi uyandırmaya niyetli olduğu ortadaydı.

Kick balkonda emekleyerek sürgülü cam kapıya gidip kolunu denedi. Kilitliydi. Yere oturdu, çantasını bir omuz hareketiyle kucağına atıp fermuarını açtı.

Fark etmesini sağlayan şey o ses, ayrılan bir sürü fermuar dışının çıkardığı o canlı, tanıdık, her gün duyduğumuz *cırttt* sesi oldu. Havlamalar kesilmişti. Lassie havlu mu atmıştı yani? Omzunun üstünden arkaya baktı Kick. Komşunun vişne ağacının eğri büğrü kara dalları ona uzanır gibiydi. Korkuluğun üstünden bir göz atmak, hayvanı bir kontrol etmek istese de her şeyi yeniden başlatma riskini göze alamadı.

Bir işe odaklan.

Beşinci yönlendirme stratejisi buydu.

Mel ona ilk kilidi sekiz yaşını doldurduğu yılın Noel'inde vermişti. Kwikset marka. Kilidin bir saç tokasıyla nasıl açılacağını göstermişti. Yılbaşı günü kilidi açma süresi on saniyenin altına düşmüştü. Kilit açmayı herkes başarabilirdi. Mel birkaç haftada bir, her biri bir öncekinden daha ağır ve parlak kilitler getirmeye başlamıştı. Kick kilitleri odasındaki bir rafa bebek dizer gibi dizmişti. Washington'ın yaş gününde bir Abloy Protec kilidini beş dakikadan kısa bir zamanda açabiliyordu. Bunun üstüne, Mel kapılar için hazır olduğunu söylemişti.

Sürgülü cam kapılar en kolayıydı.

Kimileri kapı kolunu yerinden çıkarmak için levye kullanırdı ama Mel ona vücut ağırlığını manivela gibi kullanıp kapı kolunu doğru açıyla aşağı doğru nasıl iteceğini öğretmişti. Kick iki elini kullanarak öyle sert itti ki, nefesi kesildi ve on saniye baskı uyguladıktan sonra kapının kolu güzelce koparak eline düştü.

Kick ter içinde kalmıştı. Ama kapı kolu mükemmeldi. Tam olması gerektiği gibi vidalarından kurtuluvermişti. Kapı kolunu montunun cebine koyup montunu çıkararak yere bıraktı. Elini çantasına daldırıp Leatherman çakıyla birlikte bir de kalem fener çıkardı, düz uçlu tornavidayı açtı, feneri dişlerinin arasına aldı ve artık göz önünde olan kilit mekanizmasının önünde diz çöktü.

Kilit açma becerisini annesinin evindeki sürgülü cam kapılarla mükemmelleştirmişti. Gecenin bir yarısında ön kapıdan çıkıyor, yan bahçeye gidiyor ve annesinin *Today Show* parasıyla yaptırdığı sürgülü kapıdan tekrar içeri giriyordu. Bazen gecede on kez. Annesinin ruhu bile duymuyordu.

Bu kapıdaki, standart mekanizmaya benziyordu. Kapı kolunu yerinde tutan iki vidanın burmalı uçları ve kilidi çalıştıran vida başlarını gizleyen iki delik ortaya çıkmıştı. Kick düz uçlu tornavidayı sırayla deliklere sokarak içerideki vida başlarını saat yönünde çevirdi. Böylece kilidin yayı açıldı. Çok kolaydı. Mel'in deyişiyle, temiz giriş. Çıkarken tek yapmanız gereken tornavidayı kullanarak kapıyı tekrar dışarıdan kilitlemek ve kapı kolunu yerine takmaktır, böylece geride hiçbir iz bırakmazdınız. Eline tuğla geçiren herhangi bir bağımlı da evlere kolayca girebilirdi ama bir eve kimseye sezdirmeden girip çıkmak beceri gerektirirdi.

Kick Leatherman çakıyla kalem feneri tekrar çantasına koydu, çantayı sırtına attı ve kapıyı kaydırarak açtı. Jaluzi storlar çok gıcıktı. Çirkin, gürültücü şeylerdi ve dikkatli olmazsanız içlerinde takılıp kalabilirdiniz. Kick hiç acele etmeden, yan yan giderek jaluzinin arkasından çıktı.

Karanlık odada kesif bir çamaşır suyu kokusu vardı. Kick'in teni karıncalandı. Odanın genel şeklini, köşedeki yatak bazasını seçebiliyordu. Bir yatak odasıydı. Arkasındaki jaluzi stor rüzgârla ürperdi. Çamaşır suyunun buharlarından

gözleri sulandı. Kick öne doğru bir adım atınca çoraplı ayakları hiç ses çıkarmadan haliya gömüldü.

“Bayağı geciktin.” dedi bir ses.

Odaya ışık doldu. Kick parmağını tetiğe koyarak Glock’la sesin geldiği yöne doğru nişan aldı. Gelen Bishop’tı. Karşısında, kapıda duruyordu. Aralarında bir çocuk odasından geriye kalanlar vardı: Sirkli duvar kâğıdı, eflatun halı, köşeye saçılmış kırık oyuncaklar. Açıklama yapması için Bishop’a baktı. Bishop’ın yüzündeki çirkin ifade içini ürpertti. Hep olduğu gibi durgundu ama Kick o durgunluğun ne olduğunu şimdi anlamıştı: Bastırılmış şiddet. Bishop bir köpek tasmaını ona doğru tutup ucundakileri şingırdattı.

“Kilidin şifresini biliyordum.” dedi. Tasmayı ayaklarının dibine fırlattı. “Bu işi bana bıraksaydın, köpeği öldürmek zorunda kalmazdım.

Huzur veren bir deneyimi imgele. Gözlerini yum ve zihninde oraya git.

Kick arka bahçelerinde. Mel'den, her şeyden daha önce. Hâlâ tek bir babası, gerçek babası var ve onu hâlâ seviyor. Yemyeşil, gür çimenlerin üzeri yoncalarla kaplı. Araba lastiğinden bir salıncakta öne arkaya sallanırken öyle yükseliyor ki bulutlara değecek sanki.

“Buna vaktimiz yok.” dedi Bishop.

Kick gözlerini açtı. Bazen arka bahçenin gerçek olduğuna inandırabiliyordu kendini ama bu gece değil.

“Kokuyu alıyor musun?” diye sordu Bishop. Kapıdan ayrılmamıştı.

Çamaşır suyunun belli belirsiz, keskin kokusu hafiften Kick'in burun deliklerini yaktı.

Bishop havayı kokladı. “Temizlik yapmışlar.” dedi.

“Ben 911'i arıyorum.” diyerek telefonunu arandı Kick. Bishop yaklaşacak olursa, yumruğu gırtlığına geçirecekti.

“Polis ne yapacak ki?” diye sordu Bishop.

“Delilleri toplayacak.” dedi Kick. “Adam Rice ve Mia Turner'a uyuyor mu diye bakacaklar.”

“Her yeri endüstriyel çamaşır suyuyla yıkamışlar.” dedi Bishop. Halıyı işaret etti. “Yepyeni.” dedi. “Burası tertemiz. Delil falan yok.”

Dudağının kenarı seğirerek bir tebessüme dönüştü. “Ama aynasızların dışarıdan evin duvarına tırmanan mavi el izle-riyle ilgilenecekleri kesin.”

Kick elindeki telefona baktı. Mavi tebeşir tozuyla kaplan-mıştı. Telefonu bluzuyla silip avuçlarını bacaklarına sürttü.

“Buraya adamlarımın geldiğini söylemiştim.” dedi Bishop.

Yine şu adamlar. Kick’in başka dertleri vardı. Tebeşir tozu her yere bulaşmıştı. Pantolonuna. Bütün bluzuna. 1980’lerden kalma bir göz farı variline düşmüş gibiydi. Elindeki terle de karışıp bir çeşit Şirinler efekti yaratmıştı.

Bishop beyaz bir mendil uzattı.

Artık mendil taşıyan kalmış mıydı ki?

Kick mendili kapıp burnunu sümkürdü. Sümügü de mavi çıktı.

“Sende kalsın.” dedi Bishop.

Kick gözlerinden ateşler saçarak ona baktı.

Bishop kendini iyi konumlandırmıştı. Kick onun yanın-dan geçmeden sürgülü kapıdan dışarı çıkamazdı. Kapiya koş-mayı deneyebilirdi ama Bishop’ın evi ondan daha iyi bildiği ortadaydı. Polis dosyalarında Kick’in parmak izleri vardı. Ka-yıp dosyasına koymak için almışlardı.

“Sana tuzak kurmuş değilim.” dedi Bishop. “Ellerini mavi toza bulayıp eve dışarıdan tırmanacağını bilemezdim.”

Haklıydı.

“Sorunumu anlatayım.” dedi Bishop. “Uydu fotoğrafları delil sayılamaz çünkü yasa dışı yollardan elde edildiler. Çocuk olmayan bir evde çocuk odasının olması tuhaf, ama evin aran-ması için yeterli neden değil. Adam buradaydı. Mia Turner’ın

Amber Alarmı'nda söz edilen araba buradaydı. Bu ev bir şekilde onların kaçırılmalarıyla ilişkili."

Herkeste olan mikro mimikler Bishop'ta yoktu. Duruşu ya da hareketleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bunu bir şekilde öğrenmişti ve dolayısıyla mikro mimiklerle beden dilini okumayı biliyordu. Belki şu anda onunkileri de okuyordu. Kick sırtını dikleştirerek yüz kaslarını gevşetmeyi denedi.

Nasıl yaptı ki diye düşündü. Köpeği nasıl öldürmüştü acaba? Silahlardan hoşlanmadığını söylemişti. Boğmuş muydu yoksa?

"Yardıma ihtiyacım var." dedi Bishop.

Boyu Kick'ten uzundu ve bu yakınlıktan yüzünün farklı bir açısı görünüyordu. Alttaki kirpiklerin gölgelerini, yanaklarıyla çenesini delip geçmeye çalışan benek benek, milyonlarca açık kumral sakal telini görebiliyordu. Sakal rengi saçlarının siyahıyla aynı değildi.

"Tabancam var." dedi Kick. "Yaklaşırsan seni vururum."

"Tabancan," dedi Bishop, "sırt çantanda."

"Dört saniyeden kısa sürede alabilirim." dedi Kick. "Dene istersen."

"Ellerin serbest olmalı." dedi Bishop. "Ellerin serbestken daha tehlikelisin."

"Seni vururum," dedi Kick: "Yemin ederim, vururum."

"İnanıyorum." dedi Bishop.

Bishop'ın gözlerinde, ona bakışında bir şeyler değişti ve gözlerini kırıştırarak başını çevirdi. "Seni buraya getirmeliydim." dedi. "Hata ettim." Geri geri uzaklaşarak Kick'i o korkunç odada, sirk vagonlarıyla, hortumlarıyla birbirlerinin kuyruklarından tutmuş uygun adım yürüyen fillerle, atların üzerinde ayakta duran kızlarla, arka bacakları üstünde

yürüyen köpeklerle, kırbaçlarını aslanlara doğru savuran adamlarla yalnız bırakacakmış gibi kapıya doğru yürüdü Bishop.

“Bizim kaldığımız evlerde,” diye seslendi Kick, “gizli bir oda olurdu hep. Birileri aramak için geldiğinde saklanmak için bir yer.” Sözcükler ağzından çıkarken midesi burkıldı.

Bishop tekrar kapıda belirdi. “Bırak şu tabancayı.” dedi.

Kick gözlerini indirip çantasının içindeki eline, Glock’un kabzasını kavramaya başlamış olan parmaklarına baktı. Tabancaya uzandığının farkında değildi.

“O şeyi yanında taşımaya devam edersen, sonunda birilerini vuracaksın.” dedi Bishop. “Vurulan ben olmak istemiyorum.”

Kick’in tabancaya ihtiyacı yoktu zaten. Bir tek sol eliyle birini yere sermenin 571 farklı yolunu biliyordu. Silahı çantada bıraktı. “İyi.” diyerek çantanın kayışlarını omuzlarına taktı.

Bishop gözlerini telefonundan kaldırıp ekranı ona çevirdi. Ekranda mimari projeye benzer bir şey vardı. Kick gözünü kırsarak projeye baktı. “Bu evin planı.” dedi Bishop. Kick bu kadar çabuk nasıl bulabildiğini sormakla uğraşmadı.

Bishop projeyi birkaç sayfa yukarı kaydırıdıktan sonra parmağını mavi mürekkepten soluk bir çizgiye tıklattı. “Buradan başlayalım,” dedi: “Sen arkamda kal.”

Kick peşinden gitti. Plan B Bishop’ın böbreğine yumruk atıp hızla sürgülü kapıdan dışarı çıkmak ve duvardan aşağı inmekti. C’den F’ye kadar olan planlar Plan B’nin çeşitlemeleri idi ve Plan G’de Glock da vardı.

Bishop’ın birkaç adım gerisinden giderek odanın kapısından eflatun rengi halının devam ettiği koridora çıktı. Beyaz duvarlarda bir hafta önce resimlerin asılı olduğu yerlerdeki çiviler hâlâ duruyordu. Bishop yukarı çıkarken açtığı

ışıkları kapatmamıştı ve şimdi onun geldiği yoldan geri dönüyorlardı. Boşluk ve leylak rengi halı evi daha da terk edilmiş gösteriyordu.

Çamaşır suyunun kokusu alt katta o kadar güçlü değildi ya da belki Kick alışmıştı. Kolay uyum sağlayan biriydi. Bütün kafa doktorları öyle demiyor muydu?

Bishop'ın gözleri bütün detayları karşılaştırır gibi duvarlarla telefonu arasında gidip geliyordu. Kick aradaki uzaklığı koruyarak kol mesafesinde yürümeye devam etti. Bishop onu leylak rengi başka bir koridora sokup kapalı bir kapıyı geçtikten sonra ikinci kapıda durdu. Kapıyı açmadan önce bir adım ötesine geçtiği, kapı kolunun olduğu taraftan açtığı Kick'in gözünden kaçmadı. İçerideki birinin sizi vurması ihtimalini azaltmak istiyorsanız kapıyı böyle açmanız gerekirdi. Kick'e de Frank öğretmişti. Bishop içinse bir reflekse dönüşmüş gibiydi. Yatak odasından daha büyük olan bu odada iki camlı küçük bir pencere ve kapıları panjurlu bir dolap vardı. Duvarları daha yeni yalapaşap beyaza boyanmıştı. Duvarda masa hizasında asılı duran bir mantarlı pano vardı. Kick öylesine panoya gitti. Raptiyelerin hepsi renklerine göre ayrılıp panonun bir yanına dizilmişti.

Raptiyeleri gördüğünde, *kayıp çocuk*, diye düşünmesi Kick hakkında neler anlatıyordu acaba?

“Bir tuhafılık var.” diye mırıldandı Bishop.

Kick omzunun üstünden ona baktı. Bishop panjur kapılı dolabı inceliyordu. Gayet normal görünümlü, Home Depot'dan alıp kendi başınıza monte edebileceğiniz türden bir şeydi. Öyle normal görünüyordu ki dikkat çekmiyordu.

Bishop çoktan dolaba doğru gitmeye başlamıştı. “Bir tuhafılık var.” dedi yine.

Bishop dolabın kapısını kaydırarak açtı ve Kick zincirini çekerek bir ampulü yaktığını duydu. Yanına gitti. Çift kapılı dolabın içi geride bırakılmış birkaç tel askı dışında bomboştu. Bishop yan bir bakış attıktan sonra dolabın içine girdi, askı çubuğunun altında kamburunu çıkararak ellerini bir kasayı açar gibi dolabın arkasındaki duvarda dolaştırmaya başladı. Kick de kendi incelemesini yaptı. İyi yapılmış, bir profesyonelin elinden çıkmışa benzeyen, tümseği ya da çatlağı olmayan bir kuru duvardı. Dolabın arkasında kalacak bir duvar için bu kadar uğraşılmış olması enteresandı. Bishop'ın, kollarına dolandıkları için ittiği tel askılar şıkırdadı. Bishop elle-riyle dizlerinin üstüne çökerek duvarla zeminin birleştiği hattı incelemeye başladı.

“Bulamazsın.” dedi Kick.

“Burada.” dedi Bishop, ellerini halının üstünde gezdire-rek. “Projeye göre odanın daha büyük olması gerek. Bu dola-bın -hatta bu duvarın- burada olmaması lazım.”

“Burada,” dedi Kick: “Ama bulamazsın.”

Bishop topuklarının üstüne oturup ona baktı.

Kick çantasını ayağının dibine bıraktı ve kulağının ar-kasından bir tel saç kopardı. “Benim bulmamı ister misin?”

“Evet, lütfen.”

“Gizli odayı bulursam, işimiz biter. Bu gece havalı jetinle eve giderim. Sen de *Charlie'nin Melekleri* oynayacak başka bi-rini bulursun.”

Bishop ayağa kalktı, tişörtüne takılan bir askıyla cebel-leşerek dolaptan çıktı. Kot pantolonuna eflatun halının hav-ları yapışmıştı.

“Anlaştık mı?” dedi Kick.

Bishop, “Bana bölmeyi göster.” demekle yetindi.

“İyi.” dedi Kick. Bishop’ı bir adımda geçip dolaba girerek ampulün zincirini çekti. “Karanlık olması lazım.” diyerek panjurlu kapıyı kapadı.

Kapıdaki tirizlerin arasından ışık girdiği için aslında karanlık değil sadece gölge olmuştu ama sorun değildi. Kick’in istediği şey karanlık değildi: Yalnız kalmak istiyordu.

Duvara yaklaştı.

İnsan nasıl da hatırlayıveriyordu.

Taşındıkları bazı evlerde zaten gizli oda olurdu ama bazen de kendileri yapmak, iskeletini kurmak, kabloyu döşemek, kuru duvarı dikmek zorunda kalırlardı. Mel çok becerikliydi. Bazen kapının yay mekanizmasını Kick’in yerleştirmesine izin verir, kendisi mekanik kontrollü kilidi takardı. Minik bir hoparlör, bir dişli motor, biraz PVC boru, birkaç vantuz ve açık kaynak mikrodenetleyici kartla çok şey yapabilirdiniz. Göz önündeki bir kapıyı saklayabilirdiniz.

Kick elini dolabın sağ alt köşesine, halıyla duvarın birleştiği yere koyarak parmaklarıyla yukarı doğru beş adım attıktan sonra sola doğru da beş adım attı.

“Ee?” diye sordu Bishop panjurlu kapının ardından.

“Kes sesini.” dedi Kick. Elini yumruk yapıp parmaklarının değdiği yere dayayarak duvara vurdu.

Dat da da dat dat. Bir vuruş, ardından üst üste üç vuruş, sonra bir vuruş daha.

Dolabın arkası iki parmak aralandı.

O ses. Kapıların yay serbest kaldığında çıkardıkları o sesi unutmuştu.

Kick’in ittiği duvar ardına kadar açıldı.

Arkasındaki panjurlu kapı bir takırtıyla açıldı. Kick omzunun üstünden Bishop'a bir bakış attı.

Işık arkadan vurunca, yüzsüz, karanlık bir silüete dönüşmüştü.

Öne atılıp kapıdan geçerek bölmeye girdi ve sahte duvarı çarparak arkasından kapadı. Oturacak bir köşe bulana kadar, gittiği yolu elleriyle yoklayarak, elleriyle dizlerinin üzerinde ilerledi.

Öteki taraftan duvarı yumruklayarak ismini böğüren Bishop'ı duyabiliyordu. Cevap vermedi. Tel askıların askı çubuğundan çekilip bir duvara fırlatıldığını duydu.

Bir planı yoktu Kick'in. Eskiden, çocukken, böyle karanlık odacıklarda öyle çok zaman geçirmişti ki zamanı unutmayı öğrenmişti.

Dizlerini göğsüne çekip bacaklarına sarıldı.

Çamaşır suyunun kokusu burada daha güçlüydü ve daha ekşi başka bir koku da vardı. Kick o iğrenç kokunun tadını alıyor, tozlar ve örümcek ağlarıyla birlikte ciğerlerine yerleştğini hissediyordu. Duvarlar panelle kaplı olmadığı için sırtını açıkta duran bir keresteye yaslamıştı.

"Delilleri bozuyorsun." diye seslendi Bishop. Duvarı tıklattığını duydu. *Dat da da dat dat*. O kadarını anlamıştı. Kapıyı kendi başına açmayı deniyordu.

Kapının hemen yanında mekanik bir kilit de olurdu hep. Tek yapması gereken uzanıp bölmeyi içeriden kilitlemektir. O zaman panel dışarıdan tıklatılarak açılmazdı. Dizleriyle ellerinin üstüne çöktü.

Çorabın altındaki başparmağı karanlıkta bir şeye takıldı. Kick haykırdı. Tırnak çıktığı için tırnak yatağı öyle hassastı ki en ufak bir dokunuşta üzerine örs düşmüş gibi oluyordu.

Neye çarptığını bilmiyordu. Ama galiba sert bir şeydi. Mekanik kilit olabileceğini düşünerek o tarafa yöneldi.

“Kahretsin, aç şu kapıyı!” diye bağırdı Bishop.

Kick ayağıyla havayı iterek, “Çıkıyorum.” diye seslendi. Bölmenin içinde istediği kadar kalabilirdi. Mel’in kuralı böyleydi. Kendisi isteyene kadar çıkmak zorunda değildi.

Başparmağı yine bir şeye değdi. Arkaya kıvrılıp elleriyle o yeri aradı. Orada, yerde bir şey vardı. Kilit kolu olamayacak kadar büyük bir şey. Parmakları plastiğe değdi. Plastik yüzeyi takip ederek o şeyin dayalı olduğu duvara kadar gitti. Kalın plastiğin altında dokununca soğuk gelen ve katı bir şey vardı. Plastik, ellerinin altında kırışıyordu. Bazı yerleri daha yumuşak gibiydi ve itince içeri göçüyordu; bazı yerleri sertti. Parmaklarını bir kez daha batırdı...

Düşeceğini önceden anladı. Karanlıkta bir şey kıpırdadı.

Çığlık atıp yana çekildi. Düşen şeyin yarattığı esintiyi hissetti. O şey korkunç bir ses çıkararak pat diye devrilince yer sarsıldı.

“Neler oluyor orada?” diye seslenen Bishop’ın sesinde yine bir acil durum ve sabırsızlık hissi vardı.

Kick put gibi kalıp kendine gelmeye çalıştı. Yanındaki o şey her neyse oldukça büyüktü. Yere çarptığında çıkardığı ses, o tok pat sesi, düşen et sesine benziyordu.

Bishop küfürler savurmaya başlamıştı. Duvarın öteki tarafını, kolunu duvardan dirseğine kadar geçirebilecekmiş gibi yumrukladığını duyuyordu Kick.

Kick cebinden telefonunu çıkardı, başparmağıyla “ana menü” simgesine bastı ve ekranın mavi ışığını yerdeki şeyin üstüne tuttu. Zihniyle çektiği bir dizi fotoğraf şeklinde algıladı o başı, kalçayı, diz kıvrımını. O şekil Kick’in beyinde bir

sözcüğe dönüştü: *Ceset*. Ceset polietilen plastikten bir örtüye sarılmıştı ve plastiğin iç tarafı kanla kaplıydı. Yüzü, daha doğrusu bembeyaz ve biçimlendirilmemiş kil gibi yamru yumru, yüzü andıran bir şey yukarıda kalmış, başı Kick'in ayak parmaklarının birkaç santim ötesindeydi. Kick plastiğin altında şeritler halinde omuzlara kadar uzanan sarı saçları görebiliyordu. Cesedin alt tarafına sarılı başka bir şey daha vardı. Telefon titrediği için, ürkek mavi ışıktaki pek bir şey seçemiyordu. Kick telefonu yaklaştırarak ekranı cesedin yüzüne tuttu. Plastik örtünün alna gelen kısmına markör ve büyük harflerle bir şey yazılmıştı. Kick sessizce o sözcüğü söyledi.

"Bom."

Bom mu?

Karanlığın içinden, "Kokuyu alıyor musun?" diyen ince bir ses geldi.

Kick ışığı arkaya çevirdi.

Küçük kız hiç kıpırdamadan ayakta duruyordu. Ayakları çıplaktı, uzun kumral saçları birbirine dolaşmıştı. Soluk tenliydi. Bölmeden dışarı çıkarılmayalı uzun zaman geçmiş olduğunu anladı Kick.

"Gir buradan Beth." diye tısladı. Kick. "Burası güvenli değil."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye seslendi Bishop. "Yanında biri mi var?"

"Burada kalamazsın." dedi küçük kız.

Kick bir kez daha paneldeki yaylı mekanizmanın yumuşak *ping* sesini duyarak başını çevirdi. Bishop başarmıştı. Bölmenin içine biraz ışık doldu. Hiçbir zaman iyi aydınlatılmayan, içlerinde ancak emekleyerek ilerleyebileceğiniz pis yerler, saklanma delikleriydi bu bölmeler. Kız gitmişti. Ceset hâlâ oradaydı. Bishop'ın sert adımları dizlerinin altındaki kontrplak

zemini sarstı. Sonra Bishop durdu. Kick ona, uzun boynuna, cesede ve cesedin alnındaki yazıya sabitlenmiş şaşkın gözlerine baktı. Bishop'ın orada olmaması gerekirdi.

“Git buradan.” dedi Kick.

Bishop o şeyin yanına çömelip başını oraya buraya oynatarak bütün detayları zihnine kaydetmeye başladı. Sonra, “Siktir!” dedi. Birden dönüp Kick'in üzerine atladı.

Kick'i hazırlıksız yakalayıp karşı koymasına fırsat vermeden dirseğini kavradı. Bishop ayağa kalkıp Kick'i de sertçe yukarı çekerken omzundan bileğine kadar bir acı hissetti Kick. Bishop onu sürükleyerek bölmeden dışarı çıkarıyordu. Kolunu menegene gibi sıkarak elini tırmıklayarak serçe parmağını ayırmayı becerdi ve parmağı geriye bükerek eklem yerinden çekip kıvırdı. Bishop'ın elinden kurtulup bölmenin köşesine dönmeye çalıştı. Ama Bishop belinden yakalayıp kollarını kalçasında kenetledi. Kick topuklarıyla Bishop'ın ayaklarını ezmeyi denedi ama ayakkabıları olmadığı için dezavantajlı durumdaydı.

Bishop homurdanıp küfürler savurarak onu dolaba, bölmenin dışına doğru çekiyordu. Kick'in canını yakıyordu. Kick çılgılık atıp kollarını tırmaladı ama Bishop bırakmadı.

Kick'in kulağına tekrar tekrar bir şey söylüyordu. Kick'le boğuşarak onu gizli kapıdan tekrar leylak rengi halının üstüne çıkardı. Kick topuklarını Bishop'ın dizlerine geçirmeyi denedi ama isabet ettiremedi. Aşırı adrenalin yüklenmiş, zor nefes alıyordu. Bishop anlamıyordu. Beth'i orada bırakamazdı. O daha çocuktı. Onu o şeyle birlikte karanlıkta tek başına bırakamazlardı. Dolabın eşiğinden aşır odada sürüklenirken, Kick'in çoraplı topukları halının üzerinde sekti.

Kick mücadele ediyordu ama zihniyle bedeni arasındaki bağlantı kopmuştu sanki. Bishop tek kolunu kolunun üzerine

bastırmış, arkadan Kick'in beline sarılmış, kollarını kıvrıp göğsüne yapıştırmıştı. Sonra Kick'i döndürüp havaya kaldırdı.

Bishop bir an olsun durmamış, tek bir adımı kaçırmamıştı. Kick'i çalışma odasından çıkarmış koridorda taşıyordu. Zorlanan ve hırıldayan bir hayvan gibi sesler çıkarıyordu.

Köpeği öldürdüğü gibi kendisini de öldüreceğini düşündü Kick.

İlerideki ön kapıyı gördü. Tesla'lar Amerika'da üretiliyordu; Kick'i bagaja kapatacak olursa tek yapması gereken kapağı içerdiden açan acil durum kolunu bulmaktı.

Bishop, Kick'in ağırlığını tek tarafına vererek kapı kolunu çevirip ayağıyla kapıyı itti ve kapıdan sundurmaya çıktılar.

Arkalarından çarpan bir sıcak dalgasıyla öne doğru savruldular, Kick bir an için vücudunun Bishop'ın kollarından yükseldiğini hissetti ve ikisi birlikte parlak bir ışıkla çevrili halde havada süzüldüler. Arkalarında patlayan derin, yankılı bir ses kulakları sağır etti. Kick'in düşüş pozisyonunu düzeltecek zamanı olmadı: Yüzüstü toprağa çarpıp yerde birkaç metre boyunca kaydı. Üstüne yağın molozun ne olduğunu anlamadı. Ellerini başına örtüp bekledi.

Bishop'ın nereye düştüğünü görmek için hafifçe başını kaldırdı ve alazlanmış çimenlerin üzerinde olduğunu gördü. Ev tupturuncu parlıyordu. Gri gökyüzüne buram buram kara dumanlar yükseliyordu. Düştüğü yerden, sundurmanın on metre ötesinden bile yangının sıcaklığını hissedebiliyordu Kick.

Bom.

"Kokuyu hatırlıyor musun?" diye sormuştu Beth.

Sülfür.

Bomba yapımında bazen Mel'e Kick de yardımcı olurdu.

Çamaşır suyu.

Her taşınışlarında kullandıkları bir şeydi. İz bırakma, derdi Mel. Komançiler böyle yapardı.

Gözleri evi sarmış olan cehennem ateşinde, acılar içinde elleriyle dizlerinin üstüne kalktı Kick. Beth hâlâ oradaydı. Hâlâ bölmenin içindeydi. Kick onu kurtarmak zorundaydı.

Ayaklarını yere basıp kalkmayı denedi ama bacakları ona ait değil gibiydi ve yer altından çekiliyordu. Öne doğru kaydı ve yüzü çamura çarptı. Bilincimi yitiriyorum, diye düşündü.

Kit bir süre sonra karanlığa alıştı. Burası onun küçük dünyası oldu. Bir uyku tulumu, geceliği, saç fırçası ve işini görmesi için bir kovası vardı. Odayı, kaba ahşabı, çivi başlarını, duvarlardaki yumuşak kaplamayı elleriyle tanımişti. Ona Beth diyen adam her gün geliyordu. Kovayı her gün alıyor ve her geri getirişinde kova ciklet gibi kokuyordu. Adam oradayken, Kit fare kadar kıpırtısız ve sessizdi.

Bazen yiyecek bir şeyler getiriyordu adam.

Fıstık ezmeli sandviçler. Bisküviler.

Bugün kovayı getirdiğinde bir ışık yaktı.

Parıltı az kalsın Kit'i yere devirecekti. Bir kayanın altında saklanacak yer arayan böcekler gibiydi.

"Sakin ol." dedi adam.

Kit tortop olmuştu. Bir patates böceğiydi. Çakıl taşıydı.

"Bak," dedi adam: "Sana kiraz getirdim."

Kit başını kaldırıp gözlerini yakan ışığa alışmaya çalıştı. Adam ışığın altına, yere oturmuştu. Kit'e yalan söylemişti. Köpeğini bulmasına yardım etmemişti. Ama şimdi beyaz bir kâseyi ona uzatıyordu. Kâseyi öne doğru eğince içindeki kirazlar görüldü ve Kit o kadar uzun zamandır karanlıktaydı ki kırmızılar fazla kırmızı, beyaz fazla beyazdı.

"Bak, bir de ne var..." dedi adam.

Kirazları yere bırakıp arkasından bir masa oyunu, bir de kitap çıkardı. Kitabın kapağındaki resimde tavşanlar vardı. "En

sevdiklerimden biri," dedi adam: "Adı Watership Tepesi. Sana ben okuyacağım." Sonra oyunun kutusunu tıklattı. "Bu oyunun nasıl oynandığını da öğreteceğim. Sekiz yaş ve üstü için diyor ama sen akıllı bir kızsın, değil mi Beth?"

"Köpeğimi bulmama yardım edeceğini söylemiştin," dedi Kit.

"Köpeğin güvende Beth," dedi adam. "Evde. Onu merak etmene gerek yok."

Kit minnetle başını salladı. Canavar'a bir şey olsaydı, suç onun olacaktı.

"Ama senin evin artık burası." diye devam etti adam. "Benim ve Linda'nın yanı." Oyun kutusunu yere koyup kapağını açtı. Sarı saçları bebeklerinki gibi yumuşacıktı. "Talimatları yerine getirme konusunda iyi misin Beth?"

Midesi guruldayınca kâsedeki kirazlara kaçamak bir bakış attı Kit.

Adam kutunun içindeki panoyu açtı. Üstünde renkli kareler vardı. "Yedi tane taş çek de," dedi adam: "sana oyunu öğreteyim."

Kit sadece bir an duraksadıktan sonra ahşap zeminde öne kayıp elini torbaya sokacak kadar yaklaştı adama. İçindeki şeylerden bir avuç alıp adamın kendi harflerini çekişini ve önündeki ahşap istakaya dizişini izledi. Kendi istakasını arayıp kutunun içinde buldu ve panonun kendi tarafındaki kenarına koyup kendi ahşap harflerini dizmeye başladı.

Yumurğunun içinden alıp istakaya dizdiği harfleri sayarken bir tane fazla aldığını fark etti. Torbaya geri koyması gerekirdi ama koymadı. Onun yerine, kalbi küt küt atarak, elinde sakladı.

"Bakalım harflerle bir sözcük oluşturabilecek misin?" dedi adam. Kit'in gözlerine baktı. Büyüklerin bunu yapmasına alışkın olmayan Kit'in yüzü kızardı, taşı bırakmak, torbaya koymak istedi ama başının belaya girmesinden korktu. Adam gülümseyerek kiraz kâsesini alıp ona uzattı. "Sıra sende Beth."

Kick öksürerek, nefes almaya çalışarak uyandı. Yüzüne bastırılan bir şey ağzını örtmüştü. Tırnaklarını o şeye geçirdi ama arada bir şey daha vardı.

“Sakin ol.” dedi yatıştırıcı bir kadın sesi. “Bu gaz maskesi. Derin derin nefesler al canım.”

Oksijen maskesi mi?

Neredeydi? Gözleri yanıyordu. Kulakları çınılıyordu. Karanlık gökyüzü ateş böcekleriyle doluydu. Sırtüstüydü. Her yeri acıyordu. En küçük bir hareket bütün kafatasında yankılanıyordu. Parmak uçlarında çimenleri hissetti.

Gözlerini kırptırdı. Sirenler çalışıyordu. Koşarak geçen insanları, adımlarıyla yeri sarstıklarını hissedebiliyordu. Havada süzülerek dönen yüz binlerce kor alev, minik yıldız vardı. Kuru bir sıcak tenini büzüştürmüştü. Ev yanıyordu. Alev seslerinin arasına patlayan cam sesleri giriyordu. Gözlerine kum gibi bir şey kaçmıştı; dumanın tadını alıyordu. Zorlanarak başını o turuncu parıltıya doğru çevirdi ama oksijen maskesini Kick’in ağzında tutan kadın görüş alanının çoğunu kaplamıştı.

“Nefes al.” dedi kadın. Bunu yapabiliirdi. Çok kolaydı. Bir zamanlar bir terapisti vardı, birlikteyken tek yaptıkları nefes almaktı. Kick nefes aldı. Nefes verdi. *Nefes al. Bekle.* Kadın saçını atkuyruğu yapmıştı ve sol cebinde altın rengi bir paramedik rozeti vardı. Üniformasının kolundaki armada da bir yazı: King County Medic One. *Nefes ver. Nefes al. Bekle.* Oksijen Kick’i sersemletiyordu biraz. Paramediğin parmaklarıyla

bileğinin içini, kemiğiyle tendonunun arasını bulup nabzına baktığını hissetti. Kadının yüzünden mavi ve kırmızı ışıklar geçiyordu.

Paramedik, oksijen maskesini Kick'in ağzından çekti. Yüzünü yaklaştırdı. Dudakları kıpırdadı. Kulaklarında minik kaplumbağalar şeklinde gümüş küpeler vardı.

Kick siren sesleri duydu. Yüzü acıyordu. Nedenini bilmiyordu. "Ne?" dedi karga gibi bir sesle.

Paramedik yüzünü biraz daha yaklaştırdı. "Beth nerede?" diye sordu. "Hâlâ evde mi?"

Gökyüzünün yarısı turuncuydu. Öteki yarısı kömür rengiydi.

Atkuyruklu paramedik oksijen maskesini tekrar Kick'in ağzına bastırdı. "Her şey yolunda." dedi. "Anneni aradık."

Kick kustu. Paramedik oksijen maskesini çekip Kick'i yan çevirdi.

Nefes al. Nefes ver. Bekle.

Çimenlerin üstünde yanına diz çökmüş bir adam vardı şimdi. Buğday rengi tenini kaplayan terle karışık isler parıltıyordu ve pantolonunun dizleri çimen lekesi olmuştu. Boyunda altın rengi bir dedektif rozeti asılıydı. Kick gözlerini adama dikerek odaklamaya çalıştı. Adamın siyah saçlarında beyaz beyaz benekler vardı.

Dedektif Kick'e gülümseyerek kafasını sallayınca beyaz benekler uçtu.

"Kül." dedi adam.

Kick beyaz beneklerin dedektifin arkasında süzülerek uzaklaşmalarını izledi.

Yangından kızaran et gibi bir cızırtı çıkıyordu. Bahçenin bir ucundayken bile sıcağı yüzünde hissediyordu Kick. Evi

saran alevlerin ardından, ikinci katın tamamen iskelete döndüğünü, çivilerine kadar yandığını görebiliyordu. Hortumlarından çıkan su buhara dönüşüyordu.

“Kendini yakıp kül etmesine izin veriyorlar.” diye açıklama yaptı dedektif. “*Kimin?*” Dedektif bahçenin başka bir tarafını gösterdi. “Şuraya düşmüştün.” dedi. “Patlama sizi on metre kadar öteye savurmuş. Paçayı bir saniyeyle kurtarmışsınız bence.”

Kick susamıştı. Kafasının içi çok tuhaftı.

“Hayatını Bishop kurtarmış.” dedi dedektif.

“Hayır.” dedi Kick kafasındaki sisin ardından.

“Bize her şeyi anlattı,” dedi dedektif. “*Cesedi...*” diye devam etti. “Gizli odayı. Birinin kaçırılan çocukları bu evde sakladığını.”

Kick müphem bir ses çıkardı.

“Ne yazık ki,” diye devam etti dedektif: “ceset de dahil bütün deliller kömür oldu. Ama evde yaşayanları şüpheli olarak gösterebiliriz. Medya bu konuyla ilgilenecektir. Yine de bir şeyler çıkabilir.”

Kick süngere dönmüş beyinde oluşan bir düşünceyi yüzeye doğru itirdi. “Köpek.” dedi.

Dedektifin kaşları bitmişti.

“Bishop... Lassie’yi... Öldürdü.” Yok, yanlış söylemişti. Başı zonkluyordu. “Koliyi. Bir koliyi öldürdü.”

“Üç bacaklı bir koli miydi?” diye sordu dedektif.

Kick kararsız gözlerle ona baktı.

“Arkana bak.” dedi dedektif.

Kick omzunun üstünden arkaya baktı. Burnu havada, bahçenin kenarında oturan koli tetikte ve kesinlikle canlıydı.

“İlk müdahale aracındakiler onu bahçede tasmazmış bulmuş,” dedi dedektif: “yangına doğru havlıyormuş. Tasmazını koparıp kurtulmuş herhalde. Sokağın karşısındakiler şunların köpeği olduğunu söylüyor.” Başıyla yandaki evi işaret etti. “Ama evde yoklar. Hayvan Kontrol burada bir yerde. Daha köpeği yakalayamadılar. Sakat bir köpeğe göre çok hızlı.”

Çok saçmaydı. “Belki de başka bir üç bacaklı koliyi öldürmüştür.” dedi Kick.

Dedektif ensesini kaşıyarak tuhaf tuhaf ona baktı. “Bazen,” dedi: “başımıza darbe alınca böyle şeyler olabilir.”

Kick hayal görmemişti. Köpeğin öldüğünü o uydurmuştu. Ayağa kalkmaya çalıştı.

“Bence bunu yapmasan daha iyi olur.” dedi dedektif.

Kick adamın omzundan destek alarak sıkılı dışlerinin arasından zorla iki sözcük çıkardı. “Nerede? O?”

Dedektif gitmişti. Paramedik dönmüştü.

Kick adrenalinin de gazıyla devriye arabalarıyla itfaiye hortumlarının arasında dört dönüyor, dedektifin gösterdiği yöne doğru her yeri tarıyor, paramedik düşe kalka peşinden koşuyordu. Ön taraftaki çalı çitin arkasında duran haber minibüslerinin çanak antenlerini görebiliyordu Kick. Ama kamera yoktu. Basın uzakta tutuluyordu. Bishop’ı yakındaki bir itfaiye arabasının ışıkları altında, üstü çıplak, bir ambulansın arka tamponuna tünemiş vaziyette buldu. Çoraplı ayaklarıyla paldır küldür Bishop’a doğru giderken ona bir bakmaya tenezzül etti mi yoksa bahçede öyle bilinçsiz bir halde bırakıp gitti mi diye merak ediyordu Kick. Onu gördüğünde gülümseme cüretini gösteren yüzünün yarısı kararmış, kulağı kan olmuştu.

Kick var gücüyle suratına bir tokat attı.

Bishop tokadın gücüyle yana savrulunca arkasından lateks eldivenli elinde ucu kanlı bir neşter tutan, ürkmüş bir paramedik çıktı. Kadının yanında açık duran bir dikiş kiti vardı: Şiringa, hemostat, forseps, gazlı bez, iplikler ve paramediğin Bishop'ın sırtından çıkardığı bir sürü kanlı kıymık parçası. "Aaa!" dedi Kick.

Bishop yüzünü buruşturarak doğruldu.

Biri Kick'i arkadan yakalayıp kollarını sabitledi ama sorun değildi çünkü artık tek başına ayakta durabileceğinden emin değildi.

"Ben iyiyim." dedi Bishop. "Bırakabilirsiniz."

Atkuyruklu paramedik bırakınca, Kick ayakta kalmayı zar zor başarabildi. "Bir saattir sırtındaki kıymıkları çıkartıyoruz." dedi paramedik. Bishop'ın, çoğu temizlenip dikilmiş olan onlarca yarası olduğunu şimdi görebiliyordu. Teninin altında kürdan boyutlarında birkaç kıymık kalmıştı.

Bishop'ın paramediği elindeki neşterle beklenmedik şekilde açtığı yaradaki kanı gazlı bezden bir tamponla aldı. "Pardon." dedi.

"Benim hatamdı." dedi Bishop, Kick'e sözünü yalanlayan bir bakış atarak. "Sırtımda bir neşter varken yerimden kıpırdamamam gerekirdi."

"Bir yerine bıçak girmesini istediğimde, bundan mutlaka haberin olur." dedi Kick.

"Sende öfke bozukluğu var." dedi Bishop. "Biliyorsun, değil mi?" Kollarında bir kediyle dövüşüp yenilmiş gibi çizikler vardı.

Atkuyruklu paramedik hâlâ Kick'in dibindeydi. Fazla yakın duruyordu. Kick'i sıkıştırıyordu.

“Hâlâ şokun etkisinde.” dedi paramedik Bishop’a. “Çok gergin.”

“O hep öyle.” dedi Bishop. Karın kasları kasıldı ve ambulanstaki paramedik tepsinin içine on santimlik bir kıymık bıraktı.

Kick konunun değiştirilmesini reddetti. Parmağının ucunu suçlarcasına Bishop’ın yüzüne bastırdı. “Köpeği öldürmemişsin.” dedi.

Bishop’ın Kick’ten tokat yiyen yanağı kızarmıştı. Hayretle Kick’e baktı. “Köpeği öldürmediğim için mi kızgınsın?” diye sordu.

Paramediklerin, zapt edilmesi gerekebileceğini düşünür gibi bakışıklarını gördü Kick.

“Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam.” diyerek konuya açıklık getirdi.

Burnuna bir an güçlü bir kusmuk kokusu geldi ve kusmuğun kendi saçında olduğunu sezdi. Kustuğunu hatırlamıyordu. Duş yapması lazımdı. Bishop’a, “Çantam nerede?” diye sorarak ayaklarının etrafına bakındı.

Bishop cevap vermeden önce bir an duraksadı. Sonra, Kick’e biraz da olsa neşeli gelen bir tavırla, Kick’in bakışlarını yanan eve yönlendirdi.

Kick birdenbire iki katlı alevlere döndü. İnanmayı reddederek, başını ağır ağır iki yana salladı. Yere düştükten sonra çantayı Bishop almıştı. Hatırlıyordu. “Hayır.” dedi inatla. Duygular boğazında birikti. Bastırmak için yutkunmak zorunda kaldı. Yalvaran gözlerle Bishop’a baktı. “Sendeydi.”

Arkasındaki paramedik Şükran Günü hindisi diker gibi Bishop’ın derisinden siyah bir iplik geçirdi. Bishop fark etmedi bile. “İkimizin de hayatını kurtarmaya çalışırken düşürmüş

olmalıyım.” dedi Bishop düz bir sesle. Kolunun içini çevirip kedi tırnaklarını gösterdi. “Bunlar için çok teşekkür ederim, bu arada.”

Kick ellerine baktı. Tırnaklarından biri kırılmıştı. Evdeki son dakikalar bir sisin ardındaydı ama her ne yapmışsa, hak etmişti Bishop.

Yüzünü tekrar alevlere döndü. İskeleti çıkmış olan ikinci katın bir kısmı kendi içine çökmüştü. *Kendini yakıp kül etmesine izin veriyorlar.* Kendini yakan “şey” sabahleyin üç metrelik yanmış moloza dönüşmüş olacaktı. Kül tanelerini gözlerinin içinde, kirpiklerinin üstünde hissediyordu Kick. Güzelim Glock’u. Hiçbir silah o kadar uzun süreli bir ısıya dayanamazdı. Glock gitmişti.

“Ağlıyor musun?” dedi Bishop inanamayan bir sesle. “Buraya gelirken bindiğimiz fahiş fiyatlı araba şu anda yanık bir hurdaya dönmüş durumda, yani ağlaması gereken biri varsa, o da benim.”

“Gözüme duman kaçtı.” diye parladı Kick. Bishop’ın ne dediğini anlaması biraz zaman aldı. Tesla? Kaygı defterini Tesla’da bırakmıştı. “Kaygı defterim,” diye fısıldadı. Artık ne için kaygılanması gerektiğini bilemeyecekti.

“Ciddi misin sen?” dedi Bishop.

Kick battaniyeyle gözlerindeki külleri sildi. Kaygı labirentine dalmış, olumsuz düşüncelerin onu alt etmesine izin veriyordu.

“Gitmekte serbest miyim?” diye sordu atkuyruklu paramedige. “Yoksa önce ifade vermem mi lazım?”

“İfadeni vermiştin ya.” dedi paramedik tereddütle. “Dedektif Alva’ya.”

“Güzel,” dedi Kick, hatırlamış görünmeye çalışarak: “Öyleyse biri taksi çağırabilir mi?”

Atkuyruklu paramedik biraz tedirgin görünmeye başlamıştı. “Annen gelecek. Onu ben aradım. Unuttun mu?”

Kick öksürünce kusmuk boğazını yaktı. Paramedik Bishop’la konuşmaya, kaplumbağa küpelerinin biriyle oynamaya başlamıştı. “Böyle durumlarda kişinin cep telefonunda ilk olarak ‘Anne’ kaydını ararız.” diyordu. “Kendisine de söyledim.” dedi. “Sürekli unutuyor. Şok yüzünden.”

Annesi olmazdı. Herkes olabilirdi ama annesi asla. “Hayır!” dedi Kick.

“Bu gece gözetim altında olması lazım.” diye devam etti paramedik. Küpelerindeki şeyler kaplumbağa değildi belki de. Belki de su kaplumbağasıydı. Aradaki farkı anlayamıyordu Kick.

Bishop’ın kürek kemiğine bir dikiş daha atan öteki paramediğin dirseği inip kalktı. Kick üzgün görünüyor olsa gerekti ki atkuyruklu paramedik pat pat koluna vurarak rahatlatmaya çalıştı. “Annen bir saat içinde burada olacak.” dedi.

“Hayır.” dedi Kick yine. Beynini yumuşak ve yoğun, dondurmaya benzer bir şey gibi hissediyordu.

“Ya annenle gidersin ya da seni hastaneye yatırırız.” dedi paramedik.

“Hastane olmaz dedim.” dedi Bishop. “Medya yok. Belge yok.”

Atkuyruklu paramedik Kick’e gergin bir bakış attıktan sonra eğilerek Bishop’a birkaç santim daha yaklaştı. “Beth’in kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

Kick paramediğin neden durmadan Beth’den söz edip durduğunu anlamıyordu. Beth ölmüştü.

“Ayılırken sürekli onu sordu da.” diye devam etti paramedik.

Kick dünyaya hafifçe dalgalanan bir gölün yüzeyinden bakıyormuş gibi, her şey dalgalanıyordu.

Bishop elleriyle yüzünü ovuşturarak içini çekti.

Gri gözleri bulanık görünüyordu. Arkasındaki paramedik bir düğüm attı. “Siktir,” dedi Bishop durup dururken. Kick’e bakarak en derinine ulaşmaya çalışır gibi yüzünü inceledi. Bu bakışı aynasızlarda ve terapistlerde çok görmüştü Kick.

Bishop’ın tek kaşı havaya kalktı. “Sen sandığımdan da deliymişsin.” dedi.

“Ağzımda toprak var.” Bilincini yitirmeden önce, Kick’in söylediğini hatırladığı son şey bu oldu.

Gizlenmemiş ahşap kirişleri doğal olmayan açılarla birleşen tavan çok uzaktı. Omuzlarına konan bir çift el doğrulmaya çalışan Kick'i durdurdu. Bishop üstünde kırmızı bir sabahlıkla tepesinde dikilmişti.

Bu ne ya?

"Hemen delirme." dedi Bishop.

"Neredeyim ben?" diye sordu Kick.

"Evimde." dedi Bishop.

Yataktaydı. Kick tekrar doğrulmaya çalıştı.

"*Misafir* odasında." diyerek konuya açıklık getirdi Bishop. Ellerini yine omuzlarına bastırmıştı. "Şok geçirdin. Ölmediğinden emin olmak için her saat başı seni uyandırmam lazım. Ölmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Bu ışığı gözlerine tutacağım," dedi Bishop: "Son deneyişimde dişlerimi tekmelemeye çalıştın ve bunu bir daha yapmazsan sevinirim, çünkü yorgunum ve reflekslerim çok yavaş."

Kalem feneri kaldırıp duraksadı. "Tamam mı?" dedi.

"Tamam." diye fısıldadı Kick hırıltılı bir sesle.

Bishop feneri açıp sırayla gözlerine tutarken irkildi.

Bishop, "Göz bebeklerin iyi görünüyor." diyerek feneri kapadı. Feneri sabahlığının cebine koyup yatağın yanındaki bir koltuğa oturarak kolçakta açık duran kitabı eline aldı. "Uyu

haydi.” dedi başını kitaptan kaldırmadan. “Birkaç saat sonra görüşürüz.”

“Neredeyim ben?” diye sordu Kick.

“Evimde, misafir odasında.” dedi Bishop. “Şok geçirdin. Birkaç saatte bir seni uyandırıp bilincin yerinde mi diye bakmam lazım. Bilincin yerinde mi Kick?”

Kick, “Hayır.” dedi.

Bishop metalden kalın bir kalemi havaya kaldırdı. “Bu bir fener.” dedi. “Açıp gözlerine tutmam lazım. Sakın tekme atma.”

“Neden atayım ki?” Işık göz bebeklerine tutulurken irkildi Kick.

“Güzel,” dedi Bishop: “Birkaç saat sonra görüşürüz.”

Kick gözlerini açıp etrafa bakındı.

“Benim evimdesin.” dedi Bishop. “Şok geçirdin. Nasıl hissediyorsun?”

“Götleğin teki beni uyandırıp durmuş gibi.” dedi Kick.

“Bana bak...” dedi Bishop. Feneri havaya kaldırdı. “Bu bir...”

“Biliyorum.” dedi Kick.

Bishop feneri sırayla göz bebeklerine tuttu.

Bishop, “Tamamdır.” diyerek feneri kapadı. Dönüp yürümeye başlayınca, Kick dirseklerinin üstünde doğruldu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Sabah oldu.” dedi Bishop omzunun üstünden. “Tebrikler, geceyi atlattın.”

Bishop kapıyı kapar kapamaz, Kick yatakta oturup yorganı üstünden attı. Üstünde pijama vardı. Beyaz üstüne minik

minik sarı çiçekler, pijama pantolonu ve yakası fistolu, kısa kollu bir üst. Kendi pijaması değildi. Başkasının giysileri içinde uyanmak kesinlikle kaygı defterine eklenecek bir madde değildi ve kendini başkasının evinde bulduğu gerçeği şu anda Kick'i daha çok endişelendiriyordu. Alnındaki sancılı bir yere dokunarak yüzünü buruşturdu. Hissettiği sıcağı, çimenlerin üstünde uyanışını, yüzleri bölük pörçük hatırlıyordu. Başında üzüm tanesi büyüklüğünde bir şişlik vardı. Hatırladığı son şey... Bir avuç saç çekip kokladı. Kusmuk yoktu. Sadece misk aromalı şampuan kokusu vardı. Elllerine baktı. Temizdiler. Mavi toz yoktu. Kir yoktu. Mavi oje kalıntıları bile çıkarılmıştı. Parmaklarını oynattı. Sağ eli zor hareket ediyordu.

Banyo yaptığını hatırlamıyordu. Üstünü değiştirdiğini hatırlamıyordu.

Ama o yola giremezdi. O yol 'Kaygı Labirenti'ne çıkıyordu.

Yanında bir ninja yıldızı, balıkçı bıçağı, herhangi bir şey olmasını isterdi.

"Ha!" dedi Kick.

Dışarıdan deli gibi görünüyordu herhalde ama bazen gülmeyi becerebilmek onu sakinleştiriyordu. Gülmek kortizol seviyesini düşürüyor, endorfinlerin salgılanmasını, kandaki oksijen oranının artmasını sağlıyordu. Bilimsel bir gerçektir bu.

Tekrar denedi. "Ha!"

İşe yaramıyordu. Kortizol seviyesi aynı gibiydi. Bacaklarını yataktan sarkıttı, yere çöktü ve yüz tane mekik çekti.

Başı patlayacak gibiydi ama beyni daha iyiydi. Kalbi hızlandı. Çalışan kaslarının ısınarak yandığını hissetti.

Hazırdı.

Bishop misafir odasında olduğunu söylemişti. Etrafa bakınca, doğruyu söylemiş gibi görünüyordu. Kral boyu yatak

ve laboratuvara benzeyen dekorasyon zırıl zırıl pahalı otel odalarına benziyordu. Yatağın yanındaki sehpa cep telefonunu görüp eline aldı. Ekran siyahtı, şarjı bitmişti. Görünürde şarj aleti yoktu. Odada sabit hat da yoktu.

James'le dün gecedan beri konuşmamıştı. Şimdiye kadar deliye dönmüş olsa gerekti. Bir telefon bulması lazımdı. Kick telefonunu pijamasının beline sokup kapıya gitti. Bir parmak aralayıp kulak kabarttı. Belli belirsiz martı çığlıklarına benzeyen sesler duydu.

Kapı iki yana doğru uzayan bir koridora açılıyordu. Bishop ortalarda yoktu. Yerler ahşaptı, halısızdı. Kick dizlerini iyice gerdi, serbest bıraktı ve nefesini adımlarına göre ayarlayarak koridoru sola doğru takip etti. Silahı yokken tek avantajı sessizlikti. Şimdi hazırlıksız yakalanma sırası Bishop'taydı. Önünü görebildiği açık koridorda kalmaya odaklanarak kapalı kapıların önünden geçti. Parkelerin gıcırdamasını önlemeye hazır vaziyette, önce parmak uçlarına basıyor, sonra ağırlığını topuklarına veriyordu.

Koridor kabaca bir lisenin spor salonu büyüklüğündeki, misyon tarzı mobilyalarla döşenmiş, çok güneş alan bir salona çıktı. Bir duvarın neredeyse tamamı camdı. Camdan kayalık bir sahil şeridinin bir kısmını ve üstünde beyaz martıların döndüğü, göz alabildiğine uzanan koyu mavi suları gördü Kick. Karşı sahildeki yaprak dökmeyen ağaçları, minik evleri ve iskeleleri sabah sisi sarmıştı.

Kick uzaktan ayakkabı kutusu büyüklüğünde görünen bir Washington Eyaleti feribotunun silüetini tanıdı. Karşı sahilde, kuzey tarafında, şehrin soluk silüeti ve Uzay İğnesi'nin pusun içinde kasvetle yanıp sönen kırmızı ışığı görünüyordu.

Puget Boğazı'ndaki bir adadaydı.

Kick birden arkasına döndü, arkasında bir ses duyduğuna emindi. Ama yalnızdı. Cam duvar yüzünden kendini kavanozdaki bir böcek gibi hissediyordu. Adımlarını hızlandırıp salonun çevresini dolaşarak bütün o cilalı ahşap ve derilerin, güçlü, erkeksi hatların içinde bir telefon aradı. Bütün koltukların arkasından katlanmış Pendleton battaniyeleri sarkıyordu. Misafir odasındaki gibi, her şey derli topluydu. Salondaki taze çiçek buketlerinin üçü de öyle büyüktü ki bir otel lobisine aitmiş gibi duruyorlardı. Uyumsuz tek bir şey yoktu. Bu durum Kick'in sinirine dokunmuştu. Halıda leke bulma şansı ne kadarsa, burada sabit hat bulma şansı da o kadardı. Kişisel bir dokunuş göremiyordu. Duvarlardaki tablolar bile bir iç tasarımcı tarafından toptan sipariş edilmiş gibiydi. Bir şarj aleti görmeyi umarak prizleri taradı ama göremedi. Çekmece kulpları dövme bronzdan yapılmış bodur bir meşe dolap umut vadediyordu ama baktığı bütün çekmeceler boştu. Sadece boş değil -çekmecelerin hepsi hamarat bir temizlikçi tarafından daha yeni silinmiş gibi- tertemizdi.

Salonda tek bir kitap, tek bir dergi, kahve sehpasında duran yarısı boşalmış tek bir bardak, bardak altlığı, döşemeliklerde tek bir leke ya da burada cidden birilerinin yaşadığını gösteren tek bir iz yoktu.

Her şey kurgulanmış gibiydi, film setine benziyordu.

Işık değişti, pus hareket etti belki. Kick'in dikkati tekrar az önce önünden geçtiği bir dizi çerçeveli resme yöneldi. Öyle tek tip ve simetrik asılmış şeylerdi ki onların da tasarımcının satın aldığı tablolar olduğunu düşünmüştü. Resimlere bakmamıştı bile. Ama şimdi camlardaki parıltı gitmiş ve yeniden ilgisini çekmişlerdi.

On kadar resim aslında şipşak çekilmiş fotoğrafların büyütülmüş baskılarıydı. Kick'in gözleri bir resimden ötekine gitti.

Fotoğrafların çoğunda plajda, bir yaş günü pastasının başında, parkta poz vermiş iki tane siyah saçlı erkek çocuğu vardı.

İkisinin de ince gri gözleri ve koca kulakları vardı: Kardeşiler. Biri ötekinden bir-iki yaş büyüktü. Ötekinden daha çok gülümsemişti. Fotoğraflar az çok tarih sırasına göre, çocuklar sekiz-on yaşlarına gelinceye kadar gidiyordu. Sonra küçük olan fotoğraflardan çıkıyordu. Kayboluyordu. Daha sonra sadece büyük olanın on iki yaşında, on dört yaşında, büyümeye devam ederken çekilmiş resimleri vardı.

Öteki çocuğa ne olmuştu acaba?

“Çocuk hayatta.” dedi Bishop arkasından. Kick olduğu yerde döndü ve dirseklerini vücuduna yapıştırıp ayaklarını ayırarak kendini savunmaya hazırlandı. Sallana sallana ona doğru gelen Bishop’ın üstünde siyah kot pantolonla yakası sünmüş siyah bir tişört, kollarında Kick’in tırmık izleri vardı ve siyah saçları ıslaktı. Kick sorular sormasını bekledi ama Bishop yüzüne bile bakmadı. Kick’i yataktan çıkmış, yabancı birinin pijamasıyla salonunda dururken gördüğüne şaşırmış görünmüyordu hiç. Bir sehpanın üzerinden uzaktan kumandayı aldı ve divana doğru tutarak bir tuşa bastı. Divanın arkasından düz ekranlı dev bir televizyon yükselirken gardını düşürdü Kick. Tam bir şey soracakken ekranda KING-TV flaş haber logosu, ardından Mia Turner’ın bir fotoğrafı belirdi. Fotoğrafın üstüne yatay olarak tek bir sözcük bindirilmişti: *Bulundu.*

Bulundu mu?

Bir şey anlamamıştı Kick.

“Tacoma’daki bir otel odasına bulundu.” dedi Bishop. “Odayı dün öğleden sonra ellili yaşlarda sarışın bir kadın tutmuş. Temizlikçiler çocuğu otelden çıkış saatinden otuz dakika önce odada tek başına bulmuş.”

Stüdyodan, bir otelden yapılan canlı yayına bağlanıldı. İç bayıcı ama temiz bir yere benziyordu. Tabelasında bedava HBO ve her odada kahve makinası vaadi vardı.

“Durumu iyiymiş.” diye ekledi Bishop.

Ellilerinde. Sarışın. Tarif uyuyordu. “Josie Reed.” dedi Kick.

“Otele Elinore Martinez adıyla giriş yapmış.” dedi Bishop.

Kick parmak uçlarında öne doğru uzandı. Gizli odada gördüğü cesedin saçları da sarı gibiydi. Adam Rice, Josie Reed, Mia Turner, evdeki patlama, bunların hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Mia kurtulduysa, Adam’ın da hâlâ şansı olabilirdi. “Oraya gitmeliyiz.” dedi Kick, ekranda yeniden stüdyo belirirken.

“Hıııtt...” dedi Bishop. Parmağı dudağında, tavana doğru baktı. Kick kulak kabarttı. Helikopter pervanesinin düzenli pırıpırlarını belli belirsiz duyabildi.

“Seni eve götürmeye geldi.” dedi Bishop.

Onu buralara sürükleyip neredeyse ölümüne neden olacak, sonra da paketleyecekti, öyle mi? Canı isteyince gel, isteyince git diyemezdi. “Adam ne olacak?” diye sordu Kick.

Bishop televizyonu kapatıp uzaktan kumandayı bir kenara fırlattı. Hiç uyumamış gibiydi, birkin görünüyordu. “Dört haftadır kayıp.” dedi. “O fotoğraf on günlük. Olasılıkları ikimiz de biliyoruz.”

Umurunda değildi. Doğruydum işte. Kick onun hakkında yanılmamıştı. “Evet.” dedi. “Hiç kimse bu kadar uzun dayanamaz.”

Helikopterin gürültüsü çoğalıyor, yaklaşıyordu.

“Elbiselerin yıkandı.” dedi Bishop. “Ve odadaki şifonyerin en üst çekmecesine kondu. Giyinsen iyi olacak.”

“Pardon.” diyen bir kadın sesi duyulunca, Kick’le Bishop aynı anda kapıya döndü.

Kadın üstündeki kırmızı sabahlığın önünü kapatmaya uğraşıyordu. Kick’in çıplaklığını görmesini önleyecek kadar hızlı davranamadı.

“Özür,” dedi kadın Bishop’a kıkırdayarak: “Kahve arıyordum da.”

“Mutfğa bak,” dedi Bishop: “Sol tarafındaki kapı.”

“Siz bir şey ister misiniz?” Sarışın kadın saçını kulağının arkasına atarak Kick’e bakınca, Kick kadının ceylan yüzünü atkuyruğu yokken bile tanıdı. Üniformasız daha güzeldi ya da üstünde orgazmın ışıltısı vardı.

“Hayır, teşekkürler, ben sadece kava içerim,” dedi Kick: “Anksiyete için.”

Sarışın sabahlığı arkasında uçuşturarak koridorda kayboldu.

Kick, Bishop’a inanamayan gözlerle baktı. “Paramedik?”

Bishop hafifçe omzunu silker gibi yaptı.

Demek bütün geceyi misafir odasındaki bir koltukta geçirmiş falan değildi. Öyle zannettiği için kendini aptal gibi hissetti Kick. “Tek gecelik ilişkine hayatta olup olmadığıma bakmak için birkaç saatte bir ara verdiğin için teşekkürler.” dedi.

Bishop parmak ucuyla alnını tıklattı. “Şuraya bir baktırman lazım,” dedi: “ama soran olursa, yere düştün. Renton’a falan gitmedin. İsimlerimiz hiçbir polis raporunda yer almıyor.”

“Beni bu yüzden mi kendi evine getirdin: Aynı hikâyeyi anlatabilelim diye mi?”

“Sen evime getirdim çünkü annenle gitmek ister gibi bir halin yoktu. Paramediği de sana bakması için getirdim...

Ayrıca,” diyerek itiraf etti: “onunla seks yapmak istedim. Şimdi evine ve köpeğine dön.”

Kahveye ve sabahlığını giyen kadına doğru yürümeye başladı.

Kick’in aklında yüzlerce, öyle çok soru vardı ki hangisinden başlayacağını bilemedi ve belki de bu yüzden o anda aklına gelen ilk soruyu soruverdi.

“Üstümdeki kimin pijaması?” diye sordu Kick.

Bishop durdu ve sırtı Kick’e dönük vaziyette kıs kıs gülerek kafasını salladı.

Kick ortada komik bir şey göremiyordu.

Duvarı kaplayan camlar çerçevelerinde zangırdadı. Dışarıdaki dallar rüzgârla bükülüyor, yapraklar fırıl fırıl dönüyordu. Salondaki her şey kıpırtısızdı.

Kick’in burnuna demlenen kahve kokusu geldi.

Bishop omzunun üzerinden ona baktı. Hâlâ gülümsüyordu ama tebessümünde Kick’e gayet neşesiz gelen bir nitelik vardı. “Karımın.” dedi Bishop.

Kick bazen görünmez olabiliyordu. Sihirde olduğu gibi göz boyama becerisine dayanan bir numaraydı bu. Göz teması kurma. İnsanların sana bakmasına davet çıkarmış olursun. Gülümseme, kaş çatma; dikkat çeker. Yüzünü hareket ettirme. Başın önde olsun. Kimseyle konuşma ama biri sana bir şey soracak olursa olabildiğince kısa bir yanıt ver. Herkes bir şeyler yiyorsa sen de ye; herkes bir şeyler okuyorsa sen de oku. Ortama uy.

Sonlara doğru onu uçak gösterilerine, halka açık havuza, alışveriş merkezine götürmeye başlamıştı Mel. Hiç kimse dönüp ikinci kez bakmazdı. Amerika'daki kayıp kızların en meşhurunu fark etmiyorlardı bile.

O zamandan beri tek istediği buydu. Saklanacak bir yer.

Şu anda daha zordu. Özellikle de başı ağrırken. Kick Portland Havaalanı'ndaki tarifeli uçuş terminalinin önünde, kapılarla çöp tenekelerinin uzağında durup bir tuğla duvara yaslanmış James'i bekliyordu. Dönüş uçuşunda ne kava ne de Hostes Barbie ve onun cilveli kaş çatışı vardı. Parlak gökyüzü Kick'in gözlerini acıtıyor ve gelip geçen uçakların homurtusu bir an kesilmiyordu. Gölgede kalıp çevresinde olanları gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Terminalin önünde çoğu tekerlekli valiz taşıyan, büyük ihtimalle karşılamaya gelecek insanları bekleyen sekiz kişi daha vardı. Hepsi de akıllı telefonlarına baktığı için, ekranı kapkara olduğu halde Kick de kendi telefonunu çıkardı. *Göz önündeyken saklanmak*, derdi Mel buna.

Bagajı yoktu, ayakkabısızdı ve alnına bir darbe almış olduğu gayet belliydi ama şimdiye kadar kimsenin dikkatini çekmemişti. Özel uçakla seyahat etmenin böyle avantajları vardı.

James, Kick'in arabasıyla Portland Havaalanı'ndaki charter terminalinin önüne geldiğinde saat neredeyse öğleden sonra üç olmuştu. Kick onun kağıdı gibi ilerleyerek, durduk yere sağa sinyal vererek geldiğini bir kilometre öteden gördü. Paranoyakça bir temkinlilik ve tehlikeli bir gözü karalık arasında gidip gelerek, benzinden en az tasarruf edecek şekilde araba kullanırdı. Gölgeden dışarı çıkıp el sallayınca araba hızlandı, aniden ona doğru döndü ve tek tekeri kaldırımın üstünden hopladı.

Kick arabaya binerken hiç oralı-olmaması, James'in çok sinirli olduğuna işaret etti. Bırakın araba kullanmayı, evden çıkmayı bile sevmezdi James. Kirli camdan dümdüz ileri bakarken direksiyondaki parmakları seğiriyordu. Üstünde hâlâ TARDIS tişörtü vardı.

"Sağ sinyalin açık kalmış." dedi Kick usulca.

James sarsıcı bir bakış attı.

Arkalarından biri kornaya bastı.

"Benim kullanmamı ister misin?" diye sordu Kick, bir umut.

James, "Öldüğünü zannettim." derken direksiyondaki parmakları hâlâ kıpır kıpırdı. "Bütün gece polis raporlarını didikleyip hastaneleri aradım." Gözleri dikiz aynasına gitti.

Kick onu daha önce de böyle görmüştü. Ama genelde bu kadar çabuk olmazdı.

"Yine peşimdeler." dedi James.

"James?" dedi Kick. "Bu sabah ilaçlarını aldın mı?"

Arkalarındaki götleğin teki yine kornaya basınca, James resmen yerinden sıçradı. Kick omzunun üstünden işaret çekti.

“İyi hissetmiyorum.” diye mırıldandı James.

Kick elini James’in yanağına koydu. Yanağı soğuk ve nemliydi. Nefes almakta zorlanır gibiydi. Direksiyonu tutan elleindeki eklemler bembeyaz olmuştu. “Ben buradayım.” dedi. James’in kucağının üstünden uzanıp şoför tarafındaki pencereyi açtıktan sonra kolunu hafifçe ince omzunun üstüne koydu. “Kaygı normal bir duygudur,” diyerek hatırlattı: “Güvendesin. Sakin ve huzurlusun.”

James titrek bir nefes aldı, gözlerini kapatıp sıkarak başını salladı.

“Evden çıkmayı seviyorsun,” diye devam etti Kick: “açık havada olmayı seviyorsun.” Bunu o kadar çok yapmışlardı ki olumlamalar ağzından eyalet başkentlerini sayar gibi dökülüyordu.

Başını sallayarak, “Evden çıkmayı seviyorum.” dedi James.

Kick elini tutup parmaklarını parmaklarına geçirdi. James’in bilek içlerindeki izler nabız atışıyla titreşiyordu. “Gevşe.” dedi Kick yatıştırıcı bir sesle. “Derin derin nefes al.” Göstermek için birkaç kez yavaşça derin nefesler aldı. “Hazır mısınız?”

James yine başını salladı.

“Tamam.” dedi Kick.

James’in elini sıkarak gözlerini kapadı ve birlikte nefes alıp bağırmaya, ağızlarını sonuna kadar açıp bütün güçleriyle avaz avaz haykırmaya başladılar. Araba titreşiyordu, ön cam kırılacaktı sanki. İlk çığlık terapisi Kick’te hiç etkili olmamıştı. Avazınız çıktığı kadar bağırarak çocukluk travmanızın etkisinden kurtulmanız bekleniyordu. Kick’inse sadece boğazını acıtıyordu. Ama James bu terapiyi hemen benimsemişti. Hayatı buna bağılmış gibi çığlıklar atabiliyordu.

“Hanımefendi?” diyen sert bir ses duydular.

Kick tek gözünü açıp James'in elini sıktı ve sustular.

Bir havaalanı polisi pencerenin yanında çömelmişti. "İyi misiniz?" diye sordu Kick'e.

Kick, James'e baktı. James'in direksiyondaki parmakları gevşemişti. Solunumu yavaşlamıştı. Panik atak geçmişti.

Kick birden rahatladı. "İyiyiz." dedi.

Aynasız, TSA polisi değil, gerçek polisti. Gümüş rengi Portland Polisi arması ve belinde bir Glock vardı. Büyük ihtimalle Glock 17. Geri tepme oranı düşük, on yedi atımlık standart şarjör kapasitesi olanlardan. Sağlam bir 9 mm'lik.

Kick saçlarını öne düşürüp alnındaki morluğu gizledi. "Yılan gördüğümü sandım da." dedi.

James'in kıkırdamamak için kendini zor tuttuğunu hissetti.

Polis öne doğru eğilince, bir an için onu tanıdığını sandı Kick. Ama telsizine bir arama gelince adamın dikkati dağıldı ve telsize baktı. "İlerlemen lazım evlat." dedi James'e.

"Hemen efendim." dedi James.

James aniden trafiğe dalınca arkadan gelen gri Taurus'taki sürücü frene asılmak zorunda kaldı. Kick reflekse dönüşmüş bir hareketle çarpışmaya hazırlandı ama tamponlar iki-üç santimle birbirine teğet geçti. Taurus'un lastiklerinden gelen yabık kokusunu aldı. James farkına bile varmadı. Hâlâ açık duran sağ sinyalin tık-tıklarını duydu Kick.

Emniyet kemerini taktı. "Benim kullanmamı istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim." dedi James, dikiz aynasına göz atarak.

Kick artık James için endişe etmiyordu. Arabanın boyası için endişeliydi. "Sağ sinyal hâlâ açık." dedi Kick.

James gözlerini çevirip sinyali kapatmadan önce yanlışlıkla ön camdaki silecekleri çalıştırdı. “Mia Turner bulunmuş.” dedi.

Kick telefonunu arabadaki şarj aletine takmak için uzandı. “Duydum.” Köpek kılıyla kaplı yastıklar ve köpek oyuncaklarıyla dolu arka koltuğa baktı. “Canavar nerede?” diye sordu.

“Ona öldürüldüğünü söyledim,” dedi James: “İki saatte bir aramaya söz verdiğin halde sekiz saatir aramadığın için öldürülmüş olman gerektiğini söyledim.”

“Aradım ya.” diyerek karşı çıktı Kick.

“Yirmi dakika önce.” dedi James. “Havaalanından. Şoföre ihtiyacın olduğu için.”

Ses tonu Kick’i kızdırdı. Şoföre ihtiyacı vardı, *evet*. Ama telefon bulur bulmaz da onu arayıp iyi olduğunu söylemişti. “Şarjımın bittiğini söylemiştim.” dedi Kick. “Ayrıca sırt çantam havaya uçtuğu için şarj aletimi kaybettim.” Onu korkuttuğu için kendini cidden kötü hissediyordu. “Beni almak zorunda kaldığın için üzgünüm. Cüzdanım da havaya uçmuş olmasa taksiye binerdim.”

Torpedo gözünü açıp beş-altı tane çakıyla bir kutuyu dolduracak kadar mermiyi sağa sola itip güneş gözlüğünü buldu.

James konsantre olmaya çalışır gibi görünüyordu. “Cüzdanınla şarj aletin sırt çantanın içinde havaya mı uçtu?”

Havaalanındaki ankesörlü telefonda detaylarına girilemeyecek kadar karmaşık bir durumdu bu.

“Havaya uçan *çantam* değildi.” dedi Kick. Gözlük işe yaramamıştı: Göz bebekleri bir milim fazla büyükmüş gibi aşırı bir parıltı vardı hâlâ. “*Ev* havaya uçtu.” diye açıklama yaptı. “Sırt çantam da evdeydi.”

James I-84'e girene kadar Kick her şeyi anlatmış, hiçbir detayı atlamamış ve John Bishop'la ilgili yeni görüşleriyle bağlantılı bazı detayların üzerinde uzun uzun durmuştu.

"Evde gizli oda varmış." diye tekrarladı James.

Altmış beş kilometre hızla geçiş şeridinde gidiyordu. Normalde Kick'in değinmeden geçemeyeceği türden bir şeydi yaptığı ama James'in şu anda pek hoş karşılamayacağını biliyordu.

"Emin misin?"

"İçine girdim." dedi Kick. James'e her şeyi anlatmamıştı. Beth'den söz etmemişti.

Torpidodaki mermiler şıkırdadı. "Nasıldı?" diye sordu James.

Beth'in karanlığın içindeki sesini, kendi sesinin yankısı olan o sesi duyar gibi oldu Kick. "Güzeldi aslında." dedi. Çıl-gınca bir şeydi. Ama James'in anlayacağını biliyordu. James'e bir göz attı. "Ceset ve bomba hariç." diye ekledi.

"Başın onun için mi böyle oldu?" diye sordu James.

"Görünüyor mu?" diye sordu Kick. "Çok mu kötü?" Gü-neşliği indirip aynayı ayarladı.

"Berbat." dedi James.

Kick yansımasını inceleyerek kocaman gülümsedi. Alnındaki yumru açık mor bir tona bürünüyordu. Yüzü parıldayarak netleşip bulanıklaşıyordu. Kick gözlerini kırıştırdı.

Bir an ayna yüzünden olduğunu, aynanın silinmesi gerektiğini ya da dalgalı olduğu için ışığı tam yansıtamadığını zannetti. Ama gözlerini kendi yansımasından ayırdığında görüş alanına giren her şeyin etrafında bir hale, kendisinin bir hayaleti olduğunu fark etti.

"Bu arada, John Bishop diye birisi yok." dedi James. "Mesajlarına baksaydın görecektin." Bilmiş bilmiş sırıttı.

“İnsanların internette nasıl bulunacağını bilirim. Adam sosyal ağların hiçbirinde yok, Paypal hesabı yok, e-posta listelerinde yok, insanları bulan sitelerde çıkmıyor, yıllık listelerinde yok.”

Kick inanamamış gibiydi. “Paypal hesabı olan John Bishop isminde hiç kimse olmadığını mı söylüyorsun?”

“Paypal hesabı olan yarım milyon tane John Bishop var. Hiçbiri o değil.” James derin bir nefes aldı. “Otomatik veri madenciliği yapan üstleniciler,” diye açıklamaya girişti, “özel tasarlanmış bir sinir ağı filtreleme algoritması, Amazon’un elastik bulut bilişim hizmetini ustaca hacklemem sonucunda ortaya çıkan bu. Hâlâ ilgini çekiyor mu?”

“Pardon, dalmışım,” dedi Kick: “Ne diyordun?”

“Özet olarak, aramalarda hiçbir şey çıkmadı.” dedi James.

Kick bunu düşünürken, James’in üst üste iki kez dikiz aynasına baktığını gördü. Başını çevirince gri bir Taurus’u yan şeritteki bir otobüsün arkasında kaybolmadan hemen önce gördü. James’in havaalanında önüne çıktığı arabaya benziyordu.

James’in nefesi sıklaştı. Tek elini direksiyondan çekip avcundaki teri pantolonuna sildi.

“Bu takip edildiğimizi göstermez.” dedi Kick. James normal koşullar altında paranoya yapmaya eğilimliydi. Kick’inse onun akli başında, güvenilir olmasına ihtiyacı vardı ki kendisi rahatça delirebilsin.

“Biliyorum.” dedi James. Ama Kick gözlerinin tekrar dikiz aynasına gittiğini gördü.

“Ev Vashon Adası’ndaydı.” dedi Kick. Bağdaş kurup oturmuş, Canavar başını kucağına koymuştu.

James gözlerini ortadaki monitöre dikmiş klavyesinde bir şeyler yazıyordu. “Vashon ve çevredeki adalara ait tapu belgelerinde adı yok.” dedi.

“Ya Tesla?”

“Ona çoktan baktık,” dedi James: “Washington Motorlu Araçlar’daki hiçbir kayıta adı yok. Washington’da kayıtlı üç yüz Tesla var, hiçbiri onun adına değil. Bak, olsa filtreleyici algoritma mutlaka bulurdu.” Biraz sustu. “Frank’i arayabilirdin.”

“Frank’i falan aramayacağım.” dedi Kick. Alnı ağrıyordu. James’in masasındaki Iboprufen’i aldı, sallayıp avcuna birkaç tane düşürdü ve başını arkaya atıp bir yudum gazsız Mountain Dew’la birlikte yuttu. “Birini internetten silmenin mümkün olmadığını sanırdım.” dedi.

“Olmaması gerekir.” dedi James. “Bu şekilde değil.”

Ama eğer *olsaydı*... Kick fazla umutlanmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. John Bishop kendi kimliğini internetten silebiliyorsa, o zaman...

James yüzünü okudu. “Beth filmleri apayrı bir kategoride.” dedi. “Onlar dosya paylaşım programlarında yer alıyor. Bireyler arasında değiş tokuş ediliyor. Milyonlarca kopyaları var.” Dertli dertli omzunu silkti. “Onları silmenin bir yolu olsa, bilirdim. Çoktan yapmış olurdum.”

Binlerce saatini bunu yapmaya çalışarak harcadığını biliyordu Kick. “Evet.” derken sesindeki hayal kırıklığını gizlemeyi beceremedi.

Kick’in beynindeki şey birden silkinerek kurtuldu. “Çocuklar.” dedi.

“Ne?”

“Bishop’ın evinde iki oğlanın fotoğrafları vardı.” dedi Kick heyecanla. “Biri kendisi galiba. Öteki de kardeşi olabilir. Kardeşine bir şey olmuş sanırım. Birden yok oluyor. Birlikte bir sürü resimleri var, sonra birkaç tane Bishop’ın resmi var, o büyürken öteki çocuk yanında değil. Bishop belki de bu yüzden kayıp çocuklarla bu kadar ilgilidir. Siteye baksana.” Hangi site olduğunu söylemesine gerek yoktu. Kick bir zamanlar Tacize Uğramış & Kayıp Çocuklar Ulusal Merkezi’nin sitesinde sağlıklı denemeyecek kadar çok zaman geçirirdi.

Bishop kendini internetten silmenin bir yolunu bulmuş olabiliirdi ama eğer kayıp bir kardeşi varsa, onun resminin veri tabanında olması gerekirdi.

Ana sayfa yüzlerden ve üzücü gerçeklerden bir denizdi. *Şu zamandan beri kayıp... Bilmem nerede kayboldu...*

“Hangi yıllar?” diye sordu James bir arama alanı açarak.

Kick hiçbir fikri olmadığını fark etti. Resimlerin hepsi özelliksiz yerlerde çekilmişti: Plajda, parkta. Çocukların üstünde sıradan, her zaman giyilebilecek şeyler vardı. “Fotoğraflar renkliydi.” dedi Kick hatırlamaya çabalayarak. “Ama son yirmi yılda herhangi bir zamana ait olabilirler.” Kafasından hesaplayıp tekrar düşündü. “Ya da kırk.”

“Yani 1970’ten itibaren.” dedi James. Sonuçları ekrana getirerek içini çekti. “2.700 çocuk ediyor. Bir tek Oregon’da yaklaşık üç yüz kayıp vakası.”

“Azaltamaz mısın? Cinsiyete ya da saç rengine göre falan?”

“Bu sitede olmaz.” dedi James. “Kimin yapabileceğini biliyorsun.” Anlamalı anlamalı Kick’e baktı. “*Polis*.”

“Şu algoritmanı kullanamaz mısın?” diye sordu Kick.

“Hayır.” dedi James. “Yeni bir tane yazabilirim. Sadece on saate ve bir kamyon Mountain Dew’a ihtiyacım var.” Kick zonklayan şakaklarına masaj yaptı. “Biz de bakarak tararız.” derken, hissettiğinden daha enerjik bir sesle konuşmaya çalıştı.

Bakılması gereken 295 sayfa, her sayfada dokuz tane surat vardı. İlk başta çabuk ilerledi. Kick’in gözleri bir yüzden ötekine giderek zihnindeki resme uyanı aradı. Resimlerin çoğu okul fotoğraflarıydı. Bazıları şipşak fotolardı. Mama sandalyelerinden ya da bir yetişkinin kucağından kameraya bakan bebekler. Bazıları polis çizimleriydi. Canlı ya da en azından cesetleri bulunmuş olan çocuklardı bunlar. Kayıp olan kimlikleriydi. Otuz sayfa sonra bütün yüzler aynı görünmeye başladı: Bebekler, ergenler, kızlar, oğlanlar, siyah, beyaz. “Dur!” diyerek gözlerini ovuşturdu Kick. Öyle yorgundu ki çift görmeye başlamıştı. Dalgın dalgın James’in telden yapılmış tılsımını eline aldı. “Nereden bulmuştun bunu sen?”

James tel adamı elinden kaptı. “Yapacağım.” diyerek küçük tel adamı monitörün yanındaki yerine geri koydu. “Sayıyı azaltacağım.”

“Nasıl?”

James Cthulhu’lu fincanını eline aldı. “Beynimle.” Fincandan bir yudum alıp faresini tıklattı, fotoğraflardan birinin kopyasını öteki monitörüne sürükleyip açık bir belgenin içine attı. “Sen git köpeği gezdir.” dedi.

Kick'le Canavar yürüyüşten döndüğünde, James hâlâ iş başındaydı. Kick sersemlemiş ve bitap düşmüş vaziyette Canavar'la birlikte divana kıvrılıp uyuyakaldı.

Yazıcının mekanik tükürme sesine uyandı. Canavar dilini dışarı sarkıtmış usulca horlar, rüya görürken, tek kulağı hafifçe seğiriyordu.

"Ne zamandır yoktum?" diye sordu Kick doğrularak.

"İki saattir." dedi James. "Baksana." Kick'in monitörleri görebilmesi için koltuğunu geriye kaydırды. Kick gözlerini kırptırınca hafif başı döndü. Monitörlerin üçü de siyah saçlı kayıp oğlanların kare kare yüzleriyle kaplanmıştı. "Altıyla on yaş arasındaki, senin tanımına uyan bütün erkek çocuklarını ayıkladım," dedi James. "190 tane var. Bishop'ın fotoğraflarındaki çocuğu görebiliyor musun?"

Kick, "Bir saniye..." diyerek yine ibuprofen'e uzandı. Fazla parlak görünen monitördeki yüzleri inceleyerek bir tane hap yuttu. Birbirlerinden bu kadar farklı görünmeleri Kick'i şaşırttı. Benzersizliklerini belirgin kılan şey aralarındaki ortak özelliklerdi belki de. Kick çoğunu hemeneledi. Boynu fazla uzundu, başının şekli öyle değildi, gözleri fazla ayırık, çenesi fazla sivriydi. Ama bazı yüzler duraksamasına neden oldu. Farklılıklara daha iyi bakması gerekti. "Hayır," dedi: "Göremedim." Oğlanlardan birini, yüzünde zoraki bir sınıf resmi tebessümü olan, ince kollu, yumuşak saçlı bir çocuğu gösterdi. "Ama bu çok benziyor," dedi. Başını yana eğip yine zayıf ve siyah saçlı, beyaz tenli yüzünde çekingen bir ifade olan başka bir çocuğu inceledi. "Bu da benziyor sanki..." dedi.

James'in yüzünde bir şeyleri çözdüğünde beliren o kendinden memnun tebessüm vardı. "Yazıcıya bak." dedi.

Kick masanın üstünden uzanıp yazıcının tepsisinde duran kâğıtları aldı. Hâlâ sıcak olan kâğıtları çevirirken gösterdiği

iki çocuğu ve James'in ekranındaki birkaç başka çocuğu tanıdı. Ötekilerden farklı bir bağlamda bakılınca, bu çocuklar arasındaki farklılıklar uçup gidiyordu. Hiçbiri Bishop'ın fotoğraflarındaki çocuk değildi ama birbirlerine çok benzedikleri su götürmezdi. Kardeş olabilirlerdi.

"Böyle on tane buldum." dedi James bir çırpıda. "Sonuncuya bak, en altta."

James bazen kimsenin göremediği kalıpları görebilirdi. Bazen görölmeyen kalıpları bile görebilirdi. Kick basılı resimleri hızla çevirerek sonuncuya geldi. Tüyleri diken diken oldu. Baktığı çocuk sekiz yaşındaydı. Beyaz. Siyah saçlı. Açık renk gözlü. Ama Bishop'ın duvarındaki çocuk değildi. Adam Rice'in resmiydi.

Kick fotoğrafları alıp salonun ortasına giderek yere diz çöktü ve daire halinde etrafında dizmeye başladı. "Adam Rice'in soruşturma raporunu bassana." dedi. "Elimizdeki her şeyi bas: Medya raporlarını falan, ne varsa." Çocukların yüzlerini inceledi. Bunun ne demek olduğunu ya da ne aradığını bilmiyordu. Öne çıkan şey, yine, birbirine uymayan parçalardı. Mia Turner. Josie Reed. Adam Rice'in kaçırılmasının bütün bu çocuklarla bir ilgisi varsa, çocukların ötekilerle ne ilişkisi vardı?

"Eş zamanlılık." dedi Kick.

"Altta yatan bir kalıbı ortaya çıkaran olaylar..." dedi James. "Jungcu terapistle kaç kez gitmiştin?"

"Bir kerecik." dedi Kick. "Ama eş zamanlılıktan söz edip durmuştu. Hayatımdaki anlamlı rastlantıları görmemi sağlamaya çalışmıştı." Kick ayağa kalkıp gözlerini daire halinde dizdiği resimlerde gezdirdi. "Babam bana bir köpek yavrusu almıştı." dedi. "Köpeğin evden çıkmasına izin verdim." Hâlâ divanda horuldayan Canavar'a baktı. "Köpeğin peşine düştüm, karşıma Mel çıktı ve kayıp köpeği kullanarak beni arabasına

bindirdi. Onca yıl sonra, eskiye dair hiçbir şey hatırlayamazken, Canavar'ı hatırlıyordum; Frank onu hatırlamam sayesinde kim olduğumu anlayıp beni eve getirebildi. Kaçırılışımın ve kurtarılışımın merkezinde Canavar'ın olması anlamlı bir rastlantı mı? Babamın bana aldığı köpeğe tekrar kavuşmamdan sadece birkaç ay sonra bizi terk etmesi anlamlı bir rastlantı mı? Ya da kendi adımları hatırlayamadığım halde köpeğin adını hatırlayışım?”

“Görmek istediğimiz şeyi görürüz.” dedi James. “Buna bilşsel ön yargı deniyor. Eş zamanlılık fraktal geometride işe yarayabilir; onun dışında saçmalık.”

“Peki, ya haklıysam?” diye sordu Kick. Bir yıldan fazla bir zamandır bir kayıp çocuk vakasına bu kadar ilgi duymamıştı. Bu zinciri kıranın Adam Rice olmasının bir nedeni vardı belki de. Gözlerini yerdeki kayıp çocuklara dikti. “Belki de onları benim kurtarmam gerekiyordu.”

“Buna da tümevarımsal mantık hatası deniyor,” dedi James.

Kick o kadar emin değildi. “Son on yılımı kendimi daha güçlü, daha zeki olmak için eğiterek geçirdim, hem saldırmayı hem savunmayı öğrendim.” dedi. “Birkaç saat arayla iki çocuk kaçırılıyor. John Bishop ortaya çıkıyor. Adamın evinde bizi tavşan deliğinden aşağı yollayan fotoğraflar var ve sonunda yine birinci kareye çıkıyoruz: Adam Rice’a. Ayrıca aynı tanıma uyan dokuz çocuğa.”

James başını kaşdı. “Kaçırılmaları on beş yıllık bir dönem, haritanın dört bir yanına yayılan, görünümleriyle hâl ve tavırları bariz derecede birbirine benzeyen on tane erkek çocuğundan söz ediyoruz.” James’in geriye doğru iz sürerek hesaplamalar yaptığını görebiliyordu Kick.

“Bu kadar büyük bir örnek grubundan yola çıkarak on tane farklı grupta yapabilirim herhalde.” dedi James. “Enteresan

ama bizi bir yere götürmüyor. Bishop'ın fotoğraflarındaki çocuğu bulamadık, değil mi?"

"Öldüğü için." dedi Kick. En mantıklı cevap buydu. Haklıysa ve Bishop'ın kardeşi kaçırılmışsa, kayıp çocukların listesinden ancak bulunduğu için çıkarılmış olabilir. Ölü ya da diri. İsterse hatalı tümevarımsal çıkarım olsun, Bishop'ın bir yakını kaybolmuştu işte. Onun gözlerindeki ölü bakışları görmüştü Kick. Akli yine o uydu fotoğrafında pencereden bakan Adam Rice'a gitti. Adam Rice'tı o işte, değil miydi?

"Yine aynı şeyi yapıyorsun." dedi James. "Saplantı yapıyorsun."

"Bana biraz kâğıt ver." diyerek ayağa kalktı Kick.

James bir an duraksadıktan sonra yazıcının besleme tepsisindeki kâğıtlardan yarım santimlik bir tomar aldı ve bilgisayar koltuğunu geriye itip kâğıtları Kick'e verdi. "Herhangi bir sonuca ulaşmak için yeterli veri yok."

"Bundan daha fazla kâğıda ihtiyacım olacak." dedi Kick.

Kick iki saat sonra James'in duvarlarını notlarla kaplamıştı. Madde imli listeler yapmış, sözcükleri daire içine almış, altlarını çizmiş, oklar çizmiş ve her şeyi büyük harfle yazmıştı. Bishop hakkında, kayıp çocuklar hakkında bütün bildiklerini, Bishop'ın anlattığı, buldukları her şeyi. Bazı maddeleri kurşun kalemle, bazılarını tükenmezle, bazılarını da mor markörle yazmıştı. Her şeyi renklerle kodlamış ama James kullandığı yöntemi çözmeye çalıştığında sözcüklere dökmeyi becerememişti. Listeyi uzatabilmek için kâğıtları eliyle yırtmıştı. Parçalar halinde yere dizmiş, duvarlara bantlamış, divandaki minderlerin üzerine koymuştu. Kick ayağa kalkıp James'in seyahat afişlerinin üzerine yerleştirdiği fotoğrafları inceledi. Yamuk Pisa Kulesi'nin bir resmiyle, *İtalya'ya Gel!* diye emreden bir afişin üstüne Adam Rice'ın bir fotoğrafını bantlamıştı.

“Bir de *bana* dağınık dersin.” dedi James.

“Bu dağınıklık değil.” dedi Kick. “Her şeyin yerini biliyorum.”

“Unutturma da bir ara sana kaos teorisinden söz edeyim.” dedi James.

Canavar başını kaldırdı, esnedi, sonra da divandan Kick’in halıya serdiği notların üstüne kıçüstü düştü. Havada köpek kılları süzüldü. Canavar bir kez notların etrafını dolaştı, üstlerine devrildi ve gözlerini kapadı. Kick topuklarının üstünde sallandı. Bir işe yaramamıştı. Kafasındaki her şeyi yazıya dökmenin iyi olacağını düşünmüştü. Ama kendi yarattığı kâğıt fırtınasının ortasında otururken, hiçbir bağlantı kuramıyordu. Eş zamanlılık yoktu.

“Ben yatacağım.” dedi Kick. Saat ona geliyordu. “Divanda uyuyabilirsin,” dedi James. Masasının karşısındaki posterde, ‘*Düşüncelerini Değiştirirsen Dünya da Değişir*’ yazıyordu. Jungculara bok atan bir çocuğun posterı.

Kick ensesini ovuşturdu. Başı zonkluyordu. “Yok, sağ ol.” dedi. Gidip James’i yanağından öptü. James’in teni hafif ekşiydi hep. Herhalde aldığı ilaçlardan.

“Sakın onunla seks yapma.” dedi James.

Kick doğru duyduğundan emin olamadı. “Ne dedin?”

“Bizim gibiler bunu kaldıramaz. Kuralı biliyorsun.”

Kick kuralı biliyordu. Ergenlik döneminde “olumlu bir heteronormatif cinsel deneyim” yaşatma baskısı yüzünden göz yaşlarına boğulan bir çocukla yaşadığı gayet travmatik bir ilişkinin ardından kuralı kendi koymuştu. Çocuk psikiyatristinin oğluydu.

Kural şöyleydi: Hakkında herhangi bir şey bilen biriyle asla seks yapma. (Ayrıca, psikiyatristinin çocuklarıyla da seks

yapma ama bu kişisel bir prensipti ve Kick sonradan bunu bütün psikiyatrist çocuklarına uygulamaya başlamıştı.) “Ondan hoşlanmıyorum bile.” dedi Kick. Adam geri zekâlı bir evi ve karısı olan, götü kalkık, abaza bir yalancıydı ve Kick Glock’unun havaya uçmasına bilerek göz yumduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Yine o kendinden memnun tebessüm. James koltuğu iterek tekrar bilgisayarına döndü. “Kimden söz ettiğimi anladın ama.” dedi.

“En sevdiğim akrabam sensin.” dedi Kick.

“E herhalde.” dedi James.

Kick ertesi sabah gözlerini açtığında ilk olarak haritayı gördü. Bir an bulanık görüldüğünü düşündü ama gözlerini kırptırınca her bir eyalet sınırı ve raptiye netleşti. Kendini kalkmaya zorladı. Başı hâlâ acısa da dün gecedен daha iyi olduğunu düşündü. Yatağın yanındaki ibuprofen'e uzandı. Canavar bir tünел kazıp yorganın altından çıkarak yuvarlanıp sırtüstü yanına yatınca her sabah olduğu gibi karnını okşadı. Canavar, Kick kalktıktan sonra da yatakta kalıp yarı kapalı gözlerle onu izledi. Kick'in vücudunda bir kırıklık ve tutukluk vardı, şifonyerine gitmeden önce gerindi. Koşu giysilerini giydikten sonra gardırobuna gidip mektup kutularının yanında duran spor pabuçlarını buldu. Alnındaki şişliğe dokunarak haritaya döndü. Adam Rice'ın sureti duvardan ona bakıyordu. Gidip dizüstü bilgisayarını açtı.

Haber siteleri Mia Turner'ın mucizevi kurtuluşunun haberleriyle doluydu. Kick haberleri taradı ama en son dün gece haberleri okuduğu için ilgisini çeken bir gelişme yoktu. Onun yerine, hiç istemediği halde başka bir habere tıkladı: "Mel Riley: Ölümün Eşiğinde."

Kick haberi okuyup çat diye bilgisayarı kapadı.

Canavar'ı yataktan zorla kaldırdı. Sırtındaki kireçlenme yüzünden Canavar'ı yere indirmek büyük bir olaya dönüşmüş, Kick onu kollarına alıp kaldırırken Canavar kaskatı keşiliyor, sonra panikliyor, sonunda yere indirilirken ikisinden de inleme sesleri çıkıyordu. Canavar'ı yataktan indirmeyi başardıktan sonra koşu pantolonundaki köpek kıllarını silkelerken,

köpeği bulutlu gözlerini kırpıştırıp kuyruğunu yere vurarak ve hızla soluyarak mutlu mesut ona baktı.

“Onunla sen olmadan görüşmem.” dedi Kick.

Kick önde, Canavar arkada banyoya gittiler. Aynaya bakarak saçlarını örerken alnının nerdeyse normal göründüğünü fark edince, özellikle de baş ağrısı hâlâ geçmediği için hafif bir hayal kırıklığı hissetti Kick.

Canavar’a, “Maratona hazır mısınız?” diye sorarak göğüs tasmaını boynundan geçirdi.

Canavar bir zamanlar tasmayı görür görmez hiperaktif bir kuzu gibi hoplayıp zıplamaya başladılar. Şimdiyse bir blok yürüyüp parka gidiyorlar, Kick egzersizini yaparken Canavar bir bankın bacağına bağlı vaziyette oturuyordu.

Bugün park onlara aitti. Pek parka da benzemeyen, sadece bir çocuk parkı seti, bir fıskiyesi, üzerlerinde farklı geri dönüşürülebilir kategorilerinin işaretleri olan sekiz tane atık kutusu olan çimenlikli bir alandı. Çitle çevrili olmadığı için köpekli insanlar başka yerlere, Mount Tabor’a, Forest Park’taki yollara ya da şehirdeki köpek gezdirilen parklara gidiyordu. Çit olup olmaması Canavar için önemli değildi. Dışarıdayken Kick tasmaını hiç çıkarmazdı zaten. Dışarıdayken bazen ısılığı işe yaramıyordu ve Canavar öyle çelimsizdi ki başına bir şey geleceğinden korkuyordu.

‘Tekvando’ odaklanma, güç ve dayanıklılık demekti ama daha çok insan içinde salak gibi görünmekle baş edebilme becerisini gerektiriyordu. Görünmez olmanın tam tersiydi. Kick egzersizlerini evde ya da spor salonunda yapabiliirdi ama parka gelince Canavar da gezmiş oluyordu ve insan içinde salak gibi görünmekte Kick’e cazip gelen bir şeyler vardı. Kurtarılışından beridir tanımadığı insanlar ona gözlerini dikip öyle çok

bakmışlardı ki artık bazılarının da başka nedenlerle değil sadece gülünç olduğu için baktıklarını hissetmek hoşuna gidiyordu.

Üstünü çıkarıp atletiyile kaldı, çimlerin üstüne yattı ve Canavar başını yatırıp cam gibi gözleriyle ona bakarken bacakları titreyinceye kadar bacak kaldırma hareketi yaptı. Sonra ayağa kalktı, pantolonundaki çimleri silkeledi ve önce yüz tane bacak hamlesi yaptıktan sonra her seferinde Canavar'ın başına da dokunarak elli kez banka çıkıp indi. Çömelmeli şınav, tek bacakla çömelme. Sosyal fobisi olanların yapabileceği, insanı havalı gösteren hareketler değildi bunlar. Ama Bishop bir daha ortaya çıkacak olursa, Kick'in kartal vuruşuyla o sivri çene kemiğini kırabilmesi için gerekli temeli oluşturunurlardı.

Kick buna odaklanarak bacaklarını açtı, dizlerini kırarak ata binme duruşu aldı ve öyle kaldı. Dirseklerini kırdı, avuçları yukarıda, ellerini belinin yanına getirerek sıkmadan yumruk yaptı ve Bishop'ın nefes borusuna kaplan pençesi vuruşu yaptığını hayal etti. Boynunda boncuk boncuk terler oluştu. Bacakları yanmaya başladı. Kick gözlerinin kapanmasına izin verdi. *“Ben bir özgürlük ve adalet savaşçısıyım”* diye tekrarladı içinden. *“Barış dolu bir dünya yaratacağım.”*

“Tekvando’da vücudun en güçlü yeri dirsektir derler.” diyen bir kadın sesi duyuldu.

Kick hemen gözlerini açtı ama onun dışında hareketsiz kalarak ormanda işer gibi çimlerin üzerine çömelmiş vaziyette durmaya devam etti.

Ayağında üç yüz dolarlık spor pabuçlar, bembeyaz spor giysilerine bürünmüş, uzun adımlarla ona doğru gelen kadın annesiydi. “Sen ne zaman tekvando uzmanı oldun?” diyerek yüzünün harcadığı eforla kıpkırmızı olduğunu hissettiği halde poposunu biraz daha aşağı indirdi Kick.

“MAC kulüpte öğretiyorlar.” dedi annesi havalı havalı. Üstündeki beyaz montun fermuarını açtı. “Zumba dersinden sonra.” Montu bankın sırtına atıp en fazla koşu sutyeni boyutlarındaki halter yaka bluzuyla kaldı.

Annesi el belde pozisyonunda kucaklanmayı bekler gibi öylece durduğu halde duruşunu bozmamaya kararlıydı Kick.

Dışarıdan bakan biri onları spor yapmak için buluşmuş iki arkadaş zannederdi. Fizliğini korumak için çok çalışan Paula Lannigan lazer tedavilerine, kuaföre, kirpik çoğaltıcılara ve bir yerlerine bir şeyler enjekte ettirmeye servet harcardı. Kayıp Şahıslar Derneği’nin sözcüsü olarak televizyonda görüldüğü için böyle yapmak zorunda olduğunu söylerdi. Bir çocuk kaybolduğunda, CNN ekrana çirkin birini çıkarmak istemiyordu anlaşılan.

“Başına ne oldu?” diye sordu Paula sonunda.

Kick, “Bir yere çarptım,” diye inleyerek ayaklarını biraz daha ayırdı. Ayaklar ne kadar uzak olursa, temel o kadar sağlam olurdu. “Getirdin mi?”

Paula soruyu kasten duymazdan geldi, banka doğru döndü, eğildi ve Canavar’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hanımış oğlum.” dedi vıcık vıcık bir sesle.

Canavar burnundan soluyarak elini yalayınca, Kick elinde olmadan *Hain!* diye düşündü. Mantrasını tekrarlamaya devam etti: *Ben bir özgürlük ve adalet savaşçısıyım. Barış dolu bir dünya yaratacağım.* Leğen kemiği ve dizardı kirişleri sa-va-şa gitmiş gibiydi.

Paula banka oturdu. “Geçen gece senin yüzünden budala durumuna düştüm.” dedi Kick’e ters ters bakarak. “Telefonda kaza geçirdiğini söylediklerinde bir yardım yemeğinden çıkıp yanına gelmek için üç saat araba kullandım. Basın da yanımdaydı. Polis senin orada olduğunu bile doğrulamadı.”

Her şeyin merkezine kendini oturtmak tam Kick'in annesine göreydi. Kick'in yüzünden aşağı terler süzüldü. "Şimdi daha iyiceyim, teşekkür ederim." dedi. Sözcükler ağzından zorla çıktı. Canavar yan yatmış annesinin ayakkabısının ucuyla karnını kaşımaya izin veriyordu.

"Beyanat vermen lazım." dedi Paula. "Bütün gün senin için arayan insanlarla konuştum. Yabancılar tarafından kaçırılanların canlı kurtulma şansı ne kadar az, biliyorsun. İnsanlar senin tepkini merak ediyor."

"Tepkimi mi?" dedi Kick. Bacakları pes etti ama gayet güzel bir düşüş oldu. Uzun bir an boyunca çimenlerin üzerinde yatıp hissettiği bitkinlikte, açılmış damarlarda, vücut ısısında, teslimiyetindeki gücü buldu. Bacaklarının titremesi ayakta durabileceği kadar kesildiğinde yavaşça ayağa kalktı. Annesi evcil hayvan olarak bir şempanze büyütmüş ama şempanzenin birilerinin yüzünü parçalamasının an meselesi olduğunu bilen tatlı bir hanım gibi temkinli gözlerle bankta Kick'e bakıyordu.

Kick alnındaki teri bileğinin üstüne sildi. "Çocukların kurtarılmasından *yanayım!*" dedi. "Tepkim budur."

Annesi bir an gözlerinin içine baktı. Elizabeth Smart'ın kitabını okuduğundan beridir Kick'in davranışlarına dair psikolojik içgörü sahibiymiş gibi davranıyordu. "Daha karmaşık hislerin yok mu?" diye konuyu uzattı Paula.

Kick kendini sırtüstü yere bıraktı. Çimlere çarpınca omzunun üstünde yuvarlandı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Paula, Kick'e inanılmaz bir doyum veren dehşetli bir yüz ifadesiyle.

"Düşüyorum." dedi Kick. Ayağa kalktı ve bu kez bütün ağırlığıyla kendini bir kez daha yere bıraktı. Yüzünü buruşturup kalktı ve bir daha bıraktı.

“Kes şunu.” dedi Paula.

Kick bir kez yuvarlanarak oturma pozisyonuna geçti. “İstediğim şeyi getirdin mi?”

Paula o ana kadar beyaz kaprisinin dizinde gizli olan bir cebin fermuarını açıp içinden uzun beyaz bir zarf çıkardı. “Zannettiğim şey mi bu?” diye sordu.

“Açmamana şaşırdım.” dedi Kick.

Paula mektubu kalbine bastırdı. “Bu hastalıklı bir şey Kathleen. Hislerimin umurunda olmadığını biliyorum ama böyle devam edecek olursan sana vasilik davası açacağım ve dünyadaki hiçbir yargıç bana karşı gelemeyecek.” Mektubu Kick’e uzattı, Kick elinden kaptı.

Annesinin vücut ısısı zarfı da ısıtmıştı. Kick zarfı şöyle bir sallayıp havaya tutarak üçgen kat yerinde buharla açılma izleri var mı diye baktı. Zarf kurcalanmış gibi görünmüyordu ama Paula söz konusuyken nasıl emin olabilirdiniz ki? Kick, zarfın önünü çevirip şeffaf pencereden annesinin adresi üstüne yazılmış kendi ismine baktı. Annesi yanlışlıkla ona gönderildiğini -bürokratik bir karışıklık olduğunu- zannediordu. İşin aslıysa bundan daha karmaşıktı.

Gözleri gönderici adresinin üstündeki tıbbi mühre değip geçerken, Kick’in midesi kasıldı ama annesinin fark etmediğinden emindi.

“Ben kendime bakabilirim.” dedi Kick. Zarfı ortadan ikiye, sonra yine ikiye katlayıp özenle cebine yerleştirdi.

“Bakamıyorsun.” dedi Paula kollarını kavuşturarak. “Daha Canavar’a bile bakamıyorsun.”

Canavar tasmaşının kayışını dört kez bankın bacağına dolamayı başarmış, meşum bakışlarla Kick’e göz kırptırıyordu.

Kick'in yüzü alev alev oldu. "Köpeğimin adını ağzına alma." dedi.

"Senin köpeğin mi?" dedi Paula hayret dolu bir ifadeyle. "Sen yokken ona kim baktı sanıyorsun? Kim yürüyüşe çıkardı, eğitimini kim verdi, hastalandığında kim veterinere götürdü? Beş yıl boyunca her gece benim yatağında uyudu. Şu haline bak." Canavar yan yatıp boylu boyunca çimlere uzanmış, dilini açık duran ağzından dışarı sarkıtmıştı. "Neredeyse on altı yaşında. Yürümeyi bile zor beceriyor. Yetişkin mi olmak istiyorsun? Yetişkin olmak zor kararlar verebilmeyi ve onların arkasında durmayı gerektirir."

Kick dişlerini sıktı. Zor kararlar, ha? Annesinin hayal bile edemeyeceği zorlukta kararlar vermişti zaten. Böyle yetişkin olunuyorsa, Kick orta yaşlıydı. Ergen olan annesiydi. "Marnie'nin odasında, bir kafesin içinde uyumuş," dedi Kick.

Paula'nın ağzı çarpıldı.

"Canavar Marnie'nin odasında uyumuş," dedi Kick, annesinin yanaklarını kızartabilmenin tadını çıkararak. Kick bunu başından beri biliyordu. Marnie kim bilir kaç kez başına kakmıştı. "Onun odasındaymış, senin değil."

"Babanın alerjisi var." dedi Paula bir çırpıda.

Kick'in babası onları terk edeli neredeyse on yıl olmuştu. Bir gün ondan geçmiş zamanda söz etmeye başlamaları gerekecekti.

Kick gözlerini çevirip Canavar'ın ayağa kalkması için bir kez tasmaını çekti. "Benim gitmem lazım." Havalı bir çıkış yapmak istiyordu ama Canavar'ın kayışını banktan çözmek için bayağı bir uğraşması gerekti.

"O mektubu yak." diye emretti annesi. Anlamalı gözlerle Canavar'a baktı. "Yoksa karar hakkını elinden alırım."

Paula az önce onu köpeğine ötanazi yaptırmakla mı tehdit etmişti cidden? “Alamazsın!” dedi Kick.

“Benden nefret etmen beni korkutmuyor Kick.” dedi Paula. “Sen benden nefret etmeye uzun zaman önce karar vermiştin.”

“Anlamıyorsun.” dedi Kick, Canavar’ı iyice yanına çekerek. Canavar’ın beyaz gözleri yarı kapalıydı. Kulağı seğirdi. Küçükken öyle tatlı bir köpekti ki. Mel birdenbire ortaya çıkıp onu bulmasına yardım edeceğini söylediğinde, Kick öyle bir minnet duymuştu ki durumu sorgulamamıştı bile. “Onu bir kez kaybettim.” dedi. “Bir daha kaybedemem.”

“On beş yıl önceydi.” dedi Paula. “Sen yanımıza döneli on yıl oldu.” Elini Kick’in koluna koymaya çalıştı ama Kick geri çekildi. “On yıl...” dedi annesi, inanılmaz uzun bir zamanmış gibi.

Tam tamına on yıl, ama sayan kimdi ki?

“Hakkını teslim etmem lazım.” dedi Kick annesine. “Bugün yapmacıklı bir aile fotoğrafı çekilmesi için baskı yapacağınızı zannetmiştim.”

Paula bir adım atıp Kick’in yüzünü elleri arasına aldı. “Tele objektif, kuzucuğum.” dedi. Kick’in alnındaki bir tel saçı yana itip alnını kırıstırarak oradaki hafif morluğa baktı. “Hem böyle daha güzel çıkıyor.” dedi. Kick’e göz kırpıp bir adım geri gitti, banktaki beyaz montunu kaptı ve yavaşça koşarak uzaklaştı.

Kick yavaşça arkasına dönerek siyah bir SUV’nin arkasında çakan flaşı, bir fotoğraf makinesi objektifinin üzerindeki ispiyoncu yansımayı gördü.

Paula parkı yarılmış, hoplayarak gitgide uzaklaşan bir silüete dönüşmüştü. Siyah SUV betona sürtünen lastiklerini ciyaklatarak hızla uzaklaştı. Kick yenilgiye uğramış halde banka

yığıldı. Paula'nın montunu çıkarmasını avantaja dönüştürmüş olmalıydı.

Bir montla adam öldürmenin dört ayrı tekniğini biliyordu Kick. Hiçbirini denememiş olduğuna pişmandı şimdi.

Canavar burnunu ayaklarına sürttü. Kick gözlerini parkın ilerisine dikmişti. Annesi gözden kaybolmuştu.

Elini cebine sokup zarfı çıkardı. Çoktan aşınmış, kırışmış, köşeleri kıvrılmış, kötü görünüyordu zarf. Boş bir teslimiyetle zarfı inceledikten sonra yavaşça yırtarak açtı ve içindeki mektubu çıkardı.

Kick'in Trident Medikal Grup'a gidip test yaptırışının üstünden aylar geçmişti. Bunu hiç kimseye, James'e bile söylememişti. Parasını bir mahkûm hakları derneğinin verdiği, basit bir kan testiydi. İsmi kesinlikle gizli kalacaktı. Kick'in hiç şüphesi yoktu. Sonuçlar negatif çıkacak, böylece içi rahatlamış olacak, Mel ölecek ve bu iş bitecekti. Araştırmasını yapmıştı Kick. Akraba olmayanlar arasında böbrek uyuşması ihtimali yüz binde birdi.

Böbreği uyumlu çıkarsa da, bir şey yapmasını gerektirmezdi bu.

Kick mektubu açıp okudu. Ne hissedeceğini bilemeden, bir zaman mektuba bakakaldı. Sonra kâğıdı tekrar zarfa koydu.

Parkın karşı tarafındaki ağaçların yaprakları netleşip bulanıklaşıyordu, bir an her birinin şekli ayrı ayrı beliriyor, bir sonraki an ne olduğu belirsiz bir lekeye dönüşüyorlardı.

San Diego toprak ve tuz gibi kokuyordu, içerideki sıcaklık dışarıdakiyle aynıydı. Beth yeni mavi mayosunu giymiş, göğsüne turruncu bir havlu sarmıştı. Islak mayo tenine yapışmıştı. Klor gözlerini yakmıştı. Her şey hafif bulanıktı. Gözlerini kırptırdı.

Bay Klugman'ın mutfağında bir oğlan vardı.

Başka bir çocuğu bu kadar yakından görmeyeli o kadar zaman olmuştu ki hayal gördüğünü sandı.

İkisi de püt gibi kaldı.

"Yiyecek bir şey alabilir miyim?" diye sordu Beth.

Bay Klugman yemek odasına açılan kapıda belirince babasının sandalyesinde geriye doğru uzanıp ona baktığını gördü Beth. Bay Klugman yanlarındayken gözü hep üstündeydi.

"Sen aşağı in." dedi Bay Klugman çocuğa.

San Diego'ya iki gün önce gelmişlerdi. Mel'le Bay Klugman her gün alışverişe çıkıp eve kamera malzemeleri ve kostümlerle dönüyorlardı.

"Bırak, oynasınlar." dedi Mel yemek odasından.

Çocuk, Beth'e ısırmasından korkar gibi bakıyordu.

Bay Klugman omzunu silkti.

Beth bir oyun arkadaşı istiyordu. "Adın ne?" diye sordu çocuğa.

Çocuk cevap vermeden önce Bay Klugman'a baktı. "James." dedi. "Adım James."

"Havuzda oynamak ister misin?" diye sordu Beth.

“Bana yasak.” dedi çocuk.

Beth, “Yaa...” diyerek arka bahçedeki havuza üzgün bir bakış attı.

Babası sandalyesinden kalkıp kapıdan girerek arkasında durunca, Beth vücudunu ona bastırdı.

“Neden ona odanı göstermiyorsun James?” diye sordu babası çocuğa usulca.

James başını kaldırıp babasına, gözlerinin içine baktı. Beth kulaklarına hücum eden kanın sesini duydu. Derken çocuk dönüp çok yorgunmuş gibi bodruma inen karanlık merdivenin kapısına doğru yürüdü. Arkasına dönüp Beth’e baktı. “Gelsene.” dedi.

Beth sırtını Mel’den sıyrıp çocuğun peşinden gitti.

Kick parktan eve yürüdüğünü hatırlamadığı için kendini oturduğu apartmanın önündeki basamaklarda otururken bulunca şaşırdı. Canavar yanında poposunun üstüne oturmuş, başını dikkatle yana eğmişti. Trident'ten gelen mektup yine Kick'in elindeydi. Kick alnına dokunarak yüzünü buruşturdu.

"Oraya baktırman gerektiğini söylemiştim." dedi Bishop.

Kick sersemlemiş halde arkasına döndü. Bishop apartmanın giriş kapısına dayanmıştı. Gözlerini kapatıp sıktı, tekrar açtı. İki tane Bishop vardı aslında, biri ötekinin hafif solunda, ikisi de siyah beyzbol şapkası takmış, siyah kot pantolon ve gri tişört giymiş, üst üste binmiş iki Bishop. Görüntüler birleşince parıltıları gitti, Kick mektubu tekrar pantolonunun cebine koyup ayağa kalktı ve içeri girip internetten "şok atlatmak" araması yapmak üzere öteki cebindeki anahtarları çıkardı.

"Konuşmamız lazım." dedi Bishop, Kick yanına yaklaşırken.

"Ne zaman konuşsak, sonradan pişman oluyorum." dedi Kick. "Gerçek biri bile değilsin." Düz yürüyebilmek için odaklanması, bir ayağını ötekinin önüne koymadan önce düşünmesi gerekti. Canavar destek vermeye çalışır gibi baldırına dayanmıştı. Ama kapıya geldiklerinde, Bishop yerinden kıpırdamadı. Boğazında iki yandan da hafif yukarı kalkan bir yara izi vardı. Kick'e gülümser gibiydi.

"Çekil." dedi Kick.

Bishop yana çekildi. Canavar iyice bacağına yaslandı. Köpek aniden çekilse, yere düşecekti. Kick elindeki anahtara bakarak

daha önce binlerce kez yaptığı gibi anahtarı kilide sokmaya yeltendi. Iskaladı. Bir daha denedi. Canavar hızlı hızlı solu-yordu. Anahtarla kilide doğru bir hamle daha yaptı ve bu kez kapı içine göçer gibi oldu, anahtarlar elinden düştü.

Dizleri bükülürken, Bishop dirseğinden yakaladı. Kendini havada süzülür gibi, yer çekimi kanunu değişmiş gibi hisse-di-yordu. Kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. Bishop bir şey demedi. Canavar, burnu havada etraflarında dönüp usulca inlerken, görgü kurallarına uygun bir mesafeden, Kick'i sıkıca tutmakla yetindi.

“Yok bir şeyi dostum.” dedi Bishop köpeğe. “Tuttum.”

Canavar, Bishop’a bir bakış atıp kulaklarını indirdi ve Kick’le Bishop’ın ayaklarının arasındaki boşluğa yerleşti.

“Yakaladım seni.” dedi Bishop, Kick’e. Kolunda tırnakla-rıyla yardığı yerler kabuk tutmaya başlamıştı.

“İyiyim ben.” dedi Kick. “Şimdi toparlanırım.” Bishop’ın yara izine bakmamaya çalışarak bilinçli nefes alma alıştırtma-sına başladı. Saçları terden yapış yapıştı. Üstündekiler kok-muştu. Bishop tutmaya devam etti. Parmakları tenini kıstır-mıştı ama Kick aldırış etmedi.

“Gördün mü? Gerçekmişim.” dedi Bishop.

Kick karnındaki sinirlerin seğirdiğini hissetti. “İnternette demek istedim.” dedi. “James arama yaptı. Özel tasarlanmış bir sinir...” -bulanık zihninde doğru sözcükleri aradı- “Şeysi kullandı.”

“Sinir ağı filtreleme algoritması.” dedi Bishop.

“Evet. Ondan.” dedi Kick. Yumruğunu sıkıp avcunu orta-larında havaya açtı. “Sıfır.” dedi boş avcunu göstererek. “Hiç-bir şey yok.” Dengesini kaybedince, Bishop daha sıkı tuttu.

Kick bir an ona endişeye benzer bir ifadeyle bakarken yakaladığını sandı ama sonra o ifade kayboldu ve görüp görmediğinden bile emin olamadı. “Nasıl yaptın?” diye sordu. “Kendini nasıl sildin?”

“Söyledim ya.” dedi Bishop. “Çok dostum var.”

Kick daha, “Bana da yardım edebilirler mi?” diye sorarken sorduğuna pişman oldu. Böyle pat diye söylemek istemezdi.

Bishop bir yeri yanmış gibi hafifçe irkilerek elini gevşetti. “Görüntülerini internette silmene mi?” dedi.

Kick nefesini tuttu.

“Hayır.” dedi Bishop kesin bir ses tonuyla. “Hayır, Kick. Edemezler.”

Kick’in düş kırıklığı amonyum karbonat koklamakla aynı etkiyi yarattı. Zihnindeki sisi yarıp geçti; her şey netleşti. Ağırlığını kendi ayaklarına verdi. “Bırak beni.” dedi.

Bishop ellerini çekip ansızın eğilerek düşürdüğü anahtarları alıp eline verdi. “Çift görme.” dedi parmaklarını parmaklarının üstüne kapatıp anahtarı avcuna bastırarak. Kick bu dokunuşun karşısında çelik gibi sertleşerek teninin üstünde bir zırh oluşturdu. “Denge kaybı.” Bishop parmaklarını teninin hemen üstünde tutup tam dokunmadan elini kolundan yukarı hareket ettirdi. “Hepsi de şokun beklenen yan etkileri.” Eli Kick’in yüzünün yan tarafında durdu, sonra bir tutam saç kulağının arkasına attı. “En kötü tarafı bu.”

Kick başını çevirip elinden uzaklaştırarak anahtarı kilide sokmaya konsantre oldu. “Bir tanesiyle sikiştin diye hemen paramedik mi oldun?” diyerek kapıyı itip açtı.

“Ah, klasik bir belirti daha...” dedi Bishop. Kick’in peşinden apartmana girdi. “Asabiyet.”

Kick, Canavar'ı asansöre doğru çekerken, Bishop peşini bırakmadı, eğilip Canavar'ı okşadı.

"Bu sefer seninle gelmiyorum." dedi Kick. "Nasıl bir oyun oynuyorsan, bu sefer ben yokum. Zenginsin. Canın sıkılıyor. Anlıyorum. Bir hobin olsun istiyorsun. Zamanında silah satmışsın. Şimdi kendini suçlu hissediyorsun. Onun için de kayıp çocukları bulmak istiyorsun. Neyse ne. Benim başım ağrıyor. Biraz uzanmak istiyorum."

"Yapamazsın, Kick. Üzgünüm."

Bishop'ın yüz ifadesi geçit vermezdi. Asansör çın etti ve kapıları açıldı. Kick hafif kıpırdayınca, Bishop koluyla asansöre girişini engelledi.

"Mia Turner'da ilginç çekebilecek bir şey varmış." dedi.

Kick, Canavar'ın tasmaını çekip bir adım geriye giderek Bishop'tan uzaklaştı. Bishop yaklaşmaya yeltenmedi. Görünmez olmayı iyi bilen, fark edilmemeyi istemek için nedenleri olan biri gibi başını önünde tutarken şapkası gözlerini gizliyordu; bu taktikleri Kick de biliyordu. Gözleri girişteki tavanın köşesine monte edilmiş olan güvenlik kamerasına gitti. Kamera. Bishop duruşunu kaydedilen videoda tanınmayacak şekilde ayarlıyordu.

Bishop'ın kolunun ardında kalan asansör kapıları kapanmıştı. Dikkat çekmek istemeyen biri olay çıkması riskini almazdı. Kick öne gelip Bishop'ın kolunun üstünden uzanarak asansörün düğmesine bastı. Kabin hâlâ zemin katta olduğu için kapılar hemen açıldı. Bishop kaşlarını kaldırdı. Kick kolunun altından geçip Canavar'ı da arkasından asansöre çekti.

"Böyle çekip gidemezsin." dedi Bishop kolunu düşürerek.

Canavar bir Kick'e, bir Bishop'a baktı.

Asansör kapılarının arasındaki gitgide daralan aralıktan içeri bir şey attı. Kick yakalayıp yumruğunda sıkı. Elini açmak istemiyor çünkü o şeyin ne olduğunu, avcunda ne bulacağını biliyordu. Zihninde zaten görmüş, hayalinde bir şekil oluşmuştu. Asansör çıkmaya başlayınca ani bir vertigo hissetti.

Kick gözlerini ve parmaklarını açarak Scrabble taşına, *E* harfine baktı. Asansör durdu ve kapılar kendi katında açıldı. Koridorun sonundaki evinin kapısını görebiliyordu. James'in dairesi onun altındaki bir yansıma, kendi evinin birebir kopyasıydı. James şu anda evdeydi ve o ne yapılması gerektiğini bilirdi. Kick'in eli düşmenin üzerinde kaldı. Ama parmağı James'in katını seçmedi; onun yerine *Z*ye, "Zemin"e bastı. Akli karışan Canavar tasmaını çekıştirdi. Asansör inmeye başladı. Kapılar açıldı.

Bishop tam bıraktığı yerde duruyordu. Asansöre binip düşmelere bakmadan bir tanesine bastı.

Kapılar kapandı.

"Mia'nın cebinde bulundu." dedi.

Asansörün kontrol panelindeki bir anahtar deliğine küçük bir anahtar soktu ve Kick asansörün hoplayarak durduğunu hissetti.

Bishop şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarından geçirdi. "Buraya bir kamera yerleştirsen fena olmaz." diyerek etrafa bakındı. "Asansörlerde ne kadar çok suç işlendiğini duysan şaşarsın."

Kick büyülenmiş gibi elindeki on dokuz milime on dokuz milim büyüklüğündeki ahşap taşa bakıyordu. Âdeta ağırlıksız olduğu halde avcunu yakarak delip geçecek gibiydi. "Bunu nereden bulmuş ki?" diye sordu.

"Önce sen." dedi Bishop. "Bunun anlamı nedir?"

Kick gözlerini Scrabble taşından ayırıp ona baktı. Bishop kollarını kavuşturmuş, ayaklarını ayırmıştı. Asansör duvardaki bir kutu gibi öylece kalakalmıştı. Bishop'ın o kadar bağlantısı vardı ve bunu bilmiyordu, öyle mi? "Frank'i tanıdığını sanıyordum." dedi Kick.

Bishop ensesini ovuşturdu. "Yani, evet." dedi omzunu silke rek. "Ama Frank benden nefret ediyor." Kaşlarını kaldırıp bir sır verecekmiş gibi gülümsedi. "Ama seni seviyor. Dava dosyasını inceledim. Elli sekiz tane dosya kutusu. Frank'in notlarında boşluklar var. Sonradan biri gidip bazı sayfaları almış gibi." Bishop'ın tebessümü silindi. "Bildiklerim şunlar *Kit Lannigan*." Eski adındaki her bir heceyi uzatarak söylemişti. "Kurtarıldıktan sonra, Idaho'daki o çiftlik evinden çıkarken elinde bir Scrabble taşı olduğunu biliyorum." dedi. "Üstünde *K* harfi olduğunu biliyorum. Mel'e karşı ifade verirken o taşın cebinde durduğunu biliyorum. Bu sonuncuyu annenden öğrendim." diye ekledi. "Daha doğrusu yazdığı kitaptan ki muhteşem narsisizmiyle insanı sarsan bir kitaptı. O taşın hâlâ sende olduğunu düşünmüştüm ama -aramızda kalsın- demin annenle birlikte parktayken biraz evini karıştırdım da, bulamadım."

Kick ellerini yüzüne örtüp bulmuş olabileceği başka şeylerin görüntüsünü engellemeye çalıştı: Kurbanlara yollanan bildirimlerden dolabında açılmadan duran yüzlercesi; Frank'ten gelen ve özenle istifleyip çekmece de sakladığı o kartlar. "Ha!" dedi. Gözlerini kapayıp tekrar denedi. "Ha!" parmaklarının arasından Bishop'a baktı.

Bishop tek kaşını kaldırdı.

Kick gözlerini tavana çevirdi. "HA!"

"İşe yarıyor mu?" dedi Bishop.

Asansör küçülüyor, hava azalıyordu sanki. "Kendimi hasta gibi hissediyorum." dedi Kick.

“Güzel.” dedi Bishop. “Bu iyiye işaret Kick. *Öyle* hissetmelisin. Zannettiğin kadar kafayı yemiş olmadığını gösterir.”

Kick yan gözle, iğrenmiş gibi ona baktı. “Berbat bir terapist olurdun.”

“İki kaçırılma olayı.” dedi Bishop. “İki kız, iki Scrabble taşı. Gayet anlamlı bir rastlantı, değil mi?”

Anlamlı rastlantı. Bu söz Kick’i lastik bant gibi çarptı. “Ne dedin sen?” diye sordu.

“Gayet anlamlı bir rastlantı, dedim, amma koyım.” dedi Bishop.

“Tümevarımsal mantık hatası.” dedi Kick.

Bishop’ın gözleri ilgili, vücudu yay gibi gergindi. “Nasıl yani?”

“*Eş zamanlılık* değil,” diye devam etti Kick: “Rastlantı bile değil.” Bishop’ın bakışlarına karşılık verdi. “Çünkü taşların hepsi benim.”

Bishop bekledi.

Kick Scrabble taşını baş ve işaret parmağı arasında havaya tuttu. “Bu var ya.” dedi. “Benimdi.”

Bishop’ın kaşları bitişti.

“Taşları avcumda saklardım.” diye anlatmaya başlayarak, göstermek için taşı avcunda sıktı. “Kirişlerin arkasına, parke-lerin arasına, açıkta duran yalıtım malzemelerinin altına sıkıştırdım. Gizli odalar bulunacak olursa, taşların da bulunacağını ve benim orada olduğumu anlayacaklarını düşünürdüm.” Ama bu boşuna bir çabaydı. “Mel her oyundan sonra taşları sayardı. Yüz tane taş olması gerekir. Doksan sekiz tane harfli, iki tane boş.” Mel bu isyancı eylemini bir kez olsun yüzüne vurmamıştı. “Hep kızacağını sanırdım. Ama kızmazdı. Yerlerine

yenilerini koyardı. Benimle oynamak için bir sonraki gelişinde, kutudaki taşların sayısı hiçbir şey olmamış gibi tam olurdu.”

Tekrar elini açıp avcundaki ahşap kareye baktı. *E* harfi. Tek başına bir puanlık değeri vardı. Ama daha uzun, yedi-sekiz harf uzunluğundaki sözcüklerde, *E*’ler hayat kurtarırdı. Mel ona *E*’leri iyi korumasını öğretmişti. Istakanızdaki diğer altı harfi kullanıp bitirseniz bile, *E*’ler her zaman işe yarardı. “Sadece orijinal taşlar Vermont akça ağacından yapılmıştır.” dedi Kick. Bishop’a taşı gösterdi. “Bu beyaz meşe. Bunun üstüne harf oyulup sonra içi boyanmış, damgayla basılmamış.” Omuzlarını silkti. “İyi bir kopya. Rengini koyulaştırmış. Ama tam zımparalanmayan yerlerdeki testere izlerini hissedebiliyorsun.” Parmağını taşın üstünde gezdirerek testere bıçağının geçtiği yerlerdeki ufacık pürüzleri hissetti. “Bunu o yaptı. Ben sakladım. Mia Turner da buldu, çünkü onu da beni on beş yıl önce sakladıkları odalardan birine koydular.”

Bishop’ın omuzları kalkıp indi. “Bulmamış ki.” dedi. “Ona da bir erkek çocuğunun verdiğini söylüyor. Verdiği tanım Adam Rice’a uyuyor.”

Kick kendi nefes alışını duyabiliyordu; kendi hücrelerinin bölünüşünü duyabiliyordu resmen. “Yani hâlâ yaşıyor mu?” diye fısıldadı.

“Olabilir.” dedi Bishop. “Kızla ben konuşmadım ve beş yaşında olduğu için pek güvenilir bir tanık sayılmaz. Ama gün boyunca en az üç eve götürüldüğünü, her seferinde arka koltukta ve bir battaniyenin altında taşındığını söylüyor. Götürüldüğü evleri tarif edemiyor, sadece kapalı ve çok karanlık bir yerde tutulduğunu söylüyor. Ama eğer haklıysa, zaman dilimi göz önüne alınınca, evlerin üçü de Seattle bölgesinde olmalı.”

Kick sonraki soruyu sormayı beceremese de, Bishop gözlerinden okumuş olsa gerekti.

“Fiziksel şiddete ya da cinsel tacize maruz kalmış gibi görünmüyor.” diye ekledi Bishop.

Kick yavaşça nefesini bıraktı.

Bishop, “Sen hiç Seattle’a gittiğinizi hatırlıyor musun?” diye sordu.

Kick bilemiyordu. Öyle çok ev vardı ve öyle uzun bir zaman boyunca eve kapatılmıştı ki. Birçok nedenle, her şey bulanıktı. Ama Adam onun Scrabble taşını bulmuşsa, taşı bulunduğu yere Kick de gitmiş olmalıydı.

“Hatırlamıyorum.” dedi. “Ama çok ev değiştirdik.” diye ekledi. “İlk yılı orada geçirmiş olabiliriz, o zaman dışarı çıkmama izin vermiyorlardı.” Cidden de, evin yerini Mia Turner’dan daha iyi bilmesi mümkün değildi.

Bilebilecek tek kişi Mel’di.

“Haa.” dedi Kick, sonunda anlayarak. Bishop’ın ondan ne istediğini önceden göremediği için kendini aptal gibi hissetti.

Bishop onun kilit açma becerisiyle, elini titretmeden tetik çekebilişiyle ya da bir parkta neredeyse yedi dakika boyunca dibine kadar çömeleliliğiyle ilgilenmiyordu. Onu ilgilendiren şey herkesi ilgilendiren şeyin aynısıydı. Kick’in tükenmeyen sosyal sermayesi. Kick’in hayatıyla ne yaptığı, neler başardığı önemli değildi; ölüm ilanını Mel Riley ile başlayıp onunla bitecekti.

Cebindeki zarfın şeklini bacağındaki bir el gibi teninde hissediyordu Kick. Gözlerini çevirip tavana bakarak hayatındaki bu acı ironiye güldü.

“Bize yardım edebilecek bütün bilgiler onda.” dedi Bishop.

Artık bir ekiplermiş gibi, *Biz*, dediğini fark etmişti Kick.

Boğazını temizledi. “Gizli evlerin yerlerini söylemiyor.” dedi. “Bilgi vermeyi başından beri reddetti. Kendin söyledin.”

Bishop başını salladı. Telefonuna baktı. Ensesini ovuşturdu. Asansörün içindeki hava basmaya başlamıştı. Çelik duvarlar parıldıyordu.

“Haklısın.” dedi Bishop. Başını çevirip dönerek küçük anahtarı döndürdü ve dördüncü kata bastı.

Asansörün ani hareketi ürkütücüydü. Kick’in gözleri Bishop’ın başı üstünde sırayla aydınlanan rakamları taradı. *İkinci kat. Üçüncü kat.*

Canavar, Kick’e bakarak ince bir ses çıkardı.

Siktir. “Onu görmemi sağlayabilir misin?” diye sordu Kick.

“Evet.” dedi Bishop ona dönerek.

“On iki yaşımdan, hüküm giydiği duruşmadan beri görmedim onu.” Sözcükler bir çırpıda ağzından dökülüvermişti.

Dördüncü kat.

“Biliyorum.” dedi Bishop.

Kick, Canavar’ın kayışını öyle sıkı tutuyordu ki avcunu kestiğini hissediyordu. “Benimle konuşmak istemeyebilir.”

Asansör çın etti ve kapılar açıldı.

“Seninle konuşmak istiyor.” dedi Bishop.

Canavar burnunu kapıya doğru eğip kuyruğunu salladı. Nerede olduklarını, en azından bir yerde olduklarını biliyordu. Asansörden çıkmaya yeltenerek, Kick’i de peşinden çekti.

“Ne zaman?” diye sordu Kick, Bishop’a.

“Bende araba var.”

Kick’in ayağı havada kaldı. Midesinde ekşi bir şeyler çalkalandı. Bütün dünya titreşti. Bishop bugün demek istiyor olamazdı; Kick’e bunu yaptıramazdı, hem de onuncu yıl dönümünde.

“Köpeği abine bırak.” diyerek zemin kata bastı Bishop. “Güzel bir şeyler giy. Ben aşağıda bekliyorum. Ha, bir de Kick?” diyerek başıyla Kick’in elini işaret etti. “O taş bana lazım.”

Kick’in bir cevap bulacak zamanı olmadı. Taşı Bishop’a attı. Daha doğrusu fırlattı. Kapılar kapanmadan hemen önce, taşı aralıktan yakaladı Bishop.

Kick'in mahallesinde pek siyah hibrit Porsche Panamera kullanan olmadığı için Bishop'ı görmek zor olmadı. Kick tek söz etmeden arabaya binip daha çok elektrikli sandalye teknisyenlerinde görülebilecek türden temkinli bir dikkatle emniyet kemerini bağladı. El çantasını kucağında tuttu. Trident'ten gelen mektubu son anda çantanın iç gözüne koymuştu; nedenini hiç bilmiyordu. Çantası vişne kırmızısı deriden plak boyutlarında bir kareydi ve tek tarafına kuru kafa resmi oluşturacak şekilde minik madeni halkalar zımbalanmış olması duruma gayet uygun görünüyordu. Kick normalde el çantası taşımazdı ama sırt çantasının havaya uçup en küçük parçalarına ayrıldığını gördüğü için doğaçlama yapması gerekmişti.

"Sağlığı hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Bishop.

Kick elini açık duran çantasına soktu, mektubu geçti ve çantadan bir kelepçe çıkardı. "İnternette okuduğum kadarını." dedi. Kelepçeyi bileklerine taktı.

Bishop bir yorum yapmadan kelepçeye bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Üç yıldır diyalize gittiğini biliyorum." dedi Kick. Kelepçeli ellerini tekrar çantaya sokup el yordamıyla bir ataş aradı. "Arada bir hastalandığını hatırlıyorum. Böbrek enfeksiyonları vardı. Avukatları yargıcın son duruşmada sağlık durumunu da göz önüne almasını istemişti." Parmak uçları ataşa değdi ve ataşı dışarı çekip açmaya başladı.

“Şu anda hapishanenin revirinde.” dedi Bishop. Kick’e bakmıyordu. “Durumu kötüye gidiyor gibi.”

Kick parmaklarını ataşın kıvrım yerine bastırıp dümdüz oluncaya kadar güç uyguladı. Artık babasını düşündüğünde, Mel’i değil Jerry’yi düşünmeye zorluyordu kendini. İlk başta zor olmuştu. Kick’in kaçırılmadan öncesine ait çok az anısı vardı ve Jerry eve dönüşünden dört ay sonra onları terk etmişti. Ama kaçırılışından öncesine ait tek bir kusursuz anısı vardı ve Kick o anıya sımsıkı yapışmıştı. Onun gevşeme alıştırtması, dingin mavi okyanusuydu bu anı. Kendine bir zamanlar, hiç olmazsa bir kez normalliği tattığını hatırlatmak için o anıyı kullanıyordu.

Arka bahçe. Lastikten salıncak. Babasının sırtına dokunuşu, onu yükseğe, daha da yükseklere, bulutlara doğru itiş.

Düzleştirdiği ataşı kelepçeli bileklerine doğru çevirip sağ elini kullanarak sol kelepçenin altındaki kilide doğru yönlendirdi. Telin ucunu deliğe sokup önce bir yana, sonra öteki yana doğru yetmişer derece bükte ve üç tarafta minik bir zikzak oluşturdu. Sonra teli delikten çıkardı ve bileklerini zonklamalarına neden olan açılarda bükerek, teli sarsa sarsa tekrar deliğe soktu, telin ucu anahtar deliğiyle doksan derecelik açı oluşturacak ve kilitleme kolunu gösterecek şekilde sabitledi. Sol elini kullanarak teli anahtar gibi çevirdi ve kilit vidasının altına sokup vidayı kaldırdı. Sağ kelepçe çıt diye açıldı.

Sağ elini kurtarıp teli hemen sol kelepçedeki anahtar deliğine soktu. Ucu zikzaklı teli çevirdi. Kelepçenin içindeki kilit vidası kalktı. Kelepçe açıldı. Kick Porsche’nin GPS ekranına baktı. İki dakikadan uzun sürmüştü.

Çok fazlaydı. Dikkati dağılmıştı.

Kelepçeyi tekrar bileklerine takıp yamulmuş ataşı tekrar çantasına attı.

“Yeni araba almışsın.” dedi kelepçeli elleriyle çantasında başka bir ataş ararken.

“Benim çok arabam var.” dedi Bishop.

Kick bir ataş daha buldu, çantasını dizlerinden yere, ayaklarının arasına düşürdü ve teli kucağında açmaya başladı. Elbise uyluklarının yarısına kadar çıkınca soluk renkli ve çizik izleriyle dolu diz kapakları ortaya çıktı. Tel düzleşti, Kick ucunu sağ anahtar deliğinde zikzak yaptıktan sonra zikzaklı ucu doksan derecelik açıyla, kilit kolunu gösterecek şekilde tekrar deliğe soktu. Çevir. Klik. Çıt. Arabanın ön panelindeki deliklerden gelen hava eteğinin uçlarını uçuşturuyordu. Kick dikkatini sol kelepçeye verdi. Elbiseyi annesi almıştı. Kick’in seçeceği türden bir şey değildi: Minik papatya desenli, açık sarı bir şey. Kick’e sorarsanız banyolara yaraşır bir duvar kâğıdına benziyordu. Daha önce hiç giymemişti. Bugün neden o elbiseyi seçtiğini bilmiyordu. Herhalde hiç kendi tarzı olmadığı için; elbise başka birine ait gibiydi. Sol kelepçe açıldı. Saate baktı. İki dakikanın biraz altında.

“Güzel bir şeyler giymeni söylemeseydim keşke.” dedi Bishop.

Kick kelepçeleri tekrar bileklerine takıp düzleşmiş ataş çantasına attı. “Özür dileyerek vicdan azabından kurtulamazsın.” dedi Kick. Öne eğildi, ellerini yerdeki çantanın içine soktu ve yeni bir ataş aramaya başladı.

İşin gerçeği, giyecek kusursuz bir şey bulabilmek için dolabının altını üstüne getirmişti. Beth’in seveceği bir şey. Kick bir ataş bulup düzleştirdi.

Sarıyı Beth severdi. Çünkü Mel’in en sevdiği renkti.

“Bütün yol boyunca bunu yapıp duracak mısınız?” diye sordu Bishop.

Eyaletin başkenti ve eyalet cezaevinin bulunduğu yer olan Oregon-Salem'e gitmeleri bir saat sürecekti.

Kick telin ucunu ilk deliğe soktu. Fazla gerilmekten sızlayan bileklerine kan oturmaya başlamıştı. "Beni sakinleştiriyor." dedi Kick.

Oregon Eyalet Cezaevi gözlem kuleleri ve tepesi jiletli telle kaplı, sekiz metrelik bir duvarla çevriliydi. Kendini hazırlamak için bir saati olduğu halde cezaevi çok erken göründü ve Kick eyaletler arası yolda trafiği yavaşlatan zincirleme bir kaza olsaydı keşke diye düşünmeye başladı.

Portland'dan çıktıklarından beridir peşlerinde olan gri Taurus I-5'ten çıktıklarında gözden kaybolmuştu. Arabayı Bishop'ın da gördüğünü biliyordu. Gözleri tekrar tekrar dikiz aynasına gitmişti. Ama ne bir şey söylemiş ne de izini kaybettirmeye çalışmıştı.

Hapishanenin kapısından geçerlerken kelepçeyi çantasına attı Kick. Nöbetçiler Bishop'ı görür görmez tanımış gibiydi. Bishop bir grup kurumsal binanın etrafından dolaşarak oraya daha önce de gelmiş gibi hemen bir park yeri buldu.

Kick'i cesaretlendirmeye çalışmadı; hiç konuşmadı. Kick arabadan inince, o da peşinden indi. Mel'e yaklaştıkça, kendini daha da boş hissediyordu Kick. Hücrelerine ayrılıyor, eriyerek yok oluyordu sanki.

Bunu yapabiliirdi. Kendini ayırıştırabilirdi.

Paula, Kick'in yeterli düzeyde sevgi gösteremediğinden yakınıncı, ilk kafa doktorlarından biri tepkisel bağlanma bozukluğu demişti buna.

Kick'in kurtarılışından sonraki ilkbaharda, Paula onu bir haftalık yeniden doğum terapisi için Colorado'daki bir kliniğe yollamıştı. İki terapist her gün Kick'i hareketsiz hale getirmiş,

sıkı sıkı çarşafılara sarmış ve üstüne oturup kasılmaları simüle ederek “rahim ağzından dünyaya çıkmasını” sağlamıştı.

Kick’te daha önce bağlanma bozukluğu olmasa bile terapidenden sonra olduğu kesindi.

Yıllar sonra annesinin bir şeylerinin arasında kliniğin raporunu bulmuştu. İçlerinde “endişe halindeyken rahatlamaya çalışma” “sunulan yardıma yanıt verme” ve “tanınmayan kişilerle birlikte gitmeye eğilimli olma”nın da bulunduğu on iki maddelik bir listeden aldığı puanlara göre teşhis koymuşlardı.

“Kick?” dedi Bishop.

Kick başını kaldırınca tezgâhın karşı tarafındaki mavi üniformalı bir gardiyanın beklenti dolu gözlerle ona baktığını gördü.

Bütün yüzeylerde yankılanan bir kakofoni vardı: Zil sesleri, telsiz cızırtıları, ayak sesleri. Her şey beton gibi kokuyordu.

“Tekrar sorar mısınız?” dedi Bishop gardiyana.

“Üstünde silah var mı canım?” diye sordu gardiyan. Kick’e profesyonel bir sikkınlık havasıyla bakıyordu. Tanımışsa bile, belli etmiyordu.

Kick kırmızı çantasını açıp kadına genel kullanım için yapılmış askeri bıçağını, sapı kamuflaj desenli çok amaçlı bıçağını, üçlü fırlatma bıçağı setini, Leatherman çakısını, ruj şeklindeki göz yaşartıcı spreyini, ninja yıldızlarının durduğu çantayı, kelepçeyi ve acil durumlarda cam kırmak için kullanılabilecek çelik uçlu kalemi gösterdi.

“Bu kadar mı?” diye sordu gardiyan.

Kick çantanın içindeki gözlerden birinin fermuarını açtı ve Trident’ten gelen zarfın arkasından mınçıkasını çıkarıp *çatong* diye tezgâha bıraktı.

Bishop gardiyana mahçup mahçup gülümsedi. “Güvenlik bilinci yüksektir de.” diye açıklama yaptı.

Gardiyân Kick’e bir dolabın anahtarını verip silahhanesini oraya koymasını söyledi. Sonra tezgâhın üstüne iki tane turuncu yelek koydu.

“Bunlar ne?” diye sordu Kick.

“Sen de giy.” dedi Bishop. “Bir olay çıkacak olursa, gardiyanlar seni vurmamaları gerektiğini böyle anlayacak.”

Kick turuncu yeleş elbisesinin üstüne geçirdi.

Metal dedektöründen geçtiler, ilk metal parmaklıklar arkalarından kapandı ve yeleklerin göğsüne takılan iki yaka kartı verildi.

Kick bir kez daha deri değiştirdi.

Bishop peşinden gelmesini işaret edince, Kick yanlarında biri olmayacağını hissederek rahatsız oldu. “Ben nereye gittiğimi biliyorum.” dedi çoktan yürümeye başlamış olan Bishop. Kick peşine düştü.

Çimento tuğlalı koridorlarda adımlarını onunkilere uydurmak çok kolaydı. Hatta Kick’i rahatlattı. Tuhaf bir teslimiyet hissiydi. Parmaklıklı bir kapıya geldiklerinde, Bishop yaka kartını kapının tepesine monte edilmiş güvenlik kamerasına gösteriyor ve kapı çat diye açılıyordu. Kick yüzünü ifadesiz, başını önünde tutarak saçlarının arkasında görünmez olmaya çalışıyordu. Ama görünmez olmanın mümkünatı yoktu. Yanlarından geçtikleri gardiyanlar üniformalıydı; mahkûmların hepsi turuncu tulum giymişti; kendi üstündeyse sırtına üç rakamı basılmış turuncu bir yelek vardı.

Bishop durdu. Üstünde REVİR yazan büyük ve gri bir kapının önündeydiler. Kapının öteki tarafında, birinin ağladığını duydu.

Olanlar gerçektir.

Kick olduğu yere kök salmıştı. Hareket edemiyordu.

“Yapmak zorunda değilsin.” dedi Bishop, nefes gibi çıkan alçak bir sesle. “Hayır demen yeterli.” dedi. “Seni onunla görüşmeye zorlayamam.” Elini koluna koydu. “Buradan hemen çekip gitmemiz için hayır demen yeterli.”

Kick kolunu çekti. “Kardeşine ne oldu?” diye sordu.

Bishop duraksadı.

“Evindeki fotoğraflarda gördüğüm çocuklardan,” diye belirtti Kick: “biri sensin.” Bishop’ın dengesini sarsmak istemiş, bir an için başarmıştı. “Öteki çocuk da kardeşin, doğru mu?”

“Evet.”

“Ona ne oldu?” diye sordu Kick.

Bishop’ın ona bakan gözleri tetikteydi. “Sence ne oldu Kick?”

“Bence ölmüş.” dedi Kick.

Bishop’ın yüz ifadesi değişmedi. “Öldü.”

“Öldürölmüş,” diye ekledi Kick. “Kayıp olabileceğini düşündüm ama James’le birlikte araştırdık ve bir şey bulamadık. Yani kayıp değil. Ölmüş.”

Bishop’ın gözlerinde bir acı belirtisi aradı Kick. Varsa bile, Bishop görmesine izin vermiyordu. Ama Kick haklı olduğunu biliyordu. “Bunu bu yüzden yapıyorsun.” dedi. “Neye mal olacağı bu yüzden umurunda değil.”

Bishop put gibiydi. “Ne kadar gözlemcisin.”

Kick başını çevirerek kapıya döndü.

“Hazırım.” dedi.

Revirin laminant parkeleri yüzme havuzu rengindeydi. Parılıyor, tepedeki floresanları yansıtıyor ve zemin sanki su gibi dalgalanıyordu. Bishop durmadı. Hemşire bankosundaki beyaz önlüklü birine başıyla selam vererek Kick'i revirden, hastane yataklarından bir denizin içinden geçirerek asma perdelerle bölümlere ayrılmış bir yere götürdü. Bir yerden televizyon sesi geliyordu. Kick'in annesinin yaşlarında zenci bir adam yakındaki bir hastane yatağında hıçkırarak ağlıyordu. Kick adamın onu izleyen gözlerini hissetti.

Perdelere geldiklerinde, Bishop durdu. Kick elini uzatarak Mel'le ikisini birbirinden ayıran incecik kotona hafifçe dokundu. Perdenin çocuk pijaması misali açık yeşil damalı bir deseni vardı. Parmakları titriyordu. Bacaklarına baktı. Çıplak bacak üstüne elbise giymezdi hiç. Bacakları fazla solgun ve yaralı bereliydi. Sandaletinden kararmış tırnakları görünüyordu. Normal davran, derdi Mel. Her şeyin ötesinde, başara kadar başarmış gibi davran.

Tam karşısındaydı. Onca yıl sonra. Eliyle perdeyi biraz itti. Öyle hafifti ki. Yok gibiydi. Bir adım atarak perdeyi yana itti. Tepedeki perde halkaları şıkırdadı. Sonra eli havaya dokundu ve perde arkasında kapandı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Bakamıyordu. Saçını Mel'in çok yakıştığını söylediği gibi sağ omzunun üstüne atıp gözlerini yere çevirirken duygular boğazına basınç yaptı. Bishop tam yanındaydı; belki de başından beri hep yanındaydı.

Bir öksürük sesi duyup başını kaldırdı. Mahkeme salonundaki son görüşünden beri kilo vermişti Mel. Saçlarının sarısı ıslak kum rengine, tepesindeki saçlar seyrelip sapsarı, yumuşacık tüylere dönüşmüştü. Teni incecik, neredeyse şeffaf görünüyordu. Mel başını bitkin bir hareketle yastıktan kaldırdı. Dudakları çatlamıştı. Gülümsediğinde çatlaklar gerildi.

“Kızım gelmiş.” dedi.

Kick’in içinde bir sel bendi taşı. Her şeyi aynı anda hissetti: Sadakati, korkuyu. Bir fermuarı indirmek kadar kolay olmuştu. Öyle çok şeyi o kadar uzun zamandır içinde tutuyordu ki. İnsanların ondan beklediklerini yapmaya çalışmıştı. Uslu kız olmuştu. Hep Mel’in dediklerini yapmıştı.

Hıçkırıldı ve hıçkırık sesinden duyduğu şaşkınlıkla ellerini ağzına götürdü. Ama arkadan bir dalgaya, karşı koyamayacağı bir doğa gücüne yakalanmak gibiydi aynı. Titreye titreye hemen yatağın yanındaki plastik sandalyeye koştu.

Mel, bileklerini yatağa bağlayan deri kayışları zorlayarak parmak uçlarıyla ona dokunmaya çalıştı. Kick ellerini uzatıp yumruklarını Mel’in parmaklarının üstüne kapadı. Elleri birbirine değer değmez kendini kaybedip gözyaşlarına boğuldu. Mel’in teni gergin ve sıcaktı.

Kick sarsılarak titriyordu. Başını eğdi, yanağını Mel’in eklemelerine bastırdı. Gözyaşlarının sisi ardından Bishop’ın yatağın baş ucunda buz gibi bir yüz ifadesiyle onları izlediğini gördü.

Mel’in, “Sağ ol John.” dediğini duydu. Bishop gözünü bile kırpmadı. “Bir şey değil.” dedi.

Kick iki eliyle sımsıkı Mel'in parmaklarını tutmuş, yüzünü yaşlılık lekeleriyle dolu tenine bastırmıştı.

Bishop parmaklarını önünde birbirine geçirmiş, sırık yutmuş gibi duruyordu. Kick onu izleyen, ipuçlarını kaçırmaya çalışan, her bir tepkiyi, sözcüğü zihnine kazıyan gözlemini üzerinde hissediyordu.

Mel'in elini tanıyordu. Ödemden şişmiş de olsa, parmaklarını, eklemlerini, tırnaklarının şeklini, damarlarının haritasını biliyordu. Bu aşinalık bir çapa gibiydi. Kick'in gözyaşları Mel'in teninde süzülüyordu.

"Bana kızgın olacağını sanmıştım." dedi Kick.

"Asla." Mel'in sesi çatallanmıştı. Ellerinin altındaki eli titriyordu. Ağlamamak için mücadele verdiğini biliyordu Kick. "Ben senin mutlu olmanı istiyorum." dedi Mel. "Her zaman seni korumaya çalıştım."

Ani bir rahatlama Kick'in göğüs kafesine baskı yaparak ağzından bir inleyiş olarak çıktı.

"Dur sana bir bakayım." dedi Mel.

Bishop şimdi bulanık bir siluet, Kick'in gözyaşları ardındaki soyut bir şekildi.

Kick bir an hareket edemedi. Kısa devre olmuş, sigorta atmış gibi. Vücudu mu yoksa beyni mi, hangisinin iş birliği yapmadığından emin olamıyordu. Ama put gibi kaldı.

"Lütfen Beth." dedi Mel.

Mel elleriyle çenesini tutup kendisi kaldırmış gibi net bir hareketle, başını o sese doğru kaldırdı Kick. Bırakırsa, görünmeyen, tehlikeli bir akıntıya kapılacağından korkar gibi, tek elini elinde tutarak, yüzünü ona döndü.

Mel titriyordu. Gözlerinin beyazında kırmızı çizgiler vardı. Seyrelen saçlarının arasından görünen kafa derisinde pul pul olup soyulmuş pütürlü yerler vardı. Mel başını tekrar yastığa koyup hafifçe elini sıkarken tepeden tırnağa vücudunu süzdü.

Kick eski moda bir fotoğraf için poz verir gibi, sandalyenin ucunda hiç kıpırdamadan, dimdik, put gibi oturuyordu. Yüzünün iki yanından perde gibi sarkan saçlarından tutamlar ıslak yanaklarına yapışmıştı. Gözleri şişmiş gibiydi. Burnu akıyordu. Sarı elbisesi şimdi uygunsuz, fazla renkli, fazla parlattılı geliyordu.

Mel'in gözleri merak dolu bir hayretle üzerinde gezinmeye devam etti. Mel, onu son görüşünden beri çok değişmişti ama son görüşmelerinde kendisinin de daha çocuk olduğu Kick'in kafasına o anda dank etti. Şimdiyse karşısında bir yetişkin olarak oturuyordu.

Eteğini çekiştirdi.

"Sen hâlâ benim kızımısm Beth." dedi Mel.

Bishop öksürünce, Kick ona bir bakış attı. Yüzünde yargılama yoktu; hiçbir şey yoktu. Ama göz göze geldiklerinde, Bishop gözlerini bir şey gösterir gibi tavanın köşesine çevirdi. Kick bakışlarını takip ederek Mel'in yatağına çevrili güvenlik kamerasını gördü. Tekrar Bishop'a baktığında, Bishop yeniden muhafız duruşunu almıştı.

"Bugün ne, biliyor musun?" diye sordu Mel.

Büyük, çukura kaçmış gözlerinde yaşlar birikmişti.

Kurtuluşunun yıl dönümünü kastetmediğini biliyordu Kick. “Linda’nın ölüm yıl dönümü.” dedi.

Mel başını sallarken parmaklarını tutan elleri seğirir gibi oldu. Yutkundu, dudaklarını dişlerinin üstüne çekti ve ağlamaya başladı. “Seni severdi.” dedi.

Linda onu sever miydi?

Mel’e âşıktı Linda. Kick’e iyi davranırdı. Annelerin söyleyeceği şeyleri söyler ve annelerin yapacağı bazı şeyleri yapardı. Kick’e biraz piyano çalmayı öğretmişti.

“Benim suçum.” dedi Kick usulca. Mel yüzünü göremesin diye başını çevirip saçlarının aralarında bir duvar olmasına izin verdi.

“Yo.” dedi Mel, kesin bir sesle.

Ses tonu Kick’in içinde bir şeyleri kıpırdattı. Hatırladığı Mel buydu işte: Her zaman emir verir gibi konuşan o otoriter ses tonu. Kick de, Linda da, onu asla sorgulamazdı.

Parmaklarını Mel’in parmaklarına geçirerek hafifçe öne eğildi. “Yaşadığımız o evi hatırlıyor musun?” diye sordu. “Seattle’daki?”

Bir şey değişti. Bölmenin içinde neredeyse hissedilmeyecek kadar belirsiz bir değişim oldu. Mel’in hissettiğini anlayabiliyordu. Gözlerinde görebiliyordu. Kick’e karşı aniden gard almıştı.

Bishop’a bir göz attı Kick. Bishop’ın başı hafifçe yana yattı. “Bana kilit açmayı Mel öğretmişti.” dedi Kick. Bundaki ironiye gülümsedi. Bütün o tatbikatlar, hedef atışları, atışlar, kelepçeler. “Önce beni kaçırdı, sonra da kaçmanın binbir yolunu öğretti.” Mel elini daha çok sıktı. “Ve haklıydın.” dedi Kick, gözlerini Mel’in gözlerine indirerek. “O bilgileri senden kaçmak için kullanmak aklıma bile gelmedi.”

“Sana güvendim.” diyerek çarşafı avuçlayıp ona doğru uzandı Mel. “İyi bir kızsın sen.”

“Dün eskiden yaptığımız kilitlerden birine rastladım.” Kick göz ucuyla Bishop’ın bir adım yaklaştığını fark etti.

Mel’in yüzü acıyla kırıştı. “Annen de çalışmıyordu, ben de. Bu riski alamazdık. O kilitler de bizim için para kazanmanın bir yoluyla.”

Annen. Bu söz ağzından öyle kolay çıkmıştı ki. Kick’in gözleri dolmaya başladı ve başını çevirip boğazını temizlemek zorunda kaldı. Bazen o kadar çok duyguyu aynı anda hissediyordu ki hiçbirini isimlendiremiyordu. Hepsini iç içe geçmiş bir topak halinde bir kutuya koyup sonradan ayırt etmek zorunda kalıyordu bazen. “Seattle’da bir kız çocuğu kaçırıldı.” dedi Kick: “ve kızı bulduklarında benim Scrabble taşlarımdan biri ondaydı.”

Mel’in şakaklarında dolaşan kanları, patlayıp incecik derisinden kan püskürtecekmiş gibi inip kalkan damarları görabiliyordu.

“Ona da üç hafta önce kaçırılan bir erkek çocuğunun verdiğini söylüyor.” diye devam etti Kick. “Oğlan bir evdeki gizli odada, gardırobun arkasında saklanmış ve kapıda bizim kilitlerden biri vardı. Dün oradaydım. Senin kilitlerini tanırım. Ama beni götürdüğünüz evlerden biri değildi. Uzun zaman boyunca, yapacak hiçbir şeyin olmadan karanlıkta kaldığında, keşfe çıkıyorsun. Beni kilitli tuttuğun bütün odaların şekillerini biliyorum. Demek oluyor ki, çocuk Scrabble taşını başka bir evdeki başka bir odada bulmuş.” Dikkatle Mel’e baktı. “Biz hiç Seattle’a gittik mi *baba?*”

Mel’in ağzı yamulmuş, yalvaran gözleri ona bakıyordu.

Acısını fiziksel bir varlık, göğüs çevresine baskı yapan bir kısıkaç gibi hissedebiliyordu Kick. Uzanıp elini, kendi eli kadar

iyi bildiği o eli tekrar eline aldı. “Bana karşı iyi olmaya çalıştın, biliyorum.” dedi. “Şimdi de bir iyilik yap. Gittiğim o evde patlama oldu. Bombalı tuzak vardı. Beni korumak mı istiyorsun? Hayatta olduğum için şanslıyım.” Saçını yana çekip çenesini indirerek alnındaki yumruyu gösterdi. “Başımı çarpıp bilincimi yitirdim.”

Mel’in terli yanaklarına kızarıklık yayıldı.

“Dokunmak ister misin?” diye fısıldadı Kick.

Perdenin ötesindeki adam yine ağlamaya başladı.

Mel çok hafif başını salladı.

Kick sandalyesini masmavi zeminin üzerinde sürükleyip başını yatağa, Mel’in bileğinden kayışlı olduğu yerin ön tarafına doğru eğerek yavaşça Mel’in avcuna bıraktı. Bishop hiç sesini çıkarmadan yatağın ayak ucunun birkaç metre ötesinde duruyordu. Onu durdurmamış olması Kick’i şaşırtmıştı. Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu. Gözlerini Bishop’ın gözlerine kenetledi ve Mel’in parmaklarının saç derisinde yavaşça ilerleyişini izlemeye zorladı. Bishop gözünü bile kırpmadı. Mel’in parmakları saç çizgisini bulup alnıyla birleştiği yeri okşadı. Dokunun zedelendiği yerde durdu.

Kick irkildi.

Bishop’ın vücudu gerildi.

“Hâlâ acıyor.” dedi Kick, Mel’e. Başını elinden çektiğinde, Mel’in parmakları saçlarına öyle dolanmıştı ki Kick iyice doğrulduğunda bile birkaç tutam uzun ve kumral perçem parmaklarının etrafında kaldı.

Kick avuçlarını kucağında açmış, sersemlemiş halde öylece oturdu. Bağırıp çağıran adamla ısrarcı, sakinleştirici bir sesle konuşan biri vardı şimdi. Neler dediğini duyamıyordu ama adam böğürmeyi kesmişti. Onun sızlanışları olmayınca, daha

küçük sesler belirdi: Tıbbi cihazların elektronik nabız atışları, başka konuşmaların hafif uğultusu, kimsenin izlemediği bir programı gösteren televizyonun canlı cızırtısı.

“Tek bir evin yerini bile söylemeyeceğimi biliyorsun.” dedi Mel.

Kick, “Evet.” derken sesindeki acıyı gizlemeyi beceremedi. İç geçirip gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. “Biliyorum.”

Mel kayışlı ellerini eğip büktü. “Ama kilit...” dedi.

Kick put gibi kalıp bekledi.

“Nasıl yapılacağını birine öğretmiştim.” dedi Mel. “İnternette tanıdığım birine.”

Kick’le Bishop şöyle bir bakıştı ve Kick tekrar sandalyeye oturdu. “Niye ki?” diye sordu Mel’e.

Mel duraksadı. “Bana birkaç konuda yardım etmişti. Adını bilmiyorum. Güvenli bir yazılımla haberleşiyorduk.”

“Senin için ne yapmıştı *baba?*” diye sordu Kick.

Ona bunu, sadece bu bilgiyi vermeye kararlı olduğunu görebiliyordu. Kendi kendiyile yaptığı bir savaşa son vermiş gibi, vücudu gevşedi Mel’in. “İş bitiriciydi. Sorunları hallederdi. Taşınma. Sahte kimlikler. Para transferleri. Eski bir asker ya da bir çeşit eski casus olduğu söylenirdi. Kimse güvenmezdi ona. Ama her işi halledebilirdi. Bir seferinde, ihtiyacım varken, bana borç vermişti. Linda ölmeden birkaç yıl önce de bizim için bazı banka işlerini halletmişti. Bir gün gitmem gerekirse Linda’yla ikiniz zor durumda kalmayın diye bazı ayarlamalar yapmıştı. Kilidin nasıl yapıldığını o zaman öğretmiştim.”

Kick, Bishop’a bir göz atarak hafiften kasıldığını gördü. Aklından neler geçtiğini biliyordu. Mel’in kilidi nasıl yaptığı büyük ihtimalla bütün internete yayılmıştı. Verdiği bilgi işe yaramazdı.

“Kaçırılan şu erkek çocuğu...” diye sordu Mel. “Açık tenli? Siyah saçlı? Yaşına göre ufak tefek mi?”

Kick’in nefesi boğazına takıldı. Adam Rice’i tarif etmişti Mel.

Bishop onun yerine cevap vererek, “Evet.” dedi.

Mel’in sararmış gözleri başından beri sohbetin bir parçasıymış, sessizce dinleyen bir hayalet değilmiş gibi Bishop’a döndü. “O tipleri bileklerinden asmayı severdi.” dedi Mel. “Bazen dosya paylaşım sitelerine resimler yüklerdi. Çocukların yüzleri hep bulanık olurdu. Fotoğraflardaki adamın sadece omuzlarından aşağısı görünürdü. Beyaza benziyordu ama emin değilim. Resimlere şöyle bir bakıp geçerdim. Adamın nelere kadir olduğunu anlayınca, onunla iletişimi kesmiştim. Sadistin teki. Kabileden olmayan bir adam. Bir yabancı. Aile felsefesiyle alakası yok.”

Aile. Mel kendilerinden söz ederken hep bu sözcüğü kullanırdı. Bir grup sevecen amca gibi.

Mel, “Kullanılmış malzemeler edinmek için ‘Aile’yi kullanırdı,” deyince, Kick ne demek istediğini anladı.

“Kullanılmış malzeme mi?” diye sordu Bishop.

“Oğlanlar.” dedi Kick usulca.

Bir an hepsi kıpırtısız kaldı.

Bishop, Kick’e söyletmeden anlamayacaktı. “Aile adama erkek çocuklarını satarmış.” dedi Kick.

“Bazı çocuklar diğerleri kadar iyi uyum sağlayamaz.” dedi Mel. “Bu durumda fazla seçenek yoktur. Onları yeni bir eve yerleştirmek mezarlarını kazmaktan daha iyi bir alternatiftir.”

Yeni bir ev. Barınaktan alınan ama işe yaramayan bir köpek gibi. Büyürken başka birine, Mel’le Linda kadar iyi olmayan,

canını daha çok yakacak birine verilebileceği, sürekli aldığı bir tehditti. Bunun gerçekten olduğunu biliyordu. Görmüştü.

“Ama bu adamın aldığı çocuklar sonunda yine de mezara gidiyordu, değil mi?”

Mel başını salladı. “Öyle derlerdi.”

Kick’in gözünün önüne kayıp çocuk afişlerinden yaptığı kolaj geldi. Bütün o siyah saçlı, ufak tefek çocuklar. Adam Rice’in koyu renk gözleri ve çekingen gülüşü... Kick’i yine bu işe sokan, ona yardım etme, bir şeyler yapma ihtiyacını duymasını sağlayan şeyi tetikleyen onun yüzü olmuştu. Aralarında bir bağ olduğunu hissetmişti. Nedense tanıdık gelmişti. Belki de Kick’e kendini hatırlattığı için.

Parçalar sanki başından beri orada, tam önünde, fark edilmeyi beklermiş ama ne olduklarını anlayamayacağı kadar yakınındalarmış gibi yerli yerine oturmaya başlamıştı. Çocukluğuna dair çok fazla şey kutulara konup hafızasının derinliklerindeki karanlık köşelere tıkılmıştı ama James’le tanıştığı günü hatırlıyordu. Siyah saçlarını, temkinli sırtışını. Zavallı James’in içinde yaşadığı koşulların kendininkilerden çok daha kötü olduğunu o zaman bile anlamıştı. “James’i o satın aldı.”

“Aferin Beth.” dedi Mel, hoşnut bir ifadeyle.

“Bay Klugman’ın yeni arabasını hatırlıyor musun? Üstü açılan arabayı? O arabayı çocuktan kazandığı parayla aldı. Parayı alır almaz.”

Adam James’e acı çektirmişti ve şimdi de Adam onun elindeydi. Başka kaç tane çocuk onun eline düşmüştü kim bilir. Mel’in anlamasını sağlamak zorundaydı.

“James beni buldu.” dedi. “Haberlerde görüp mektup yazdı. O benim *ailem*. Bu adamı bulmamız gerek.”

“Gitti o, Beth.”

“Ya Klugman?” diye sordu Bishop.

“Gitti.” dedi Mel yine.

“Doğruyu söylüyor.” dedi Kick. Bu adamlar kimlik değiştirmekte uzmandı. “Hiç kimse bir yerde altı aydan uzun kalmaz; her taşınışımızda soyadımızı değiştirdik.”

“Öyleyse burada işimiz bitti.” dedi Bishop.

Mel’in gözleri kocaman açıldı. “Birkaç dakikacık daha...” diye yalvardı.

“İstediğin oldu işte.” dedi Bishop keskin bir fısıltıyla.

Kick’in aklı başka yerde, James’deydi. Titreyerek ayağa kalktı.

“Çölde yaptığımız tatili hatırlıyor musun?” dedi Mel, âdeta can havliyle. “Otelin havuzunda sana sırtüstü suda durmayı öğretmiştim. Yüzmeyi hâlâ seviyor musun?”

Kick onu zihnine kazıdı. Bu sondu. Onu bir daha asla görmeyecekti. O anda anlamıştı.

“Her şeyi bir yana bırak.” dedi Mel, gözlerini delen bakışlarla: “Ben hâlâ sana yüzme öğreten adamım. Beni hatırlamak istersen, böyle hatırla.”

Kick acı çekercesine iç geçirdi. Onun için üzülmelerini isteyen Mel’den nefret ediyordu. Avcunu öpüp eğilerek yavaşça Mel’in alnına koydu. Çoktan yarı cesede dönüşmüş gibi, teni hafiften plastikleşmişti sanki Mel’in. Eli alnına değince, Mel gözlerini kapadı.

“Hoşça kal.” dedi Kick, çatallanan bir sesle.

Bishop dirseğinden tutup yataktan uzaklaştırmaya başladı.

“Bana o güzel gülüşünü göster.” diye hırıldadı Mel.

Kick başını arkaya çevirdi. Mel başını yastıktan kaldırdı. Gözleri deli gibiydi. Kick zoraki gülümsedi.

Mel tekrar yatağa gömüldü. “Evet.” dedi cılız bir sesle. “Benim Beth’im bu işte.”

Bishop, Kick’in geçmesi için perdeyi açtı.

“Bishop.” diye seslendi Mel.

“Yürümeye devam et,” dedi Bishop, Kick’in arkasından: “doğruca kapıya git. Beni bekle.”

Kick bir dünyadan ötekine süzülür gibi perdeden geçti.

Öteki taraftaki televizyonda bir yarışma programı vardı. Tulumlu gönüllülerden biri yüzme havuzu parkelerin üstünde bir paspası itekliyordu. Yaşlı zenci hâlâ yatağa bağlıydı. Dudakları oynuyor ama ses çıkmıyordu. Kick’le gözleri kenetlendi.

“Sorduğunuz şu adam...” dedi Mel hırıltılı sesiyle, perdenin öteki yanından. “Bana benzemez.” Öksürdü ve Kick nefesini tutmak için çabaladığını duydu. “Tehlikelidir.”

Kick yaşlı adamın dudaklarını, kıvrılarak gizemli heceler oluşturmalarını izledi ama bir şeyler söyleyip söylemediğinden emin olamadı. Belki de lanet okuyordu.

“Sen onun bütün hayatını mahvettin Mel.” dedi Bishop. Fısıldayarak konuşmak için kendini zorluyordu; Kick söylediklerini zor duyabilmişti. “Onu öldürmediğin için bu adamdan daha iyi olduğunu mu zannediyorsun?”

Kick’in yataktaki arkadaşı başını çevirdi. Gözlerini yumdu. Lanet okumadığını fark etti Kick, dua ediyordu.

“Ölmek üzereyim Bishop.” dedi Mel.

“Geç bile kaldın.” diye yanıt verdi Bishop.

Kick, Mel’in yatağının yanından ayrılan Bishop’ın ayak seslerini duyunca hemen harekete geçerek önden gidebilmek için hızla yürümeye başladı.

Kick hapishaneden çıkıncaya kadar ve büyük ihtimalle bir daha asla Bishop'la konuşmamaya gayet kararlıydı. Ama Bishop revirin kapısından bir bip sesiyle tekrar çimento tuğlalı koridora çıkmalarını sağlar sağlamaz onu kolundan tutup çevirdi.

"Neydi bu?" dedi sert bir sesle. Başını çevirip kurumsal koridora şöyle bir baktı. "*Baba?*" Parmaklarını saçlarına geçirdi. "Oha artık Kick."

Kick'in nefesi daraldı. O kimdi ki onu yargılıyordu? Ne istediye onu yapmıştı. "İstedğini aldın işte." dedi. "Beni durdurmak için pek bir şey yaptığın da söylenemez."

"*Orada kamera vardı.*" dedi Bishop.

Kick bunun ne demek olduğunu, ne önemi olduğunu anlamıyordu. Doğru düzgün düşünemiyordu. "Beni ona götürmemeliydin." dedi. "Daha yeni şok geçirdim." Teni alev alevdi. Gözleri yanıyordu. Oradan, o yeğin, binanın içinden çıkmak, hepsinden uzaklaşmak istiyordu. Kıpırmızı bir yüzle, Bishop'a dudak büktü. "Beni buraya getirmemeliydin." dedi.

Bishop nefesini bırakıp duvara yaslandı. "Haklısın." dedi. Gözleri acılı görünüyordu. "Haklısın."

Hayır. Şimdi de ona iyi davranmak zorunda değildi. Kick geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştı. "Konuşma benimle." dedi.

Bishop da bir adım atıp yaklaşarak, "Burada yalnız kalmazsın." dedi.

Kick elini havaya kaldırdı. “Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.” dedi. Soluklanması lazımdı. Sindirmesi lazımdı. Kontrolü ele geçirmezse, öfke kaygıyı tetikleyecek, sonra da endişe labirentine dalacaktı ve... Yoğunlaşamıyordu.

Eline, Mel’in elini tutan o ele baktı. Mel’in parmaklarının kafa derisine sürtündüğünü hissedebiliyordu hâlâ. Yaşlar gözlerini yakıyordu. Alnını çimento tuğlalı duvara dayadı ve acı kendisi dışındaki her şeyi silmeye başlayınca kadar, şiş yeri betona bastırdı. “Ha!” dedi.

Dönüp uzun sıralar halindeki floresan ışığına karşı gözlerini kısarak tavanı taradı. Tam durdukları yeri gösteren bir güvenlik kamerası vardı. Kollarını kaldırıp göğsünü gererek ciğerlerini havayla doldurdu.

“Ha! Ha! Ha!” dedi Kick kameraya.

Rehabilitasyon merkezindeyken işe yaramıştı. Onu güldürmüştü. Herkesi güldürmüştü.

Yine nefesi kesildi. Çaresizlik içinde Bishop’a baktı.

Bishop öylece duruyordu. “Ona olan duygusal dolaşıklık düzeyini bilmek zorundayım.” dedi.

Kick kollarını havada gelişigüzel savurdu. Bishop ne zannetmişti ki? “Buna rol yapmak denir.” dedi. “Küçükken film yıldızıydım, unuttun mu?” Yapması gereken şeyi yapmıştı. “Mel’in olmamı istediği kız oldum. Beth’i oynuyordum.”

“O senin baban değil.” dedi Bishop.

Kick avuçlarını havaya açtı. Bunu birine anlatmaya çalışmanın ne faydası olabilirdi ki? Turuncu ziyaretçi yeleğinin omzuna biraz gözyaşı silerek kendini toparlamaya çalıştı. “Ne kadar zamanı var?” diye sordu.

Bishop içini çekti. “Birkaç hafta.” dedi.

Kick yüzünün çarpıldığını hissetti. Çenesini indirip saçlarını öne düşürerek yüzünü gizledi. İşin sırrı nefes almamaktaydı. Nefes almazsa, her şeyi içinde tutabilirdi. İçinden ona kadar sayıp yavaşça nefesini bıraktı. *Düşüncelerini değiştiren dünya da değişir.*

“Bana James’ten söz et.” dedi Bishop.

Kick boğazını temizleyip başını salladıktan sonra çenesini kaldırıp saçlarını kulaklarının arkasına attı. *James. Nereden başlasaydı ki?*

Koridor hâlâ sessizdi. Bunun normal bir durum olup olmadığını bilemiyor -tek bir gardiyan, tek bir mahkûm yoktu- ve Bishop’ın maksimum güvenli bir hapisanede birkaç dakika yalnız kalmalarını sağlayacak bir gücü olup olmadığını merak ediyordu. Kick kendini duvara bıraktı. “O benim abim değil.” dedi.

Bishop da yanında durup sırtını duvara yasladı. “Abin olmadığını biliyorum.” dedi.

Etraf çok sessizdi. Bir hapisane nasıl bu kadar sessiz olabiliyordu?

“On iki yaşındayken kamyon duraklarında iş çevirmeye başladığını ve on dört yaşında I-80 yakınlarında bir adamı bıçaklayarak öldürmekten suçlu bulunduğunu biliyorum.” dedi Bishop. “Onu bir akıl hastanesine kapattıklarını biliyorum. Dört yıl önce sana yazdığında hâlâ oradaymış. Senin için önemli biri olsa gerek ki, tazminat paranın büyük bir kısmını onu hastaneden çıkarmak için kullanmışsın. Psikiyatrik geçmişinin çocukken tacize uğrayanlarınkine harfiyen uyduğunu görünce, James’le çocukken tanıştığınızdan şüphelenmiştim. Ama emin değildim. Şimdiye kadar.”

Kick bitkindi. Vücudundaki her bir morluğu, çizigi, sıyrığı, eklem ağrısını hissediyordu. “Bileklerinde kesik izleri

var.” dedi. “Şimdiye kadar hep intihar etmeyi denediğini düşünmüştüm.” O izlerin ip izi olabileceğinden hiç şüphelenmemişti. Şüphelenmiş olsa sorar, James’i konuşmaya zorlardı. “Böyle şeylerden pek söz etmeyiz.” diye ekledi. Çok açtı ama yine de söyledi: “Kötü şeylerden.”

“James’in nasıl kaçtığını biliyor musun?” diye sordu Bishop.

“Kaçtığını zannetmiyorum.” dedi Kick. “Sanırım sadece değerini yitirdi. Onu Klugman’dan alan adam başka birine, o da başkasına satmıştır.” Bir araya getirebildiği parçalardan, James’in San Diego’dan sonra en az üç farklı ‘aileye’ gittiğini çıkarmıştı. “Ondan bıkmışlardı. Yanında isteyen yoktu. Bu yüzden de bıraktılar.”

“Ya Klugman?” diye sordu Bishop.

“Bay Klugman’ın San Diego’daki evinde Mel’le birlikte birkaç hafta kalmıştık,” dedi Kick. “Önceden hiç görmemiştim, sonradan da hiç görmedim. Sevilmeyen bir tipti. Ayrıca Mel’in dediği gibi, çoktan ortadan kaybolmuştur. Bu insanlar izlerini kaybettirmeyi iyi bilirler.”

“James’in ilk tutuklanışından önce hiçbir kaydı yok. Farklı bir isim altında kaçırılmışsa, hukuk sisteminden geçerken hiç kimsenin arada bir bağlantı kurmamış olması mümkün. Ama ben kayıp çocuk veri tabanını inceledim. Bütün yüzleri ezberledim. James’i tanımıyorum.”

Kick’in gözyaşları dinmiş, yüzü şişmiş gibiydi. “James kayıp olarak bildirilmedi.” dedi. “Annesi onu uyuşturucu parası için sattı. Ezberlenecek bir kayıp çocuk fotoğrafı yok. Süt kutularına resmi basılmamış çünkü hiç aranmamış.”

Kick bir kez daha boylu boyunca boş koridora baktı. “Bu koridor hep böyle boş mudur?” diye sordu.

“Tamam mıyız?” diye sordu Bishop.

Kick parmaklarını saçlarından geçirdi. Kendini biraz daha iyi hissediyordu. “Gidip James’le konuşalım.” dedi.

Yürümeye başladılar ve Bishop omzunun üzerinden arkaya, yukarı, güvenlik kamerasına doğru baktı.

Koridor anında arı kovanına döndü.

Dönüş yolu aylar sürecektir gibiydi. Kick arada bir Bishop'a kaçamak bakışlar atıyordu. Avuçlarını yanına kadar bacaklarına sürttü. Ellerini cezaevinden çıkmadan önce yıkamıştı ama hâlâ Mel'in kokusunu alıyordu. Üstüne sinmişti -çiğ et kokusu- ve onun altında daha tanıdık gelen, hatırladığı kokuya daha çok benzeyen bir şey. Kollarını kavuşturup ellerini koltuk altlarına soktu. Sonra Bishop'a kaçamak bir bakış daha attı.

Bishop telefonunu direksiyona koymuş bir saattir mesaj okuyup mesaj yolluyor, gözleri bir yola, bir ekrana gidiyordu.

Kick kollarını çözüp çantasından kendi telefonunu buldu. James'ten hâlâ cevap yoktu. Telefonu cezaevindeki kilitli dolaplayken yolladığı on beş mesaja daha erken cevap vermediği için çok kızmıştı kesin. Kick içini çekip arkasına yaslanarak Bishop'a doğru baktı.

"Yasaya karşı geliyorsun." dedi.

Bishop yazmaya devam etti.

"Araba sürerken mesaj yazılmaz." dedi Kick. "Yasaya aykırı."

Bishop'ın yüzünde hiç tepki yoktu. "Ben mükemmel bir şoförüm. Sen neden kelepçelerinle biraz daha alıştırmaya yapmıyorsun?"

"Telefonda konuşsana. Hoparlörünü aç."

Bishop dudak kıvrarak gülümsedi. "Söylediklerimi duymanı istemiyorum." dedi.

“Sen sırlarını koruyabilesin diye trafik kazasında ölmek zorunda mıyım?”

Bishop’ın gözleri telefonuna kaydı. “Gerekirse, evet.”

Kick yok sayılmaktan hoşlanmamıştı. Bishop’a kızgın olan *oydu*. Onu oraya getirmişti; Mel’le görüştürmüştü. Başından darbe alan oydu. “Bana bakmıyorsun?” dedi.

Bishop bakmamaya devam etti. “Araba kullanıyorum.” dedi.

Kick’in telefonu çalmaya başladı. Arayan James olabilir diye şöyle bir baktı Kick. James değildi.

Pencereden eyaletler arası yolun iki yanındaki tarlalara baktı. Ekinlere karışık dövüş sanatları turnuvalarını, kafes dövüşlerini, eyalet panayırılarını duyuran reklam panoları sponsor olmuştu. Kucağındaki telefon çalmaya devam etti.

“Telefonun çalıyor.” dedi Bishop, sıkılı dişlerinin arasından.

“Marnie arıyor.” dedi Kick. Yine başı ağrıyor, arada ense-sine saplanan bir sancı duyuyordu. “Her sene yıl dönümünde beni arar. Ama açmamam işine gelir.”

Küçükken herkes Marnie’yle ayrılmaz bir ikili olduklarını söyler ama Kick bunun doğru olmadığını bilirdi. Hatırladığı Marnie onu hiç sevmezdi. Annesiyle babasının ayrılmasına neden olduğu için Kick’i hiç affetmemişti.

Mel’in kokusunun ellerinden çıkmasının ne kadar zaman alacağını düşündü Kick. İlk başlarda o kokuyu özlemişti. Ev-den hiçbir şey almasına izin verilmemişti. Geceliğin onda kalmasına bile izin vermemişlerdi. Hepsi kanıtı.

Bir tek Scrabble taşı onda kalmıştı. Bir yıl boyunca taşı yumruğunda sıkarak uyumuştur. Her sabah çarşafın içinde aramak zorunda kalmıştı.

“Rol yaptım.” dedi usulca.

Ellerini birleştirip kollarını gerebildiği kadar gerdi. Elleri artık yanmıyordu. Hissizleşmişlerdi.

“Torpido gözünde sakız var.” dedi Bishop. “Bütün derini soymadan önce ağzına bir tane at.” Gözleri ön camdan Kick’in ellerine, sonra tekrar cama gitti.

Kick kucağında duran ellerini kaldırıp ters çevirdi. Avuçları soyulup kıpkırmızı olmuştu.

“İyi gelir,” dedi Bishop: “nane her derde çaredir.”

James'in hâlâ Kick'in mesajlarına cevap vermemiş olması ya program yazmaya iyice daldığını ya da Skyrim oynadığını gösterirdi. Kick, Bishop'la birlikte evine dalmasını, geçmişiyile ilgili bir sürü soru sorulmasını iyi karşılamayacağını biliyordu. Kick'le Bishop ikinci katta duran asansörden indi.

"Sanırım önce benim konuşmam gerekir." dedi Kick, dört tane sakızla şişmiş yanaklarını oynatarak.

Bishop'ın kapüşonu takılı olduğu için yüzünü göremiyordu. Bishop hızını kesmedi. "Hayır." dedi.

"Çok kırılığandır." diye hatırlatma yaptı Kick.

Bishop başını güvenlik kamerasının görüş açısına girmeyecek şekilde hafifçe eğerek ona baktı. "Onunla konuşurken yanımızda olmana bu yüzden izin veriyorum." dedi.

Kick ağzındaki sakızı çiğnedi. Artık tatsızlaşmaya, her çiğneyişte yavanlaşmaya başlamıştı. Paketi arabada bırakmıştı.

"Belki de polisi aramalıyız." dedi.

Bishop durup James'in kapısını tıklattı.

Kick kollarını kavuşturdu. "Adamın nerede olduğunu bilecek hali yok. Görüşmeye devam etmediler herhalde."

"James?" Bishop kapıdan içeri seslendi.

Kulak kabarttılar. Kick, James'in ayak seslerini duyamadı.

"James?" diye seslendi sabırsızlanarak. "Kapıyı aç."

Çantasını, türlü çeşit silahın içini karıştırmaya başladı. “Anahtarım var.” dedi. “Herhalde kulaklığını takmış bilgisayarın başında oturuyordur.”

Bishop belinden hafifçe dönmüş, dikkatini arkalarına vermişti. Tüylerini diken bir köpeğe benzediğini, vücut dilinin değiştiğini hissetti Kick. “İşte!” diyerek anahtarı çıkardı. İçeri girseler yeterdi. Bishop görecekti. James bilgisayarının başındaydı. Anahtarı kilitte çevirmeye başladı.

“Dur!” dedi Bishop, bileğinden tutarak.

Kick ürkerek sakınızı yuttu. Boğazına takıldığını hissetti. Anahtarı bırakıp elini indirdi.

“Bir şey yok galiba.” dedi Bishop. Yüzü hâlâ kapıya dönük olduğu için ifadesini değil sadece kapüşonuyla burnunun ucunu görebiliyordu.

“Bana sakızı mı yutturdun.” dedi Kick.

Bishop kapüşonunu indirip ona döndü. Yüzünde o alaycı gülümseme yoktu. Gözlerini Kick’in gözlerine kenetledi.

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum, tamam mı?” Sesi pürüzsüz ve sakindi. “Ben eve gireceğim, sen olduğun yerde kalacaksın.”

Kick, James’i tanırdı. Kapıya baktığı pek görülmemişti. Bu yüzden anahtarı vardı. “Kulaklığını takmıştı.” dedi.

“Lütfen,” dedi Bishop: “dediğimi yap.”

Kick’in midesinden bir korku dalgası geçti. Hafifçe başını sallayarak kabul etti.

Bishop yavaşça nefesini bıraktı, anahtarı çevirdi ve kapıyı iterek açtı. İçeri girerken telefonunu kulağına götürerek bir şeyler mırıldandı. Kick “destek” dediğini duyar gibi oldu.

Bishop kapıyı hafif aralık bırakmış, Kick gözlerini incecik görebildiği koridora dikmişti. Her nefes alışında sakızın boğazında baskı yaptığı yeri hissediyordu. Bekledi.

“Ee?” diye seslendi az sonra. “Minecraft falan mı oynuyor?”

Cevap gelmedi.

“James?”

Nefesi daralınca sakızın takıldığı yer zonkladı. “Bishop?”

Kapıyı itti. James’in geri dönüştürülebilirleri yere saçılmıştı. Kick çantasının içinde el yordamıyla avcı bıçağını aradı. Bıçak kılıfından çıkarken doyum veren bir ses çıktı. Parmakları gül ağacından yapılmış kabzayı kavradı. Açılıp kapanmayan bir bıçaktı, kabzasıyla paslanmaz çelikten bıçağı aynı uzunlukta idi. Daha önce hiç kullanmamıştı ama satan adam göğüs kafesiyle kemikleri parçalayacağını söylemişti. Bıçağı kalça hizasında, başparmağını kabzada tutarak eşiğin üstünden geçti.

Salondan gelen belli belirsiz sesler, hareketler duyabiliyordu şimdi. Durup bıçağı başparmağı kabzanın dibine gelecek şekilde çevirdi ve düş yapan birini öldürmek üzereymiş gibi omuz hizasına getirdi. Sonra koridorda yürümeye başladı.

Kick, koridora girebilmek için plastik su şişeleri ve meşrubat kutularından bir mayın tarlasını geçmek zorunda kaldı. Bishop'ın hiç ses çıkarmadan aralarından nasıl geçtiğini anlayamadı.

Evde farklı bir koku vardı. Bayat pizza kokusu, James'in yıkanmamış şeylerinden gelen o tatlı ve pis koku yine vardı ama onun üstüne başka bir şey, taze ve metalik bir koku daha eklenmişti.

Salona yaklaşırken birinin nefes alıp verişini duyar gibi oldu.

Kick bıçağı daha sıkı tutup duvarın köşesinden bir adım atarak salona girdi.

Bir şekilde yere bakmaması gerektiğini anlamıştı, belki içgüdüsel olarak, belki de bir yanı oradaki şeyi görüp benliğinin geri kalanını bakmaması için uyardığından. Onun yerine gözleri James'in çalışma alanına sabitlendi. Her zamanki gibi orada, klavyesinin üzerine eğilmiş olduğuna inanacaktı neredeyse. Ama James'in mavi koltuğu boştu. Ekran koruyucu moduna geçmiş olan monitörlerde her zamanki kodlar ve oyunlar yerine ekran koruyucu olarak dönen olumlamlar vardı. Siyah bir ekranda beyaz büyük harflerle yazan şeydu: *Kaygı, kontrol edebileceğim normal bir duygudur.*

Bishop'ın, "Kick." dediğini duydu.

Ama Kick ona bakmayı, gözlerini yere indirmeyi reddetti. Görmek istemiyordu. Gerçek olmasını istemiyordu. Bu yüzden gözlerini inatla monitörlere yapışık tuttu Kick. Ekran

koruyucudaki olumlamalar sağdan sola kayıyordu. *İyi özelliklerim de var. Mutlu olmayı hak ediyorum.* Kick eliyle bıçağın kabzası arasında terden ince bir tabaka oluştuğunu hissetti. *Kendimi sakın hissediyorum.* Harfler dönerek uzaklaşıp dağılarak gözden kayboldu.

Kafasının içinde James'in sesini duydu. *Dışarıdayken güvendeyim. Yeni insanlarla tanışmayı seviyorum.*

"Hâlâ yaşıyor." dedi Bishop.

Kick bir hıçkırıkla rahatlayarak gözlerini yere indirdi. James sırtüstü yere serilmiş, etrafını kanlı çıktılar ve notlar sarmıştı. Acı Kick'in göğsünde jilet gibi büküldü. Çok fazla kan vardı. İnsandan bu kadar çok kan akabileceğini bilmezdi. James'in karın kısmı kıpkırmızı olmuştu, sarı gömleği artık sarı değildi, bir kan havuzunun içinde yatıyordu.

Bishop yanına diz çökmüş, kot pantolonu kanları emmiş, James'in karnındaki elleri kıpkırmızı parlıyordu.

Kick'in göğsündeki acı yukarı fırlayarak büyümeye başladı. Nefes almakta zorlandı.

Düşüncelerini değiştirirsen dünya da değişir.

James'in su faturasını ödememişti. Fatura da sırt çantasıyla birlikte havaya uçmuştu. James'e söylememişti bile. O anda neden bu kadar önemli geldiğini bilmiyordu ama önemliydi işte.

"Kick, beni dinlemeni istiyorum." dedi Bishop.

Tek eli James'in içine gömülmüş, parmaklarını kanayan bir yaranın içine bastırmıştı.

"Az sonra burası çok kalabalık olacak." dedi Bishop. "O bıçağı bırakman lazım. Senden şu koltuğa oturmanı istiyorum." Çenesini James'in bilgisayar koltuğuna doğru uzattı. "Olay yerini bozmanı istemiyorum. Hiçbir şeye dokunma."

James'in ayakkabılarından birinin bağı çözülmüştü. Yüzü bembeyazdı.

Bishop yanıliyordu. Yaşıyor olamazdı.

Canavar'la ikisi James'siz ne yapacaktı şimdi?

Acı Kick'in göğsünü sıkıştırdı.

Canavar.

Parmaklarını ağzına sokup ıslık çalmayı denedi ama ağzı öyle kuruydu ki ancak paniğe kapılmış bir kurbağa sesi çıkarabildi.

"Köpeğim!" dedi. Deliler gibi etrafa bakındı.

Kesin oradaydı. Saklanmıştı. Geriye bir adım atınca sandaletinin altına bir kâğıt parçasının yapıştığını hissetti. Bir adım daha atarak geri çekildi.

"Hayır!" dedi Bishop, sert bir sesle. "Destek gelene kadar beklemek zorundayız. Evi tam incelemedim. Güvenli değil."

Alnına kan bulaşmış, kanlı eliyle yüzüne dokunmuştu sanki. "Yanımda kal." dedi Bishop. Gri gözlerinde keskin bakışlar vardı ve Kick onun çok ciddi olduğunu, dediğini yapmasının çok önemli olduğunu anlamıştı. "Şu anda James'i bırakamam." dedi Bishop.

Kick'in umurunda değildi. Söyleyeceği hiçbir şey onu engelleyemezdi.

Yine aynı şey olmuştu. Canavar kayıptı. Kick'in suçuydu. Onu bulmak zorundaydı. Bu sefer bulacaktı.

Sendeleyerek salondan çıkıp koridora girdi.

Bishop'ın fısıldar gibi, "Siktir." dediğini duydu.

Bu sefer boş şişelere basmadan geçmeyi denemedi bile. Ne kadar ses çıkacağı umurunda değildi. Koridorun sonundaki yatak odasının kapısı kapalıydı. Kick bir umut ışıltısı hissetti.

Canavar'ı yatak odasına sokup kapıyı kapatmıştı James. Canavar öyle kör ve sağırdı ki havlamamıştı bile; sesini çıkarmamıştı. Güvendeydi.

“Bir şey söyle Kick.” diye seslendi Bishop.

“Koridordayım.” diye seslendi Kick. “Yok bir şey. James, Canavar'ı odaya kapatmış sanırım.” James tabii ki Canavar'ı koruyacaktı. Canavar'ı o da severdi. Kick bıçağı yanından tutuyor, su şişelerine ayağıyla vurarak kendine yol açıyordu. Zavalı köpek, herhalde saatlerdir oradaydı. “Odaya girmek üzereyim.” diye seslendi Kick heyecanla. “Kapıyı açıyorum.”

“Çıplak elinle dokunma sakın!” diye seslendi Bishop. “Temiz bir bez ya da...”

Kick gerisini duymadı. Çoktan kolu çevirip kapıyı açmış, Canavar'ın kollarına atılmasına hazırdı.

O ses midesinden, yüreğini parçalayan, başını döndüren, bacaklarında güç bırakmayan bir uluma şeklinde çıktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve bıçak elinden düşerek yerde yuvarlandı.

Bishop avazı çıktığı kadar ona bağılıyor, adını haykırıyordu. Hıçkırıklar arasında cevap verebilecek kadar nefes almaya çabaladı.

“Köpeği mi buldun?” diye seslendi Bishop.

Kick'in yanaklarından yaşlar damlıyordu. Derin, sarsak bir nefes almayı başararak, “Hı hı...” diye seslendi.

Omuzları sarsılıyordu. Öyle bir hıçkırıyordu ki hiç ses çıkmıyor, fiziksel bir acı duyuyordu.

Canavar yatağın ayak ucuna serilmişti. Kick dizlerinin üstünde yanına kadar emekledi. Buzlu gözleri yarı aralıktı. “Güzel oğlum.” diye fısıldadı, burnundaki tüyleri okşayarak.

Canavar'ın ağzıyla kulağının çevresinde kanlar parıldıyordu. Yarılmış, bağırsaklarını dışarı saçmış midesine bir bakış attı

Kick. Sonra eğilip yüzünü yüzüne yaslayarak kokusunu içine çekti. Canavar hâlâ sıcaktı. Onu bir kez kaybetmişti. Sonra tekrar kavuşmuşlardı. Ama artık sonsuza kadar kayıptı işte. Yanında onu seven biri olmadan, tek başına ölmüştü.

Kick başını kaldırıp hıçkırıkları bastırarak kollarını ölü köpeğinin altından geçirdi. Kaldırırken göğsüne yuvarlandı, başı kolundan aşağı sarktı Canavar'ın. Ağırlığı farklı, daha yoğundu, hem onun köpeğiydi hem de değildi sanki.

Kick zorlanarak ayağa kalktı. Canavar'ın kanyla elbisesini ıslattığını, lekelediğini hissetti. Onu koridordan salona taşıırken attığı her adımda künyesi şıkırdadı.

Bishop, James'in üzerine eğilip kalp masajı yapmaya başlamıştı. Kick kucağında Canavar'la yanlarına doğru sendeledi ama Bishop bir bakışla onu durdurdu.

"Bırak o köpeği!" dedi emreder gibi. "Kanıt o. Lanet olsun. Kick, olay yerini bozuyorsun."

Sümükler Kick'in boğazını tıkamişti. Nefes alamıyordu. Kanıt falan değildi. Canavar'dı o.

"Bırak şu lanet olası köpeği!" diye hırladı Bishop. "Hemen!"

Kick yüzünü Canavar'ın tüylerine gömdü, dizlerinin üstüne çöktü ve kollarından yavaşça yere yuvarladı. Şimdi ölü görünüyordu; vücudu doğal olmayan bir pozisyonda yere yığıldı.

Kick daha normal, uyuyormuş gibi görünecek şekilde bacaklarını düzeltti. Eline değen bir şey yere sürtündü. James'in telden yapılmış tılsımı. Üstüne basılmış, dümdüz olmuştu. Kick tılsımı eline aldı. Bishop'ın dikkati artık onda değildi; James'e odaklanmış, kollarını dümdüz yapmış, ellerini James'in cılız göğüs kafesine bastırıp duruyordu. Kick kocaman açılmış gözlerle James'in yamulmuş telden adamına baktı.

James.

Bishop'ın elleri kana batmıştı ve pür dikkat gerilmiş bir yüzle James'in göğsüne tekrar tekrar basınç uyguluyordu. Kick elleriyle dizlerinin üstünde hızla emekleyerek James'in öteki tarafına geçti. Deliler gibi oraya buraya bakınarak yapacak bir şey, yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Bishop'ın penye bluzu buruşturulmuş vaziyette James'in karnında duruyor, kanları emiyordu. Kick titreyen parmaklarını bluzun üzerine koyarak basınç uyguladı. Bishop'ın ellerini taklit ederek avuçlarını dümdüz yapıp üstteki elinin parmaklarını alttaki parmaklara geçirdi. Küçük tel adamı yüzük gibi bir parmağına takmıştı. Göğse uygulanan her basıncı elinin altında hissedebiliyordu.

James'in kalp atışlarını hisseder gibi.

James'in odası boştu. James odadan hiç çıkmıyor olmasa, tuhaf bir şey sayılmazdı bu. Kick odadan geri geri Bay Klugman'ın bodrumuna çıkarak merdivenden mutfığa koştu.

Kimse yoktu. Arka pencereye koşup bahçeye baktı ama havuz da boştu.

Minicik bir panik tohumunun dilinin arkasına doğru tırmanan bir örümcek gibi boğazını gıdıkladığını hissetti. Fırlayıp yemek odasına, salona girdi.

Herkes gitmiş miydi? Onu yalnız mı bırakmışlardı yani?

Neredeyse ağlamak üzereyken garajdan gelen sesleri duydu. Öyle bir rahatladı ki az kalsın kapıyı tıklatmadan açacaktı. Kendini tuttu, kapıyı tıklattı ve babası içeriden onu çağırırdı. Açtığında, Bay Klugman'la babası içeride duruyordu.

Garajın kapısı açıktı. İçeriye parlak San Diego güneşi dolmuştu. Öyle sıcaktı ki, evin içiyle dışarısı aynıydı.

Bay Klugman, "Miss America gelmiş." deyince, Beth'in yüzü ısıdı.

"Gittiniz sandım." dedi.

"Bay Klugman yeni araba aldı." dedi babası.

Araba kiraz gibi kıpkırmızı parlıyordu.

"James nerede?" diye sordu Beth.

"Gitti." dedi babası.

Başka soru sormaması gerektiğini anladı Beth.

James gitmişti. Sedyeye koyup götürmüşlerdi.

Bu insanların kim olduğunu bilmiyordu Kick. Ama onu rahat bırakıyor, yerde otururken etrafından dolaşıyorlardı. Canavar'ı yarıya kadar kucağına çekip kollarına almıştı. Canavar'ın vücudu pelte gibi ve ağırdı. Kick'in elbisesi köpek kılı, kan ve kana benzeyen ama daha yapış yapış bir şeyle kaplanmıştı. James'i kaldırdıkları yer kıpkırmızıydı. Salona saçılmış kâğıtların üzerindeki kâğıtlarda kanlı ayak izleri vardı. Kendi sandaletlerinin şeklini tanıdı Kick.

James'in tel adamı bozulmuştu. Nasıl düzelteceğini bilemiyordu. Adamdan yaptığı yüzüğü parmağında çevirdi. James çok kızacaktı.

Neredeydi o? Bishop'ın yere oturarak çekildiğini, kalp masajını paramediklere bıraktığını, James'i sedyeye yatırdıklarını hatırlıyordu. Biri penye bluzu elinden alıp plastik torbaya koymuştu.

Sonra James gitmişti.

Paramedikler gitmişti.

Canavar'ın alnındaki tüyleri düzeltti.

Bishop hâlâ oradaydı. Tabancalı adamlardan biriyle konuşuyordu.

FBI ajanıydılar. Şimdi anlamıştı Kick. Hepsinde Glock tabanca vardı.

Beth için gelenler gibi. Ama Beth, Kick'ti. O gece çiftlikteyken Kick, Beth'ti. Frank'ın sesi hâlâ kulaklarındaydı.

"Benim de köpeğim vardı." dedi, hatırlayarak.

Frank hareketsizdi. "Adı neydi?" diye sordu.

Bağrıışmalar duydu.

"Onu görmeye mi götürdün?" dedi biri duyduğuna inanamamış gibi. "Kafayı mı yedin sen?"

Konuşan Frank'ti.

Onun sesi, şimdi, burada, bu salonda. Gerçekti. Yerini anlamak için kulak kabarttı Kick.

Ama bu kez duyduğu Bishop'ın sesiydi. İçeri yeni giren biriyle konuşuyordu. "Ben senin için çalışmıyorum Frank." diyordu Bishop. "Seni aramak zorunda değildim. İstesem çekip giderdim."

Kick neyin gerçek olduğunu bilemeden, parmaklarını iyice Canavar'ın tüyelerine gömdü.

Frank'ın, parmağını Bishop'ın yüzüne doğru tutuşunu izledi. "Sen bile böyle bir pislik yapmazsın." dedi Frank.

Duvardaki afişlerden birinde beyaz kumlu bir plajdaki ayak izleri vardı. *Rüyanızdaki tatil, Bugün!* diye bir vaat.

"Bunu o yaptı." dedi Bishop, Frank'e. "James onun kurbanlarından biriydi. Anladın mı? O adamdı. Cezaevindeki konuşmanın kaydı var. Kopyasını almak için kiminle konuşacağını biliyorsun."

Canavar'ın başı öyle ağırdı ki. "O daha çocuk." dedi Frank, telaşlı gözleriyle Kick'e doğru bir bakış atarak.

"Artık değil." dedi Bishop.

O zaman Frank dikkatle sarı plastikten delil markalarının etrafından dolaşarak, ayağını basacak bir yer bulabilmek için dura dura, ona doğru geldi.

“Sakın ona dokunma.” diye seslendi Bishop. “Üstündekiler işlemden geçmedi. Ayrıca köpeği bırakmak istemiyor.”

Canavar huzurlu görünüyordu. Kick gözlerini kapamıştı. Omuzlarından aşağı bakmadığı sürece uyuduğuna bile inanabiliirdi. James de uyuyordu. Birlikte uyusunlardı.

Frank şimdi tepesinde durmuş, Kick de başını kaldırmış ona bakıyordu. Frank’in bakır rengi kaşlarında hâlâ sarı sarı kıllar vardı.

“Gerçekten burada mısınız?” diye sordu Kick. Uzanıp ona dokunmak, duman olup uçmayacağından emin olmak istedi. Hatırladığından daha kısa boyluydu. Gözleri daha kısıktı. Şimdi böyle görünce, o kadar yaşlı bile olmadığını fark etmişti Kick. Yaşlı olan kendisiydi. Evren kadar yaşlıydı.

Frank yere çömeldi. “Bana ihtiyacın olduğunda ortaya çıkarım. Anlaşmamız böyle.”

Kick parmaklarını Canavar’ın başında gezdirip kafatasını, gerçekliğini hissetti. “Köpeğimi öldürmüş.” diye fısıldadı.

Frank’in dudağı seğirdi. “Biliyorum.” Yüzünü bir an omzuna çevirip tekrar ona baktığında gözleri kızarmıştı. “Ama artık gitme zamanı geldi.”

“Onu yalnız bırakmak istemiyorum.” dedi Kick. Göğsünde Beth’in paniğini hissedebiliyordu. Beth, Frank’i hiç sevmemişti. Onu vurup öldürmek istemişti Beth. “Beni ondan ayırma.” diye yalvardı.

Frank başparmağıyla gözlerini ovuşturdu. “Seni bulduğumda, adını bile söyleyemiyordun, hatırlıyor musun?” diye sordu. Omuzları kalkıp indi. “Ama bana köpeğinden söz ettin;

Canavar'ın adını hatırladın. Kim olduğunu öyle anlamıştım. Eve dönmeni sağlayan oydu." Ceketinin önü açılınca, kapabileceği kadar yakınında, Smith&Wesson 45 kalibrelik mermilerle dolu Glock 27'sini gördü Kick, Frank'in. "Harika bir köpekti, değil mi?"

Kick kucağındaki Canavar'a baktı. Onu, griye çalan burnunu, tüylü kulaklarını, küt burnunu son görüşüydü bu.

Of, Canavar, ölmesene.

Frank uzanıp Canavar'ın boynunu okşadı. Boğazını temizledi. "Artık sıcak değil, ha?"

Kick gözyaşlarını bastırıp öksürerek başını iki yana salladı. Canavar sıcak değildi.

"Gitme zamanı." dedi Frank bir kez daha.

Kick bunu yapabiliirdi; yapmak zorundaydı. Frank Canavar'ın altından çekilip kalkmasına yardım etti. Ayağa kalkıp elini uzattı. "Haydi."

Kick onunla gitti. Belki yıllar önce çiftlikte de aynı şeyi yaptığı, Frank onu Mel'in bodrumundan, o tavşan deliğinden dışarı, dünyaya çıkarmış olduğu için. Belki de sadece yorgundu. Sarı elbisesindeki kanlar sertleşmeye başlamış, hareket ettikçe, kumaş tenine sürtünüyordu.

Frank yeri, her yere saçılmış kâğıtlarla kanları gösterdi. "Çok dikkatli."

Ayağını gösterdiği yere basmayı denedi Kick. James'in yerde kırılmış duran Cthulhu fincanının yanına. Hareket edince elbisesinden köpek tüyleri uçuştı. Duvar diplerinde durmuş fotoğraf çeken, küçük defterlere notlar alan, içeri girip çıkan insanlar vardı. Bir Glock 22, Glock 23, Glock 27.

"James nerede?" diye sordu. Sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

“Seni ona götüreceğim.” dedi Frank. “Ama önce sana bir bakmamız lazım.” Kick’i Bishop’ın kare bir plastik örtünün üzerinde durduğu yere götürüp yanında durdurdu. Sandaletlerinin altında çıtırdayan plastiğin sesi Kick’in dişlerini kamaştırdı.

Bir flaş patladı.

Bir kadın gelip Kick’in önünde durdu. Elllerinde mavi lateks eldivenler, üstünde siyah FBI rüzgârlığı ve sevimli, çilli bir yüzü vardı kadının. Tabancasıydı. Yüzünde Kick’e güven veren bir tebessüm vardı. “Ben Mina.” dedi. “Benjamin’a’nın kısaltılmışı.” Şöyle bir sıırttı. “Annemler erkek çocuk istiyormuş da.” Tatlı gözleri vardı ve Kick o gözlerle odaklandı. “Sadece üzerini inceleyip araştırma için önemli olabilecek bir kıl ya da iplik falan kalmış mı diye bakacağım.”

Kick başını salladığını hissetti.

Frank ellerini kalçalarına koyup salona bakınarak hafifçe ıslık çaldı. “Kasırga mı çıkmış burada?” diye sordu.

Notlar yerleri kaplamıştı. Duvarlarda yazıcıda basılmış kâğıtlar vardı. James’in dart tahtası hâlâ düştüğü yerde duruyordu. Kick onu duvara asmadığı için ani bir suçluluk duygusu hissetti.

“Kick böyle düşünüyor.” dedi Bishop. “Her şeyi basıp kâğıtlara bakarak.”

Nasıl düşündüğünü nereden biliyordu? Onu hiç tanı mıyordu ki.

“Burayı işlemekten geçirmek bütün gece sürer.” dedi Mina. Parmağını havada döndürdü ve Kick, her daim itaatkâr, arkasını döndü. Kick’in bir gece önce yaptığı kolaj karşısındaki duvara yayılmıştı. O kayıp çocuklar, çalakalem aldığı notlar

ve arkalarındaki bir dizi egzotik ülke afişi: *İtalya'yı Görün! Maldivler'i Gezin! İsrail'e Gelin!*

Bishop da dönünce, yan yana aynı duvara bakmaya başladılar.

Aralarında, göz hizasında, Adam Rice'ın Yamuk Pisa Kulesi'nin üstündeki resmi vardı. Tacize Uğramış&Kayıp Çocuklar Ulusal Merkezi'nin sitesinden alınmış on tane daha siyah saçlı ve beyaz erkek çocuğunun fotoğrafları Adam'ın resmini daire içine almıştı. Kick'in gözleri bir resimden diğerine giderken, her biri tık-tık yerine oturdu.

"Çok şey çözmüşsünüz." dedi Bishop, başıyla duvarı işaret ederek.

"Kalıbı James görmüştü." dedi Kick. Sesi cılız ve çok uzaktan gelir gibi çıkmıştı. "Kalıpları görmeyi iyi becerir."

Ama Kick öyle değildi. Gözünün önündeki şeyi görememişti. Ten rengi, ufak tefeklik. James'le tanıştıkları gün bir fotoğrafını çekmiş olsa, onu da duvardaki kayıp çocukların arasına yerleştirebilirdi. "Buraya gelen kişi..." dedi. "Oydu. Mel'in bahsettiği adamdı."

"James'in bileklerini gördün mü?" diye sordu Bishop.

Kick soğuk bir ürpertinin tenine yerleştiğini hissetti. Telden yapılmış tılsımın hâlâ orada olduğunu hissedebilmek için parmaklarını birbirine bastırdı.

"Yeni ip izleri vardı." dedi Bishop.

Arkalarındaki hareketlilik beyaz gürültüye dönüştü. Sadece Kick, Bishop, duvar ve James'in kanı kaldı. "Neden?" diye sordu Kick. Bunca zaman sonra, adam neden James'i bulmak istemişti ki?

Frank, Bishop'a, "Tişörtünü çıkar," deyince, Kick irkilerek salonun, polislerin, olay yeri incelemenin, James'in eşyalarını

didikleleyen insanların gerçekliğine döndü. Bishop'ın sırtına saçılmış siyah dikişlerin hâlâ orada olduğunu, teninin hâlâ kızarık olduğunu görmek Kick'i şaşırttı; yaralarının paramedik tarafından daha dün dikilmiş olduğunu fark edince şaşırıldı.

Frank, Bishop'a bir paket Huggies ıslak bebek mendili uzattı. "Temizlen." dedi.

Mina, Kick'in omzundan bir şey aldı ve Kick dikkatini tekrar kayıp çocukların yüzlerine verdi. Arkasındaki konuşmada arada bir paketten çekilen mendillerin ıslak hışırtısı duyuluyor ve burnuna o karakteristik talk kokusu geliyordu. Gözleri duvardan, yırtarak böldüğü kâğıt parçalarına yazılı notlara indi. *Eski silah satıcısı. Ama silah sevmiyor. Mükemmel şoför. Özel jet. Boynundaki yara izi nasıl olmuş? Ada. Evli. Karısını aldatıyor. Pisliğin önde gideni.*

Altındaki plastik örtüye bir şey düşünce yere bakıp kandan pembeleşmiş, Bishop'ın topuğunun dibine atılmış ıslak havlulardan birini gördü. Gözleri Bishop'ın vücudundan yukarı çıktı. Elindeki kanları silerken uzun kollarındaki kaslar geriliyordu.

"Bitti." dedi Mina. Kick hâlâ şaşkın bir halde tekrar salona döndü. Mina aletlerini topluyordu. "Elbiseyi almamız lazım." dedi Frank'e.

Kick elbisesinin önüne, kanlara, Canavar'ın tüylerine, köpeğinin son kalıntılarına baktı. "Hayır." dedi yalvarır gibi. "Frank, lütfen."

Frank öksürerek başını çevirdi.

"Elbisedeki her şey köpeğe ait." dedi Bishop. "Ellerindeki kurbanın kanı. Esas ayakkabılarına bakın." Sonra paketten bir havlu daha çekip tırnak kenarlarındaki kanı silmeye başladı.

"İyi, tamam." dedi Frank.

Kick ona istediklerini yapmalarına, istedikleri fotoğrafları çekmeleri için oraya buraya döndürmelerine izin verdi. Biri tokalarını açarak ayakkabılarını uçurup götürünce plastik örtünün üstünde yalın ayak kaldı.

Sonunda bitti. Frank kanla kaplı elini alıp havlulardan biriyle yavaşça silmeye başladı. Havlu ıslak ve soğuktu. Frank havluyu tel adamdan yaptığı yüzüğe değdirdi.

“Dur.” dedi Kick.

Frank soran gözlerle ona baktı. “Ben yaparım.” diyerek avcunu silmeye başladı Kick, “Çantamı istiyorum.” diye ekledi. “Girişte. İçinde mınçıkamla ninja yıldızlarım var.” Frank hafifçe başını salladı. Ama esas istediği şey bilgi almaktı ve Frank ona istediğini veremezdi. Verebilecek tek kişi vardı. “Bir dakika yalnız kalmak istiyorum.” dedi. Bishop’a bir bakış attı. “Onunla.”

Frank kasıldı. “Sana yalan söyleyecek.” dedi Frank. “Onu tanırım. Yalan söyleyecek.”

“*Sen de söylemiştin!*” diyerek Frank’in hafızasını tazeledi Kick.

Frank’in yüzünü buruşturduğunu gördü.

Bishop durmuş hiç kıpırdamadan onları izliyordu.

Frank’in gözleri tavanda gezindikten sonra Bishop’ta durdu. Çilli kulakları pembeleşmişti. “Adımlarını dikkatli at dostum.” dedi Bishop’a. “Kimin için çalıştığın beni ırgalamaz.” Tekrar Kick’e döndü. “Ben bir yeri arayacağım. Dört dakika kadar sürer. Çantayı çıkarken alırsız.”

Frank yana çekildi, cebinden telefonunu çıkardı ve köşeden hole süzüldü. Kick yerde zıplayarak giden plastik bir su şişesinin sesini, ardından Frank’in bir küfür savurduğunu duydu. Mina, James’in çalışma masasının üstündeki parmak

izlerini alıyordu. Monitörlerin hepsi kapanmış, ekipten başka biri bütün bilgisayar parçalarını delil kutularına koyuyordu.

“Seninle bir ilgisi yoktu.” dedi Bishop usulca.

Kick keskin bir bakış fırlattı. “Sen ne dediğini bilmiyorsun.”

“Adamın annenle ilişkisi oldu.” dedi Bishop. “Seninle bir ilgisi yoktu.”

Kick’in nabızı şakaklarında atmaya başladı.

“Frank neredeyse on yıldır terfi almadı,” diye devam etti Bishop: “Yani aralarında her ne yaşanmışsa, büronun bundan haberdar olduğu kesin.”

“Senin bir şeyden haberin yok.” diye parladı Kick, elini yumruk yaparak. “Bildiğini zannediyorsun ama bilmiyorsun.”

“Peki.” dedi Bishop.

Kick paketten yeni bir havlu çekip hırsla avcundaki kanı silmeye başladı. “Bana borçlusun,” dedi Bishop’a. Gözlerinin içine baktı. “Bir çeşit aynasızmışsın sen.”

Bishop paketten bir ıslak havlu daha aldı. “Eskiden bir çeşit aynasızdım. Şimdi özel güvenlikte çalışıyorum.”

“Silah satıcısı olduğunu söylemiştin.” dedi Kick.

“Öyleydi.” dedi Bishop, parmak aralarını silerek. “Patronuma karşı sorumluluklarımdan biri de operasyonlarını halkın önünde temsil eden yüz olmamdı. Artık özel projelerde çalışıyorum.”

“Kimin için çalışıyorsun?” diye sordu Kick.

“Devlin diye bir adam.” Bishop bir havlu daha çekip Kick’e uzattı.

“Devlin mi?” dedi Kick. “Başka ismi yok mu?”

“David Decker Devlin.” dedi Bishop. “Ama internette *onu* da bulamazsın.”

Kick ona inansa mı, inanmasa mı, bilemiyordu. Kullandığı ıslak havluyu yere atıp Bishop’ın elindekini aldı. “Kayıp çocukları bulmak neden ilgi alanına giriyor?”

Bishop’ın gözleri geçit vermezdi. “Onun ilgi alanı beni mutlu etmek. Onun için çok iş yapıyorum. Bu sadece bir tanesi.”

“Bishop gerçek adın bile değil, değil mi?” dedi Kick.

Bishop belli belirsiz gülümsedi. “Ehliyetimi gördün ya.”

Frank kolunun altında bir şeyle köşeden çıkıp uzun adımlarla onlara doğru yürüdü.

“Bunu kimin yaptığını bulacağım.” diye fısıldadı Bishop.

Ben de, diye düşündü Kick.

Frank, Bishop’a naylon paketli bir şey fırlattı. “Mina pantolonunu çıkarmanı istiyor.” dedi. “Bunu giyebilirsin. Patronun olay yeri incelemeyi gözlemlemeni ister herhalde?”

“Her zamanki gibi, iş birliğinizi takdir edecektir.” dedi Bishop. Islak havlularla üstünde *Tyvek Tulum* yazan naylon poşeti Kick’e verip kotunun düğmelerini açmaya başladı.

Frank bezgin bir tavırla içini çekti. “Tanrım.” dedi.

Üstü çıplak olan Bishop pantolonunun önünü açıp kalçasına kadar indirdi. Siyah kıllardan bir çizgi karnından siyah külodunun içine kadar uzanıyordu. Frank’e omuz silkti. “Ne oldu ki?”

“Ben çocuğu hastaneye, James’in yanına götürüyorum.” dedi Frank.

Hastane.

Islak havlu paketi ve Tyvek tulum Kick’in elinden yere düştü.

James yaşıyordu.

“Tehlikeyi atlatmış değil.” diye ekledi Frank çabucak. “Çok kan kaybetmiş.” Kick afallamış halde onu plastik örtünün dışına çıkaran Frank’i takip etti. “Acilde kan vermişler ve az önce ameliyata alınmış.” Arkadaki Bishop’a doğru haset bir bakış attı. “Neyse ki dostumuz kalp masajında pek fena değilmiş.”

“Odasına bir nöbetçi koymalısınız.” diye seslendi Bishop arkalarından. Çıkardığı pantolonunu bir plastik torbaya tıkmakla meşguldü.

“Bir çocuk katilinin kimliğini ele verebilecek tek kişiyi korumak için mi?” diye yanıtladı Frank. “Benim hayatta aklıma gelmezdi.”

Kick eline, James’in tel tılsımına, sonra onu bulduğu, az önce Canavar’ın yattığı yere baktı.

“Donu mu da istiyor musunuz?” diye seslendi Bishop, Frank’e.

Canavar artık uyur gibi görünmüyordu. Temel bir parçasının havası sönmüş gibi fazla düz görünüyordu nedense. Yanında, yerde, üzerine siyah 24 rakamı basılı sarı plastikten bir delil markası vardı. Artık buydu işte: Bir kanıt. Olay yerindeki biyolojik tehlike.

“Köpeğime ne olacak?” diye sordu Kick, Frank’e.

Frank derin bir nefes aldı ve aniden baş ağrısına yakalanmış gibi göründü.

Kick’e kötü haber vermeyi hiç beceremezdi.

Tek bacağını kâğıttan yapılmış fermuarlı bir tulumla benzeyen o şeye sokmuş olan Bishop’a doğru baktı Kick. “Köpeğime ne olacak?” diye seslendi.

Bishop, pantolon bileklerinde, öylece kaldı ve gözleri Frank’e gitti.

“Bazı protokoller var.” dedi Frank, kulağına dokunarak. Kick’e bakmayı bile beceremiyordu. “Olay yerindeki... Biyolojik kanıtlara ne yapılacağına dair.”

“Yani,” dedi Kick uyuşuk bir sesle: “öteki biyo atıklarla birlikte yakılacak mı?” Bir yere atılıp yakılacaktı. Atık olacaktı. Nedense, bu, durumu daha da kötüleştiriyordu. Onu korumadaki başarısızlığını doruğa çıkarıyordu.

“Ben hallederim.” dedi Bishop.

“Efendim?” dedi Kick, doğru duyduğundan emin olamadığı için.

Bishop tulumu giymiş fermuarını çekiyor, ona bakmıyordu bile. “Köpeğinle ben ilgilenirim.” dedi. Beyaz kâğıttan kollarındaki manşetleri düzeltti. “Gömerim. İşimiz bittikten sonra.”

Ve söylediği onca yalana rağmen, Kick ona inandı.

Sarı elbise hastanedeki bekleme salonunun soğukunda tiril tiril, el kadar bir şey gibi geliyordu. Bir çift hastane patiği çıplak ayaklarını ısıtmaya yetmiyordu. Kick, papatya desenli kumaşın üstünden Canavar'ın tüylerinden birazını daha alıp yavaşça oturduğu kanepenin üstünde biriktirdiği yığına ekledi. Bütün sesler daha yüksek, her şey daha parlaktı sanki: Tenine hava üfleyen havalandırma sisteminin, tepedeki gömme floresan lambaların fazlasıyla farkındaydı. Hoparlörlerden yapılan anonslar kulak zarlarını patlatacak gibiydi. Renkler farklı görünüyordu; mobilyaların sıkıcı toprak tonları bile fosforluymuştu sanki. Ama salondaki en göze batan renk Kick'in elbisesindeki kırmızıydı. Kick'in gördüğü en kırmızı şeydi. Kuru kanla kaplı kumaştan, Canavar'ın kıllarından birazını daha alıp ötekilerin üstüne koydu.

Koridorda Frank'in ayak seslerini duydu ve kapı açıldı, Frank elinde iki bardak kahveyle geri geri salona girdi. Kick başını önüne eğip yüzünü çevreleyen bir perde oluşturduğu için Frank büyük ihtimalle gözlerini göremiyordu, bunu görmek için başını kaldırıp bakmıştı Kick. Bir an için Frank'in bitkin ve bezgin, yorgun bir hüznle lekelenmiş gerçek yüzünü gördü. Ama bir an sonra kahve bardaklarından birini Kick'in önüne bırakırken yüz ifadesi yine mülayim bir endişeyi yansıtıyordu.

Ne kadar tuhaftı orada olması, şimdi, bu iş için.

Psikiyatristler ona hep Frank'i sorardı. Kick Jungcu olana Noel kartlarından söz ederek büyük bir hata yapmıştı. On-
dan sonraki doktorlara Frank hakkında tek bir söz etmemişti.

Frank'in önüne bıraktığı kahveye baktı Kick. Kahveye elini bile sürmezdi ama Frank bunu nereden bilecekti ki. Kick'in sadece on iki yaşındaki halini biliyordu.

"Hâlâ ameliyatta." dedi Frank. Hiç acele etmeden ceketini çıkarıp yakındaki bir sandalyenin arkasına bıraktı. Yumuşak göbeği kemerinin üstüne sarkmıştı. Beyaz gömleğinin koltuk altları terden kararmıştı. Kollarını kıvrıp gerindikten sonra dikkatlice Kick'in yanına oturdu. Kick divanın bir parmak geriye kaydığını hissetti. Frank süstü. Kick aldırış etmedi. Dokuz yıl olmuştu. Ayrıca Frank havadan sudan konuşmayı hiç beceremezdi. Heyecanla sohbet ettiğini gördüğü tek insan annesiydi. Artık üç saattir hastanedelerdi ve Kick bu zaman boyunca ağzını açmamış, Frank de herhalde bu sessizliğe alışmıştı. Gözlerini düşünceli bir tavırla kahvesinin kapağına dikmiş ve yüzü yine sarkmıştı. Derin bir iç çekti. Kick saçlarının ardından yüzünü incelerken hiç de üzgün olmadığını fark etti; sadece yüzündeki çizgiler o şekilde oluşmuştu.

Frank, Kick'i ona bakarken yakalayınca gözleri parladı. Ceketini alıp cebinden bir Snickers çıkardı. Kick'e uzattı. "Al, ye." dedi. Kaşlarını indirdi. "Hâlâ Snickers seviyor musun?"

Mahkeme sırasında da böyle yapmıştı: Moralini yükseltmek için Kick'e şekerlemeler getirmişti.

"Bana çikolata mı aldın?" dedi Kick şüpheyle. Öyle tuhaf bir hareketti ki kafasında nereye koyacağını bilemiyordu.

Frank omuz silkti. "Artık çikolata yemeyecek kadar büyüdü mü?"

Aslında, Kick'in karnı zil çalıyordu. Snickers'ı Frank'in elinden kapıp paketini yırtarak açtı ve bir ısırık aldı. Bir an cidden de kendini daha iyi hissetti.

Frank kahvesinin plastik kapağını çıkarıp çok iyi bir iş başarmış gibi kahveye üfledi.

Kick bazı lokmaları sadece bir-iki kez çiğnedikten sonra yutarak Snickers'ın yarısını yedi. Dudak kenarlarında kalan çikolata parçalarını hissedebiliyordu.

"Kartlarımı aldın mı?" diye sordu Frank.

Kick tam bir lokmayı çiğnerken öylece kaldı.

Frank bunun doğru zaman olmadığını, Kick'in hazır olmadığını hissetmiş olmalı ki kanepede hafifçe geri çekildi. "Sorun değil." dedi ensesini kaşıyarak. "Boşver gitsin."

Kick yeniden çiğnemeye başladı ama çikolata tükürüğünü yoğunlaştırmış, ağzı yapış yapış olmuştu. Kalan Snickers'ı sehpa bıraktı. "Gerçek adını biliyor musun?" diye sordu.

Frank yine kahvesine üfledi. "Hayır." dedi.

Bir süre sessizce oturlurken, Frank kahvesine üfledi, sakalını kaşıdı, bardaktan ufak bir yudum alıp biraz daha üfledi. Kick, elbisesindeki köpek kıllarını alıp oturduğu minderdeki yığının üstüne ekledi.

"FBI artık sivil vatandaşların olay yerlerine istedikleri gibi girip çıkmalarına izin mi veriyor?" diye sordu.

Frank derin bir iç çekerek hâlâ dumanı tütmesine ve görünüşe göre canını yakmasına rağmen bardaktan aldığı koca bir yudumu tek seferde yuttu. Sonra bardağı dizine koyup orada tuttu.

"Yanında çalıştığı adam," dedi Frank: "rejimleri deviren biri." Kaşları iki santim havaya kalktı. "Adam savaşlar kazanıyor, Kick. Bizim devletin bir devrimin sonucundan elde

edeceği özel bir çıkar varsa -ki her zaman vardır- Bishop'ın patronunu arıyorlar. Silahları o tedarik ediyor. Elini kana buluyor. Kongre'de özel oturum falan yapılmıyor. Birleşik Devletler olayın dışında kalıyor. Uluslararası çıkarlarımız korunmuş oluyor." Kıs kıs gülererek başını iki yana salladı. "Böyle bir adama, istediği her şeyi verirsin."

Frank'in Devlin'in adını kullanmadığını fark ettiği için Kick de kullanmadı. "Bishop'ın patronunun emekli olduğunu sanıyordum." dedi.

"Onun gibi adamlar emekli olmaz."

"Peki ya ben?" Kick'in sesi titriyordu. "Eve gidip bütün bunlar hiç olmamış gibi mi davranacağım?"

"Eve gitmeni falan istemiyorum çocuk." dedi Frank. "Durumu öğrenene kadar olmaz."

Kick saatine kaçamak bir bakış attığını gördü.

"Ama benim işe dönmem lazım." diyerek ayağa kalktı Frank. Sandalyeden ceketini aldı. Kick'e bakmıyordu; bakmamak için özel bir çaba harcar gibiydi.

Frank'in ne yaptığını o zaman anladı. Tam ona göre bir şeydi. Çocukken bile, onun hisleriyle hareket eden biri olduğunu anlamıştı.

"Onu aradın, değil mi?" dedi Kick.

Frank mahcup, yakalanmış bir yüz ifadesi takındı. Kick onun bir ilişkiyi bir yıl boyunca nasıl sürdürebildiğini anlayamıyordu. En ufak baskıda pes eden biriydi. "Aradım."

Kick titrek bir nefes alırken gözleri köpek tüylerinden yaptığı yığına gitti. Bir araya geldiklerinde çok da fazla olmadıkları ortaya çıkmıştı.

Frank ensesini kaşıdı. "O senin annen." dedi.

Paula bunu bir kariyere dönüştürmüştü zaten.

“Kalamayacağım için üzgünüm,” dedi Frank ceketini giyerek: “James’in durumunu bana bildirirler.”

Kick onun aklını okuyordu. Başından beri böyle olmuştu. “Sadece o gelmeden önce kaçmaya çalışıyorsun.” dedi.

Frank duraksadı. “Korkak olduğumu düşünüyorsun, biliyorum.” dedi.

Kick öyle dediğine pişman oldu. Frank’le aralarında bir bağ vardı. Birbirlerini anlıyorlardı. “Sen beni kurtaran adam-sın.” dedi.

Frank acı acı gülümsedi. “Sonra da aileni dağıttım.” dedi. Başını önüne eğerek kapıya doğru döndü. “Tam bir beyaz atlı prensim.”

Kick köpek tüylerini avcunda topladı. “Evet, o da var.” dedi fısıldayarak.

Kapının açıldığını duyunca başını kaldırıp Frank’le annesinin burun buruna geldiğini gördü. O gün için duygusal kotasını doldurduğunu, evrenin bir yerde artık ‘yeter’ diyeceğini düşünmüştü Kick.

Frank neredeyse komik denebilecek bir panikle geriye sıçradı. Paula Lannigan üzerinde altın rengi parlak satenden bir gömlek, altında uçuk yeşil bir pantolonla, telefonunu yüzünde tutarak rüzgâr gibi Frank’in yanından geçti. Sarı saçları dağınık topuz yapılmıştı, makyajlıydı. Hastaneye gelmeden önce birilerine röportaj vermiş olabileceğinden şüphelenirken, Kick’in içi daraldı.

Paula telefonunu indirdi. “Selam Frank.” dedi omzunun üstünden.

Frank de, “Selam Paula.” diye mırıldandı. Eliyle gergin bir hareket yaparak sehpayı gösterdi. “Sana da kahve almıştım. İki tane de tatlandırıcı.”

Paula dalgın dalgın bir baş hareketi yapıp hemen Kick’in yanına gitti, yanına oturup kolunu omzuna sardı.

Kick, Frank’in veda edip gittiğini hayal meyal fark etti. Annesi omzunu sıktı. Kick ona bakamıyordu. Elbise banyo için tasarlanmış duvar kâğıdı gibiydi ama pahalı bir şeydi. Annesi hep pahalı şeyler hediye ederdi.

Onun yerine gözlerini kucağına dikti Kick. Sarı elbisenin etek ucunda gördüğü bir tüyü alıp yığına ekledi. Annesinin kolu sabit, sabırlı bir baskı uygulayarak Kick’in omzunda kaldı.

Annesi Calvin Klein, Eternity kokuyordu. Kick kendini bildi bileli hep öyle kokardı.

Annesinin ne diyeceğini biliyordu Kick; Canavar’ı uzun zaman önce uyutmuş olması gerekirdi; bencillik etmişti. Haklı olduğunu da biliyordu, öyle yapmış olsa, Canavar’ın yanında olacak, köpeği yalnız ölmeyecekti.

Annesi beceriksiz bir hareketle pat pat omzuna vurdu. “Ona iyi bir hayat yaşattın.” dedi.

Kick annesinin en doğru şeyi söylediğini hayatında ilk kez duyuyordu.

Bir hıçkırığı yuttu. Sonra sel bentleri açıldı. Annesi onu kendine çekti ve Kick sımsıkı annesine sarılıp ağlamaya başladı.

“Gece annemde kaldım.” dedi Kick, James’e. Üstünde annesinin giysileri vardı, beyni onun ilaçlarıyla buğulanmıştı: Gece uyuyabilmesi için Ambien, sabah anksiyete için Klonopin. İlaçlar başını döndürüyor, Kick’i susatıyordu ama yine de karşı koymadan içmişti. Hislerini uyuşturmak istemişti.

“Gözünü açabilseydin,” diye devam etti, “çok gülerdin.” Annesinin havalı, koyu renk kot pantolonu iki parmak uzun gelmiş, onun dolabında çok tarz görünen degaje yakalı, asimetrik volanlı eflatunumsu gri bluz Kick’in üstünde ters giyilmiş gömlek gibi durmuştu. Annesinin dolabında Kick’in ayağına az da olsa uyan tek şey üzeri lame payetli çingene pembesi parmak arası plastik terliklerdi. “Gülmekten ölürdün.”

James’in başı bir yastığın üzerinde iyice arkaya yatırılmış, boğazına kadar sokulan şeffaf bir hortum şeffaf ameliyat bantıyla dudaklarının etrafına sabitlenmişti. Hortumun öteki ucu bir solunum cihazına bağlıydı. Zorla aldırılan her nefesin mekanik bir sesi vardı; nefes alıp veriş tam olarak aynı sürede bitiyor, arada tam olarak aynı uzunlukta bir zaman geçiyordu. İncecik omuzları çıplaktı. Üzerinde o kadar çok bandaj falan vardı ki önlük giydirememişlerdi; bandajlar değiştirilmek, portlar çıkarılıp takılmak zorundaydı. Karnındaki sıvıları boşaltan hortumlar vardı; idrarı bir kateterden yatağın altındaki bir torbaya doluyordu. İncecik kollarına bir sürü iğne sokulmuş ve onlar da ameliyat bandıyla sabitlenmişti. Bileklerindeki yeni ip izleri bandajlarla kaplanmıştı.

Ne uyuyordu ne de bilinçsizdi; ilaçlarla uyuşturulmuştu ve bu daha kötüydü. Göğsüyle çenesi cihazla aynı ritimde inip kalkıyordu. Onun dışında cesetten farksızdı.

Kick bir süre onu izledikten sonra sandalyesinin altındaki çantadan kelepçeyi çıkarıp kendini James'in yatağına kelepçeledi. Solitaire oynamak gibi, aklını dağıtmamak için yapılan bir eylemdi bu. Kick'in uyurken bile yapabileceği bir şey. Ama bir şeyler ters gitti. Ataşı düzleştirdi, ucunu zikzak yaptı ama anahtar deliğine sokamadı. Salladı ama işe yaramadı. Kick hayal kırıklığı içinde sil baştan başlayıp bu kez ataşın öteki ucunu zikzak yapıp öyle denedi. Ataşla boş yere deliği kurcalarken metal kelepçe yatak başlığında takırdadı. Kick terlemeye başladı. James'in göğsü inip kalkıyordu. Kick'in kendi solunum hızı iki katına çıkmıştı. Şöyle bir kapıya bakarak içeri giren bir sonraki hemşireye durumu nasıl açıklayacağını düşündü. "Hiç komik değil." dedi James'e.

Ataş Kick'in elinden fırlayıp yatağın altına sıçradı.

Kick başını yatağın kenarına dayayıp kendini toparlamaya çalıştı.

Kapı açıldı. Bir hemşire görmeyi bekleyerek gözlerini kaldırıp baktı. Ama sallana sallana odaya giren Bishop'tı. Başını yana yatırıp merakla Kick'e baktı. Kick normal görünmeye çalıştı. Yatağa kelepçelediği elini kaldırıp salladı. "Selam." dedi.

"Selam." dedi Bishop. Yatağın karşısındaki bilgisayar terminaline gidip klavyede bir şeyler yazdı. Kick, James'in ekranda beliren sağlık raporlarına bakarken, Bishop sayfaları ilerletti.

"Anlaşılan her şey beklemede..." dedi ekranı tarayarak. Dikkatini James'e verdi. Yüzünde hiç tepki yoktu ama en az bir dakika boyunca James'e baktı. Sonra eğildi, ataşı yerden aldı ve hiç yorum yapmadan Kick'e verdi. Kick tekrar deliği kurcalamaya başladı.

“Gece annemde kaldım.” dedi.

“Üstündekilerden anlaşılıyor.” dedi Bishop. “Ve Eternity kokmandan.”

Kick aniden kendinin farkına varmış gibi gömleğine baktı. “Bana birkaç ilaç verdi.” dedi. “Kafam biraz bulanık.” Eternity, ha? Annesinin parfümünü nereden biliyordu ki? Bishop’ın yeni giysiler bulmakta zorlanmadığını fark etti. Siyah kot pantolon, gri tişört, siyah blazer, her ihtimale karşı, her şehirde kan lekesiz bir takım bulunduruyordu herhalde. Kick çaresizce kelepçeyi işaret etti. “Bir el atabilir misin?”

Bishop şöyle bir kelepçeye baktı. “Ben kilit açmayı bilmem ki.”

“Cidden mi?”

“Hiç anlamam.” dedi Bishop.

“Buraya neden geldin ki?” dedi Kick, dikkatle deliğe bakıp ne yaptığını görmeye çalışarak. “Hiçbir sorunu cevaplayamaz.”

“Onun raporlarına telefonumdan da bakabilirim.” dedi Bishop. “Sana bakmaya geldim.”

Kick, Bishop’ın gözlerini üzerinde hissetti; ensesi ateş gibi oldu. “Evde işe yarar bir şey buldunuz mu?”

“Laboratuvarda bir şey bulmaları hâlâ mümkün.” dedi Bishop.

Kick bunun bir şey bulamadıkları anlamına geldiğini biliyordu. Bishop kapıdan girdiği anda anlamıştı çünkü gelmesinin tek nedeni olabilirdi. Ataşı oynattı Kick.

“Mel’le tekrar konuşmamı istiyorsun.” dedi.

Solunum cihazı tısladı. James’in göğsü inip kalktı.

“Hayır.” dedi Bishop.

Kick ataşın pozisyonunu bozmadan başını kaldırdı. “James yardımcı olamaz.” dedi. “Mel bu âlemdeki herkesi tanır. Daha fazla bilgi veremese bile bilen birini nasıl bulacağımızı söyler. Yapabilirim. Onunla konuşmak istiyorum. Onu...” Di-
lini tutup gerisini söylemedi.

“Mel bu sabah komaya girdi.” dedi Bishop usulca.

Kick’in eli titreyince kelepçeye çarpan ataştan seri bir ses çıktı. “Ya...” dedi. Ataşı James’in beyaz hastane battaniyesi-
nin üstüne bıraktı.

Solunum cihazının düzgün ritmine kıyasla aniden titrek
ve sığ nefesler alıp vermeye başladı Kick.

Dikkatini ataşta yoğunlaştırdı. Bütün dünyası ataş oldu.

Gülmeye, çığlık atmaya, içinden olumlamaları tekrarla-
maya çalışmadı. Hissetmek istemiyordu.

“Sana birkaç soru sormam gerek.” dedi Bishop.

Kick cevap vermedi.

“San Diego’ya kaç yılında gittiniz?”

Kick’in farkındalığı kelepçeden sarkan elindeydi; hâlâ par-
mağını saran, James’in tel tılsımında; beyaz battaniyenin üs-
tündeki ataştaaydı. “Bilmiyorum.”

“Kaç yaşındaydın?” diye sordu Bishop.

Solunum cihazı vınılıyordu. “James dokuz yaşındaydı.” dedi
Kick. “Demek ki ben de yediydim.” Ataşı alıp ucunu tekrar
anahtar deliğine soktu.

“Orada ne kadar kaldınız?”

“Birkaç hafta.” dedi Kick. “Yazdı.”

“San Diego’da hep yazdır.” dedi Bishop.

“Hayır.” dedi Kick kendinden emin bir sesle. “Temmuzdu. Ayın dördünde atılan havai fişekleri hatırlıyorum. Seslerini duymuştum.”

James’in nefesleri bir saatin tik takları gibiydi. Cığerlerine mekanik olarak her hava doluşu onun aleyhineydi. James’in solunum cihazına bağı olduğı her gün uyanamama ihtimalini artıracaktı.

“Evi bulabilir misin?” diye sordu Bishop.

Kick başını kaldırıp şaşkın gözlerle baktı. “San Diego’da-
kini mi?” dedi. “Klugman izini kaybettirmiş. Şimdiye kadar
adını on kez değıştirmiştir herhalde. Onu bulsan bile, James’i o
adama satalı on dört yıl olmuş. Onu bulmana yardım edemez.”

“Evi bulabilir misin?” diye sordu Bishop tekrar, düz bir sesle.

Kick ataşı deliğın içine bastırıp oynattı. James kendisi gibi
görünmüyordu. Bir kabuk, deri değıştirip geride bıraktığı bir
deri tabakası gibiydi.

Annesinin giysileri içinde orada oturup abisinin ölümü için
dakikaları geriye doğru sayan bir makineyi dinleyebilir ya da
bunu kimin yaptığıını bulabilirdi.

Kick ataşın yerine oturduğunu hissederek teli doksan de-
rece çevirdi. Kilit ve kelepçe bir klik sesiyle açıldı.

Göğüs geçirerek arkasına yaslandı. İlaçların etkisi geçiyor,
zihni açılıyordu. “O jet senin değıl, değıl mi?” dedi.

“Değıl.” dedi Bishop. “Ama ben de kullanıyorum. İşimin
avantajlarından biri de bu.”

Kick’in şartları vardı. “Tabanca istiyorum.” dedi.

Bishop gülümsedi. “Evet mi yani?”

“Belki.” Bir şeyler yapmış olurdu; o odadan çıkmış olurdu.

Canavar'sız ve James'sız bir hayatı düşünmek bile Kick'i hiç kimseye itiraf edemeyeceği kadar dehşete düşürüyordu. "Evi bulabilirim belki."

Bishop elini ceketinin altına, beline götürüp bir tane 9 mm yarı otomatik tabanca çıkardı ve tabancayı Kick'e verdi.

Kick tabancayı elinde çevirirken kalp atışları hızlandı.

Polimer gövde, siyah boya, çekiçle dövülmüş, Tenifer kaplı namlusu, kılıfa kolay girmesi için eğimli bilenmiş kapağı. Bu silahı biliyordu. Kendi Glock'uydu. "Demiştin ki..."

"Yalan söyledim." dedi Bishop.

“Artık havalı arabalarımız olmayacak mı?” diye sordu Kick, kasvetle Bishop’ın San Diego Havaalanı’ndan kiraladığı Chevy Impala’nın sıkıcı iç tasarımına bakarak.

“Havalı arabalar dikkat çeker.” dedi Bishop.

“Bu araba metalik mavi.” dedi Kick.

“Topaz mavisi ve ellerindeki tek büyük araba buydu.” dedi Bishop. “Ayrıca bagajı da büyük.”

Kick konuyu uzatmadı. Bishop’ın büyük bagajı neden bir artı olarak gördüğünü bilmek istemiyordu. Valizleri için olmadığı ortadaydı. Bishop’ın el bagajı boyutlarında bir bavuluyla spor çantası, Kick’in yanındaysa kırmızı çantası ve havaalanına giderken durup üstüne giymesi için bir şeyler aldıkları Target’ın verdiği torba vardı. Hepsini bir Miata’nın bagajına da sığdırabilirlerdi.

Annesinin bluzunu çıkarıp Target’tan aldığı kolları zımbalı siyah bir tişört giymişti. Gri bluz herhalde San Diego iklimine daha uygundu ama Kick siyah tişörtün içinde kendini daha iyi hissediyordu. Bütün giysilerinde zimba olmasını istiyordu. Zırh gibi.

“Bir şeyler hatırladın mı?” diye sordu Bishop.

İki saatten fazla bir zamandır arabayla dolaşıyorlardı. Arada bir yan sokakların birinden şöyle bir Pasifik Okyanusu’nu görüyordu Kick. Arabadaki derece dışarıdaki sıcaklığı yirmi sekiz derece gösteriyordu. Bishop klimayı neredeyse sonuna kadar açtığı için farkında bile değillerdi.

“Hayır.” dedi Kick. Bishop, Kick’in telefonundan hastanenin ağına bağlanmış, James’in dijital çizelgesinde yapılan değişiklikleri anında görebilmesini sağlamıştı. Kick kucığına bir göz atıp çizelgeyi kontrol etti.

“Gözler yukarı.” dedi Bishop.

“Işık başımı ağrıtıyor.” dedi Kick. Yalan söylemişti ama Bishop artık sinirine dokunmaya başlıyordu. “Şok geçirdim, unuttun mu?”

“Bir şeyin yok.” dedi Bishop. “Beyin kanaması geçirecek olsaydın, şimdiye kadar çoktan geçirmiştin.”

Ne hoş.

Kick iç çekerek pencereden dışarı baktı. Görülecek bir şey yoktu. Hiçbir şey tanıdık gelmiyor, buna rağmen her blok bir öncekiyle aynı görünüyordu. Çitle çevrili siteler, kerpiç tarzı evler bakımlı bahçeler.

“Adadaki yer senin evin miydi peki?” diye sordu.

“Teknik olarak patronuma ait.” dedi Bishop. “Civarda çalışırken benim de orada kalmama izin veriyor.” Bir ışıktaki durdular. “Pek kullandığım bir yer değil.”

Kick pencereden bakmaktan sıkılmıştı. Dikkatini tekrar arabanın içine yöneltti. “Peki, seninki nerelerde?” diye sordu, başıyla Bishop’ın direksiyondaki yüzüksüz sol elini işaret ederek. “Alyans takmamana bir şey demiyor mu?”

“Gözler yukarı.” dedi Bishop.

Kick kollarını kavuşturup tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. “Açık renk ve tek katlıydı.” diye tekrarları ezberden. “Havuzu vardı. Okyanusa yakındı.”

İki oğlan çatısı kırmızı kiremitli, ön bahçesinde iki palmye ağacı olan bir evin bahçe yolunda basket oynuyordu.

“Bir de okul vardı.” dedi Kick. O ana kadar unutmuştu. “İlkokuldu. Teneffüse çıkan çocukları duymuştum. Dışarı çıkmam yasaktı. Ama seslerini duymuştum.” Sokağa boylu boyunca bakmak için arkaya döndü. “Bu evlerin yarısı satılık, farkında mısın?”

“Devlet mi, özel mi?” diye sordu Bishop.

“Ne?” dedi Kick.

“Okul,” dedi Bishop sabırsız bir sesle: “devlet okulu muydu, özel okul mu?”

Kick bir an okyanusu gördü yine, sokağın sonundaki mavi bir blok halinde. En fazla bu kadarını hatırlayabileceğini hissediyordu. “Sesleri farklı mı olur?” diye sordu Kick.

“Temmuz olduğunu söylemiştin.” dedi Bishop. “Büyük ihtimalle devlet okuludur. Buradakiler yıl boyu açık.”

Önünden geçtikleri bütün evler, arabalar, hepsi de fazla lükstü.

“Havuzdan bahset.” dedi Bishop.

“Bilmiyorum ki,” dedi Kick çaresizce: “havuz vardı işte.” Bishop’ın ondan ne istediğini bilmiyordu. Anıları bölük pörçük, yanlış sırayla montajlanmış bir dizi klip gibiydi. “Arka bahçeye çıkıyordum.” dedi. “Arka bahçede ahşap çit vardı. Üstünü sarmaşık gibi bir şey sarmıştı. Mor çiçekliydi.”

“Begonvil.” dedi Bishop. “Havuzun bakımını kim yapıyordu?”

Bilmiyordu Kick. “Daha çocuktum.” dedi. “Orada sadece iki hafta kaldık.”

“Çitin üzerinden ne görünüyordu?” diye sordu Bishop.

“Çite yaklaşmam yasaktı.”

“Uçak geçiyor muydu? Tren var mıydı? Vapur düdüğü?”

Kick tel adamdan yaptığı yüzüğe bakarak James'in yanında olmadığı için ani bir suçluluk duygusu hissetti. "Hatırlamıyorum."

"Okyanusa yakın olduğunu nasıl anladın?"

Bishop'ın onu rahat bırakmasını istiyordu. "Sesini duyuyordum. Dalgaların uğultusu vardı."

Bishop arabayı kenara çekip şoför tarafındaki düğmeden Kick'in penceresini açtı. "Dinle." dedi.

Kick kulak kabarttı. Bishop birazcık olsun sesini keserdi, hiç olmazsa. Bütün dikkatini açık pencerenin dışına verdi. Anın içinde var olma alıştırmaları yaptı. Ne bok duyması gerektiğini bilmiyordu. Sitelerin arasından bir dilim okyanus görünüyordu. Burnuna tuzlu su kokusu geliyordu. Ama dalga seslerini duymadı. Bu yüzden bunun ne işe yarayacağını anlayamadı. Okyanusu hiç duyamıyordu. Sonra birden dank etti: Okyanusu şimdi duyamıyorsa, o zaman da duymuş olmazdı. "Okyanus değildi." dedi.

"Ekspres yolun sesiydi." dedi Bishop.

Süperdi. İyi bir şey bulmuşlardı. Bishop neden daha heyecanlı görünmüyordu öyleyse.

"İşe yaramadı mı?" diye sordu Kick.

Bishop başını koltuk başlığına yasladı. "San Diego'da otobana yakın olan evlerin sayısı okyanusa yakın olanlardan daha fazla."

Kick herhangi bir şey, ne kadar sıradan olsa da işe yarayacak herhangi bir detay bulabilmek için zihnini taradı. Bir şey bulamadı. Sadece gündeme getirilmesi bile salakça bulunabilecek ufak bir detay vardı ama yine de söyledi. "Bodrumda su sızıntısı vardı." diye mırıldandı.

Bishop yavaşça ona döndü. "Evin bodrumu mu vardı?"

“Bütün evlerin bodrumu vardı.” dedi Kick. Bunu Bishop’a zaten söylemişti, Seattle’dayken. Baştan bilmesi gerekirdi. Pencereden dışarı baktı. Kaldırımından Razor trotinetiyle hızla geçen beş yaşlarında bir çocuğun babası peşinden koşturuyordu.

“Burası San Diego.” dedi Bishop.

“Ee?” Bütün sokaktaki satılık tabelalarına bakılırsa, orada yaşamak isteyen yoktu.

Bishop şok geçiren kendisiymiş gibi şakaklarını ovdu. “İnsanlar neden bodrum yapar biliyor musun?”

“Depolama için mi?” diye tahmin yürüttü Kick.

“Evi sabitlemek için.” dedi Bishop. “Toprak ıslandığı zaman genişler ve üstüne yapılmış olan şeyin kaymasına neden olur. Bina yapım yönetmeliğinde bu yüzden temellerin don seviyesinin altına kadar inmesi gerektiği yazar.” Çenesiyle ön camın dışını işaret etti. “Burada don olmaz. Don seviyesi yerin yarım metre kadar altıdır. Bodrum yapman gerekmez. Yönetmelikte de yazmaz. Yönetmelik bunu zorunlu kılmadığı takdirde hiçbir inşaatçı bodrum yapacağım diye bok gibi para dökmez.”

Kick biraz savunmaya geçmeye başladı. “Evin bodrumu vardı.” dedi ısrarcı bir sesle. “Ya da mahzen falandı. Bay Klugman yapımını tam bitirmemişti.” O bodrumu da her şey kadar, evin herhangi bir yeri kadar net görebiliyordu. Bayat havasını ve beton duvara parmağını sürdüğünde nasıl toz çıktığını hatırlıyordu.

O bodrumu hiç unutmayacaktı.

Trotinetli çocuk düştü. Kick düştüğünü görmedi. Bir blok uzaktaki küçük bir silueti artık. Ama pencere hâlâ açık olduğu için çocuğun ağladığını duydu. Babası hemen koşup çocuğu kucağına aldı. Ani bir acı hissetti Kick. Adamın neden çocuğun babası olduğunu düşünmüştü ki. Herhangi biri olabilirdi.

“İlk filmi orada çekmiştik.” dedi. “Bay Klugman çekti. Oraya gitme nedenimiz buydu. Mel kazandığı parayla kendi stüdyosunu kurdu.”

Ne tepki vereceğini görmek için Bishop’a baktı.

Bishop telefonunu çıkarıp tuşlara basmaya başlamıştı bile. Parmağını kaldırıp sessiz olmasını işaret etti. Sokağın karşısındaki satılık tabelasına baktığını gördü Kick. Tabelada *San Diego’nun En İyi Emlak Uzmanı* olan Emlakçı Stacy Smith’in fotoğrafı vardı. Kadının yele gibi siyah saçları, parıltılı bir tebessümü ve 1-800’lü bir numarası vardı.

“Selam Stacy.” dedi Bishop pürüzsüz bir sesle. “Ben Phil Marlowe.” Kick’e göz kırptı. “Barbara seni tavsiye etmişti de, o yüzden arıyorum. Karımla ikimiz gelecek yıl bir ev satın almayı planlıyoruz ama tesadüfen buradayız ve öğleden sonra boşuz. Fırsattan istifade bölgeyi biraz tanıyalım da zamanı geldiğinde çabucak taşınalım dedik. Karım batılı, ille bodrum olsun istiyor. Biliyorum. Ona da söyledim ama vazgeçmiyor. Biraz mahremiyetimiz olsun, evlerin arası biraz açık olsun istiyoruz. Çitli bir bahçe. Belki bir havuz. Ayrıca, üçüncü sınıfa giden bir çocuğumuz var, ilkokul yürüme mesafesinde olsun istiyoruz. Irvine’da çalışacağım için otobana da yakın olmak istiyorum. Bana birkaç fikir verebilir misin? Teşekkürler. Bakıyor. Evet, buradayım. Harika. Tamam. Tekrar okur musun? Tamam. Aldım. Biz bir bakalım. Çok teşekkürler. Tekrar arayacağız.”

Kick’e döndü: “On dokuz yıllık emlakçılık geçmişinde bu şehirde tek bir bodrumlu ev satmadığını söylüyor. Ama iki eski mahalle varmış, onlara bakmalıymışız. Oradaki evlerin çoğunda en azından yarım bodrum olduğunu söyledi. Pek satılığa çıkmazlarmış. Çoğu kiralıkmış. Oğlumuzun okula yürüyerek gitmesi fikrinden pek hoşlanmadı çünkü oralarda kaldırım da yokmuş.”

Emlakçının gönderdiği mahalle okyanustan on beş kilometre uzakta, eyaletler arası yolların birbirine geçtiği bir kavşağın yanına sıkışmış bir yerdi. İspanyol tarzı kerpiçlerden beton tuğlalı bomba sığınağı benzeri olanlara kadar, çoğu tek katlı olan evler vardı. Çoğu köhnemiş olsa da geniş arsaların üstüne yapılmış çitli bahçeleri olan evlerdi.

Bishop haritayı takip ederek ilkokula gitmiş, mahalleyi oradan daireler çizerek dolaşmaya başlamıştı.

Kick yine pencereyi indirmiş, okul bahçesinden gelen gürültünün başka bir anıyı canlandıracağını ummuştu ama günlerden pazardı ve okul kapalıydı.

Sokak hafifçe kıvrılarak bir virajı döndü. Eyaletler arası trafiğin uzaktan gelen nabız atışını ve kuşları duyabiliyordu. Gözleri önünden geçtikleri evleri inceliyordu. Evi önden tanımayı beklemiyordu pek. Ne beklediğini de bilmiyordu, belki de bir medyum gibi aura falan görüp hatırlamayı.

Ama evi görür görmez tanıdı. Kesinlikle göze çarpmayan, dış cephesi griye, kapı ve pencereleri beyaza boyalı dikdörtgen bir evdi. Öne eklenmiş olan kapalı sundurmada özenle açık maviye boyanmış iki koltuk yan yana duruyordu. Ön bahçe kumla kaplıydı. Şimdi hatırlıyordu. Oraya buraya kayalar yerleştirilmiş, ev Mojave Çölü'nün ortasındaymış gibi birkaç tane cılız palmye ağacı dikilmişti. Öndeki pencerelerden görmüştü, içinde hiç oynayamadığı bu kum havuzunu. Bu kurak

manzaranın ortasına, kuma dikili bir direğin ucunda dalgalanan bir Amerikan bayrağı vardı. Direğin boyu evin iki katıydı.

“Burası.” dedi.

Bishop bir şey sormadı. Arabayı evin önüne çekti ve indiler. Evin üzerinde, öğleden sonra masmavi görünen gökyüzünde süzülen bulutlar vardı. Evi batısındaki komşu evden ve doğudaki, her yerini yapraklar bürümüş boş bir arsadan ayıran çalı çitler dört buçuk metrelik bir duvar oluşturmuştu.

Evin arkasında, uzakta kalan okulu gördü Kick.

Bahçe kapısından girdiler. Bahçe yolu yenilenmiş ve betonun üstüne iki isim yazılmıştı: *Stella ve Eliza*. Birkaç adım sonra bir isim daha vardı: *Bob Dede*.

Ortalama fiyatlı, beş pimli bir Schlage’ye benzeyen kilidin dilini çoktan incelemeye başlamış olan Kick, “Kilidi açabilirim.” dedi.

“Bayrak var mıydı?” dedi Bishop.

“Hatırlamıyorum.” dedi Kick.

Bishop ceketinin önünü ilikleyerek sırttı. “Bahçede bayrak direği. Bahçe yolunda torunların isimleri. Posta kutusunda Deniz Kuvvetleri amblemi. Sana ne anlatıyor?”

Kick, Bishop’ın nereye varmaya çalıştığını anlamamıştı. “Burada oturanların yaşlı vatanseverler olduğunu mu?”

“Aynen.” dedi Bishop. “Bu yüzden önce kapıyı çalmayı denecek?” Omzundan iplik gibi bir şeyi silkti, kapının önünde durdu ve kapıyı tıklattı.

Ne hikâye anlatacaklarını bile düşünmemişlerdi. Tamamen hazırlıksızdılar. Ama Kick’in karşı çıkacak zamanı olmadı. Kapı açıldı ve yüzünde komşu sever ama temkinli bir tebessümle dede tipli bir adam belirdi. Adamın beyzbol şapkası eski bir bahriyeli olduğunu ilan ediyordu.

“Merhaba efendim.” dedi Bishop pürüzsüz bir sesle. “Kacırlan bir çocuğu araştırıyoruz ve vakayla ilgili bilgi verebilecek bir adamın on dört yıl önce burada oturmuş olması ihtimali var. Girebilir miyiz acaba?”

Kick, Bishop’a yan bir bakış attı. Adama gerçeği söylemesini beklemiyordu.

Kapıdaki adam keskin gözlerle onları inceledi. Kick, adamın yetmişli yaşlarının ortasında olduğunu tahmin etti ve hâlâ geniş omuzlu, gcl bir erkekti. Tişrtyle kottan bozma şortunda yüzlerce projeden kalma boya katmanları vardı.

Adam şapkasını düzeltti. “Elbette, buyurun.” diyerek kapıyı iyice açtı.

Kick şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Adam vatandaşlık vazifesi aşkına resmen onları içeri alıyordu. Kimlik bile sormamıştı. *Yaşlı vatansever.*

“nce sen.” diyerek arkasından itti Bishop.

Kick eve girdi.

“Adım Collingsworth.” dedi adam Bishop’a. “Elimden geleni yapmaya hazırım.”

Kick adamın yanından geçerek salona girdi. Midesi beklentiyle kasıldı. Evin önünde durduklarından beridir anıları netleşmiş, detaylar ortaya çıkmıştı. Salonun duvarındaki gazlı pirinç şmineyi ve Klugman’ın Kick’in okumasına izin verilmeyen ucuz baskılı kitaplarını dizdiği gömme kütüphaneyi görebiliyordu. Klugman’ın kedisi olmadığı halde kedi gibi kokan kahverengi uzun tüylü halıyı hatırlıyordu.

Ama köşeyi dönünce, birden her şey değişti.

Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Gazlı şömine, kahverengi halı, kitaplık yoktu. Salonun şekli bile aynı değildi.

Burası hatırladığı ev değildi.

Bishop'a döndü. "Böyle değildi." dedi.

"Burada çok değişiklik yaptık." dedi Collingsworth özür diler gibi.

Arkasındaki duvar aile fotoğraflarıyla donatılmıştı. '*Dünyanın En İyi Dedesi*' sözcükleriyle süslenmiş bir çerçevenin içinde iki küçük kızın fotoğrafı vardı.

"Evi ne zaman almıştınız?" diye sordu Bishop.

"Bu kasımda on yıl oldu." dedi Collingsworth. "Bankadan aldık. Eski sahibi bir gayrimenkul değerlendirme şirketiymiş ama topu atmışlar."

Zamanlama uygundu.

Kick mutfağa devam ederek her bir kartonpiyeri inceledi. Tezgâhlar farklı konumlandırılmış ve yeni, parlak beyaz aletler yerleştirilmişti. Ağır kapısını yardımsız açamadığı o eski buzdolabını hatırladı. Açık pembe ve sarı çiçekli duvar kâğıdını hatırladı.

Mutfağın penceresine gidip dışarı baktı ama bambaşka bir arka bahçe vardı. Sadece geniş bir çimenlik gördü. "Havuz yok." diye seslendi Bishop'a.

"İlk işim onun üstünü kapamak oldu." dedi Collingsworth arkasından. "Su sızdırıyordu. Tamir ettirmek beş bin dolar tutacaktı. Estelle de torunlar için korktu. Karım yani, nurlar içinde yatsın."

"Ya bodrum?" diye sordu Bishop.

Kick olduğu yerde döndü.

Collingsworth başıyla mutfağın öteki ucundaki kapalı kapıyı işaret etti.

Merdivenden bodruma inerlerken, Kick'in yüreği ağzındaydı. Her bir basamağı hatırlıyordu: Ahşabın ayağının altında

gıcırdayarak çıkardığı sesi, griye boyalı basamakların ortalarındaki aşınmış yerleri. Boyanın altındaki ahşap binlerce kez basılmaktan pürüzsüzleşmişti. Parlıyordu.

“Bilirsiniz, San Diego’da bodrumlu ev bulmak çok zordur.” diyordu Collingsworth, Bishop’a. “Burayı almamızın nedenlerinden biri de buydu. Estelle doğuluydu...”

Kick bütün basamakları inip bodruma ayak bastı. Umutlanmaması gerektiğini biliyordu ama basamaklar öyle tanıdık gelmişti ki burasının o ev olduğunu şöyle bir hayal etmeden duramamıştı.

Ama yeni kuru duvarla, aydınlatmayla, halıyla karşılınca duraksadı. Bodrum merdivenleri hep aynıydı. Hepsi gıcırdardı. Hepsinin boyası aşınmış olurdu. Bodruma ininceyse, hatırladığına hiç benzemeyen bir yerle karşılaşmıştı. Yönünü bulmasına yarayacak bir kerteriz noktası yoktu. Umutsuzca Bishop’a baktı.

“Acele etme.” dedi Bishop.

Collingsworth’ün beyaz kaşları bitmişti. “Burada birinin gömülü olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

Bishop cevap vermedi. Gözüne bir şey takılmıştı. “Değişikliklerin çoğunu kendiniz yaptınız değil mi Bay Collingsworth?”

Collingsworth süklüm püklüm gözünü kaçırdı. “Evet.”

“İzin falan alınmadı öyleyse?” dedi Bishop yavaşça

“Hımm...”

“Sorun değil.” dedi Bishop. Collingsworth’e güvence veren bir tebessüm yolladı. “Belediyede çalışmıyoruz.”

Kick bodruma bakınıyor, Bishop’ın ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu.

Sonra o da fark etti. Ötekiler kuru duvardı ama bir tanesi 1970'lerdeki dinlenme salonlarının ötekilerden farklı olan tek rustik duvarları gibi budaklı çam panellerle kaplanmıştı. Kick duvara doğru yürüdü.

"Bu taşıyıcı bir duvar değil." dedi Bishop, Collingsworth'e. "Evi aldığınızda var mıydı?"

Collingsworth cevabını homurdanmadan önce hayır diyeceğini anlamıştı Kick. Duvar oraya ait değildi. Geometriye uymuyordu.

"Arkasında ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Bishop.

"Toprak?" diye tahmin yürüttü Collingsworth. "Burası yarım bodrum. Buralarda pek rastlanan bir şey değil. Bodrumlu ev bulacak kadar şanslısınız, kaderinize razı oluyorsunuz."

Kick tekrar bodrumu tarayarak anılarındaki yeri bu iyi aydınlatılmış, tertemiz yapılmış, bitmiş yerin üzerine oturtmaya çalıştı. Beton zemin, örümcek ağları, Klugman'ın fon olarak astığı eski çarşaf. James'in odasına gitmek için o beton zeminde yürümüştü. Merdivenden inip dosdoğru odaya gitmişti. Çam panelli duvar tam olması gereken yerdeydi.

"Satın almadan önce evi incelettiniz mi?" diye sordu Bishop.

"Yok pahasına aldık." dedi Collingsworth. "Krediye gerek kalmadı."

Kick yanağını duvara dayayıp damarlı desen tenine geçecekmiş gibi hissedinceye kadar budaklı çama bastırdı. Sonra tıklattı -*dat da da dat dat*- ve o mekanik klik sesini bekledi.

"Duvarın öteki tarafında tam olarak ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Collingsworth.

"Eskiden burada yaşayan adamın çocuğu sakladığı hücre." dedi Kick.

Collingsworth kızarak geri çekildi. Bishop başını iki yana sallayarak içini çekti.

Kick'in umurunda değildi.

Yüzünü çam panelde kaydırıp bir yerde durdu ve tekrar tıklattı. Oda'nın hâlâ orada olup olmadığını, kilit mekanizmasının bunca yıl sonra çalışıp çalışmayacağını, çam panelin ardından o klik sesini duyup duymayacağını bilemiyordu. Ama eve girdiklerinden beri ilk kez doğru yerde olduklarından emindi. Teni ürperiyordu. Ağzı ateş gibiydi. Yanağını kaydırıp tekrar tıklattı. Konsantre olmak, iyice kulak kabartmak zorundaydı.

Biri omzuna vurunca arkasına döndü. Collingsworth elinde bir balyozla arkasında duruyordu. Onun arkasında da kapısı açık bir sandık odası vardı.

"Yana çekil." dedi. Balyozu kaldırdı. "Donanmadayken deniz arısıydım. Benim de torunlarım var. Orada bir hücre varsa, bulalım haydi."

Kick eğilerek önünden çekildi ve Collingsworth balyozu çam duvarın ortasına geçirdi. Ahşap kıymıklarına ayrıldı ve balyoz Collingsworth çekmeden önce bir an duvara gömülü kaldı. Kollarındaki gevşemiş derilerin altında kaslar gerildi. Bu kez kuru duvarın tozu havayı kapladı ve birkaç tahta olduğu gibi halının üstüne düştü.

Kick kuru duvardan çıkan tozun tadını aldı. Birkaç adım geri gidip ellerini ağzına örterek gözlerini kapadı.

Collingsworth'ün bir kez daha duvara geçirdiğini, birkaç tahtanın daha çatırdayarak yerinden koptuğunu duydu ve havadaki tozların yoğunlaştığını hissetti.

Collingsworth öksürmeye başladı. Kick tek gözünü araladı. Collingsworth'unların içinde yuvarlanmış gibi bembeyaz tozlarla kaplanmıştı. Ayaklarının dibinde kıymıklar ve kuru

duvar parçaları vardı. Balyozu bir kez daha kaldırdı ama daha omzunun üstüne getiremeden ciğerleri pes etti. Yere tükürdü, dudaklarını kararlı bir hareketle sıktı, tekrar denedi ve hırıldamaya başladı. Kick kalp krizi geçireceğini zannetti. Kara kara bu yüzden suçlu bulunup bulunmayacaklarını düşündü.

Bishop ceketini çıkarmaya başlamıştı bile. Blazeri bir televizyon koltuğuna atıp kibar bir tebessümle Collingsworth'e yaklaştı. "İzin var mı?" diye sordu balyozu göstererek. "Bunlardan birini kullanmak istemişimdir hep."

Kick parmaklarının arasından nefes alıyordu. Tozlar kar gibi Bishop'ın gri tişörtüne yağıyordu.

Collingsworth balyozu Bishop'a verip bulutun içinden çıktı. Bishop balyozu omzunun üstüne attı, topu bekleyen bir vurucu gibi tuttu, mutlu mesut sıırıttı ve duvara geçirdi.

Birkaç dakika sonra, terler içinde ve bir çocuk gibi ışıklar saçarak, duvarda bir metrekarelik bir delik açmıştı Bishop. "Çok eğlenceliydi." dedi. Tişörtünü kaldırıp yüzündeki kuru duvar tozlarından birazını sildi.

Kick delikten içeri bakmaya çalıştı ama çok karanlıktı ve toz bulutu çok yoğundu.

"Oda var mı?" diye sordu.

Bishop, "Olmaz mı." diyerek balyozu aldı, kolunu dümdüz kaldırıp ileri doğru tuttu ve duvarın içine, koltuk altına kadar soktu. Tozlar Kick'in gözüne batıyordu. Halının üstü bir sürü kuru duvar ve ahşap parçasıyla kaplanmıştı.

"Fener lazım mı?" diye sordu Collingsworth, Bishop'a.

İkisinin de saçlarıyla kirpiklerinde beyaz tozlar vardı.

"Tam ihtiyacım olan şey." dedi Bishop.

Collingsworth ardında beyaz ayak izleri bırakarak paldır küldür sandık odasına gitti ve sanayi tipi türlü çeşit fener ve

gaz lambasıyla birlikte geri döndü. Açıklama babından, “Deprem bölgesi.” diyerek LED ampullü bir kamp fenerini Bishop’a uzattı.

Bishop feneri açıp karanlığın içine doğru uzattı.

“Aman Tanrım.” dedi Kick, ensesindeki tüylerin dikildiğini hissederek. Bishop içeri eğilerek ışığı odada dolaştırırken, Kick kazık yutmuş gibi öylece durarak gördüğü şeyi sindirmeye çalıştı.

Beton zemindeki çürümüş döşegün etrafını yığınla ucuz baskılı sararmış kitap ve duvarlarda kıvrılmış küflü afişler sarmıştı; köşede kapaksız bir klozet vardı ve yerlere saçılmış meşrubat kutularının üzeri tozla kaplanmıştı. Zamanın etkisi dışında, oda aynı James’in orada kaldığı zamanki gibiydi.

“Hatırladığın gibi mi?” diye sordu Bishop.

“Aynen hatırladığım gibi.” dedi Kick yavaşça. “James’ten sonra burada kimse kalmamış sanırım.”

Bishop, “Tut şunu.” diyerek feneri Kick’e verdi. Dönerek uzaklaşırken birini aramaya başlamıştı bile.

Collingsworth bir adım atıp ciddi bir yüzle içeri baktı ve şapkasını çıkardı.

“Benim...” dedi Bishop telefona. “Benim için bir isimle adresi kontrol etmenizi istiyorum. Kira kayıtları. Vergi kayıtları. Ne bulursanız.” Biraz sustu. “Klugman... Nasıl yazıldığını bilmiyorum. Siz buluverin... İlk adını da bilmiyorum. On dört yıl önce bu adreste oturmuş.” Adresi ezberden söyledi.

Afişler öyle küflüydü ki üstlerinde ne olduğunu göremiyordu Kick; hatırlamıyordu da.

“Ben içeri bir bakacağım.” dedi Bishop. Elllerine lateks eldivenler takmıştı ve feneri Kick’ten alıp yıkık duvardan içeri girdi.

“Ben de geleceğim.” dedi Kick hemen.

“Burası olay yeri.” dedi Bishop, fenerle aydınlanan yüzünü çevirip delikten Kick’e bakarak. “Hatırla: Bunu daha önce de yaşadık.”

“Annesi onu satmış.” dedi Kick. “Kaçırılmamış.”

Bishop çoktan sırtını dönüp uzak bir köşeye doğru gitmeye başlamış, vücudu Kick’in fenerle aydınlanan şeyleri görmesini engelliyordu. “Şikayetçi bir kurban yoksa çocuğa cinsel tacizin zaman aşımı on yıldır.” diye devam etti Kick. “Polis raporu düzenleyebilmen için James’in uyanması gerek ve bu asla olmayacak. Uyansa bile mahkemeye çıkmayı asla kabul etmez, insanlarla uğraşmak istemez. Yani varsayalım ki günün birinde Klugman’ı bulmayı başardın -ki bu da çok düşük bir ihtimal- adamı en iyi ihtimalle insan ticaretinden dava edebilirsin. Ya da orospu çocuğunu çocuk pornografisinden ömür boyu içeri tıkarsın. Bunun için odaya ihtiyacın yok.” Tanıklık etmek istemiyordu ama James için yapardı. “Sadece bana ihtiyacın var.”

Fener Bishop’la birlikte tekrar belirdi. “Hukuk diploman için tebrikler.” dedi Bishop.

“Özel ilgi alanıma giriyor.” dedi Kick.

Bishop, Kick’in deliğin alçak tarafından geçmesine yardım etmek için elini uzattı. Kick bu jesti görmezden geldi ve delikten zorlanarak da olsa kendi başına geçti. Öteki taraftaki zemin betonu. İçeride, hava hemen soğuyordu. Ekşi ve rutubetli bir koku vardı. Kick kendi feneriyle bir yol aydınlatıp yatağı geçerek duvardaki afişlerin önüne gitti. Bu kadar yakından, ışık altındayken bile, afişlerde ne olduğunu seçemedi. Her şey üstlerini saran küflerin altında kalmıştı.

“Ne olduklarını biliyor musun?” diye sordu Bishop yanında durarak.

Fenerinin ışığı Kick’in fenerininkiyle de birleşerek duvarı afişteki bir mazgallı siperi bir parça gösterecek kadar aydınlattı.

Bir kaleydi -Kick şeklini şimdi görebiliyordu- Bavyera gibi yerlere giden turistlerin ziyaret ettiği eski kalelerden.

“Turizm afişleri.” dedi Kick. James bu odaya hapis, uzak ülkeleri hayal ederek kaç saat geçirmişti kim bilir. “Gitmek istediği yerler.”

“Bu ne?” diye sordu Bishop. Feneri afişin duvardan kıvrıldığı yere tutunca, Kick oraya sıkıştırılmış bir kâğıt parçası gördü. Bishop’ın lateks eldivenli eliyle tutup çektiği şey bir kartpostaldı.

Bir şekilde odadaki entropiden korunmuştu ama Bishop ışığa tutunca ön tarafındaki resmi küflerin sardığını gördüler. Bishop arkasını çevirdi. Bir logo dışında bomboştı: *Çöl Gülü Otel*. Kick bir şey hatırlar gibi oldu. Resmi silecek bir şey arandı.

“Tişörtünü çıkar.” dedi.

“Efendim?” dedi Bishop.

“Seninki zaten kirli.” dedi Kick. Kendi tişörtünü hayatta çıkaramazdı. “Benimki değil.”

Bishop bir an duraksadıktan sonra fenerini yere bırakıp tişörtünü başından çıkardı. “Şimdi?” dedi.

“Kartın ön tarafını sil.” dedi Kick, feneri yerden alarak.

Bishop kartı duvara dayayıp tişörtünü kullanarak küfleri sildi. Havalanan minik sporlar ışığın içinde süzülürken, Kick başını çevirdi.

“Ancak bu kadar oluyor.” dedi Bishop.

Kick yavaşça karta yaklaştı. Küfler incecik, gri bir macun halinde çizgi çizgi yayılmıştı. Ama Kick o macunun altında hayal meyal bir resim görebildi. Çölün ortasında, ellilerin tarzında, havuzlu ve avlulu bir otel. Önündeki neon tabelada ‘*Çöl Gülü Otel, Boş Oda Var*’ yazıyordu.

Orayı biliyordu. Otelde kalmıştı.

“Burası.” dedi. “Burada tatil yapmıştık. Havuzda oynamama izin vermişlerdi. Dışarı çıkabiliyordum. Linda sonradan gelmişti ve Mel’le ikimiz günlerce orada baş başa kalmıştık.” *Çöl Gülü*’nün havuzu, Mel, Kick’e sırtüstü suyun üstünde durmayı orada öğretmişti.

Revirde de bundan söz etmişti. “Dün,” dedi Kick, “sanırım bu tatilden söz ediyordu. Burayı hatırlamamı istedi. San Diego’dan sonra olduğunu sanmıştım. Ama daha önce olsa gerek. Mel’le Klugman burada tanışmıştı sanırım.”

Bishop tek parmağıyla kartpostalı buldukları küflü afişin altını kurcaladı ve çok geçmeden Bishop’ın bekleyen eline afişten kurtulan bir kâğıt parçası daha düştü.

Bishop kâğıdı sildikten sonra duvara, Kick’in karşısına tuttu. “Klugman mı bu?” diye sordu.

Fotoğrafın bu kadar iyi durumda olması inanılmazdı. James’in ilk tanıştıklarındaki hali, dokuz yaşında, hantal, saçları kötü kesilmiş, üstündekiler fazla küçük gelen bir çocuk. Bu resimde sırtıtmıştı. Kolunu omzuna atmış bir adam vardı. Adam başını çevirmiş, fotoğrafta yüzü değil çenesinin yan tarafı, kulağı ve favorisi çıkmıştı. Yüzme havuzunun sığ tarafında yan yana durmuşlardı. James cılız ve içine çökük çıplak göğsüyle Klugman’ın fıçıya benzeyen kılı vücutunun yanında sıskacık görünüyordu. Ama dışarıda, arka bahçedeki havuzdaydı. Demek sürekli karanlığa hapsedilmemişti.

Kick başını çevirdi. “O.” dedi. Yüzünü görmesine gerek yoktu; vücut şeklinden, gövdesinden, kollarıyla bacaklarından, kare başından tanıdı.

Bishop kartpostalla resmi cebine koydu ve biraz daha etrafa bakınıp afişleri dikkatle duvardan söktüler ama başka bir saklı ipucu bulamadılar.

Kick, James'in bilim kurgu kitaplarının sayfalarını çevirdi. Bishop küçük bir yığın halinde duran çürümüş giysilerin ceplerini aradı. Yatağı ters çevirdiler.

O küçük adam oradaydı; öyle küçüktü ki Kick fenerin ışığında ilk gördüğünde eski bir vida zannetti. Telden yapılmış küçük bir adam, parmağındaki yüzüğün bir ikizi olduğunu ancak eline alınca gördü. James tel parçalarını herhalde odada bulmuş ya da bodrumdan aşırılmıştı.

"Nedir o?" diye sordu Bishop.

"Oyuncak." dedi Kick. O şeyi alamazdı. Mezardan bir şey çalmak gibi olurdu. Minik adamı tekrar tozun içine bıraktı.

Duvardan dışarı çıktıklarında, onları bekleyen Collingsworth'ün şapkası hâlâ elindeydi. "Burada olduğunu bilmiyordum." dedi titrek bir sesle. "Bunca yıldır haberim bile yoktu." Üzeri hâlâ moloz kaplıydı. Kuru duvar kirpikle-rine yapışmıştı.

Bishop, Kick'e bir göz attı. "Burada kalan çocuk," dedi Collingsworth'e: "kurtuldu."

Tam olarak yalan sayılmazdı ama bütün gerçeği söylememişti. Yine de yutturmuştu. Collingsworth rahatlamış görünüyordu.

Bishop tişörtüyle göğsündeki teri ve kollarıyla başındaki tozları sildikten sonra tişörtü duvarda açtıkları delikten içeri attı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Collingsworth." diyerek blazerını bir omuz hareketiyle çıplak vücuduna giydi.

Collingsworth'ün kafası karışmış gibiydi. Gözleri dinlenme odasının içindeki zindana gitti.

"Bütün bunları ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

Bishop ceketinin cebinden bir çek defteri çıkarıp bir şeyler karaladı. "Kurtulun gitsin." dedi.

Çeki koparıp meblağı görmek için can atan Collingsworth'e verdi. "Torunlarınız için bir oyun odası yaptırın."

Collingsworth soran gözlerle Kick'e baktı.

"Masraftan kaçınmayın." dedi Kick.

"Ayrıca, duruma iyi tarafından bakın," diye ekledi Bishop Collingsworth'ün sırtına vurarak: "Bodrumun metrekaresini artırmış oldunuz."

Anlaşılan Çöl Gülü'nün en görkemli yeri neon tabelasıydı. Kick'le Bishop otoparka girip arabayı park ettiğinde güneş tam batmamıştı. Dağ etekleri uzaktaki tümseklerdi ve batan güneş gökyüzünü koyu sümbül rengine çevirmişti. Dört yanı ıssız çölle çevrili olan otel en yakın kasabaya yirmi beş kilometre uzaklıktaydı. Arabayı park edip inerlerken bir kır kurdunun uluyuşunu duyduğuna yemin edebilirdi Kick.

Bishop'ın peşinden lobiye girdi. Tek yanda uzanan bir banko, lobinin ortasında çamur rengi vinleks kaplı bir oturma grubu vardı. Duvarlardan birindeki cam kapılardan havuza çıkılıyordu; karşı duvardaki cam kapılar, kapısındaki tabelada el yazısıyla '*Sabahları Genelde Açıktır*' yazan, lokantaya açılıyordu. Zemin seramik karo kaplıydı. Bir seferinde havuzda ıslanmış ayaklarıyla o karoların üstünde kaydığını hatırladı Kick. Bunun dışında, lobide özellikle tanıdık gelen bir şey olmadı.

Görünürdeki tek personel resepsiyonda duran memurdu. Kadın tişörtünün V yakasından göğüs arasını bayağı sergileyen bir pozisyonda bir magazin dergisine gömülmüştü. Gür siyah saçları omuz hizasına yumuşak dalgalar düşecek şekilde fönlenmişti ve karamel rengi teni pürüzsüzdü. Dergiden kalkan gözleri donuktu ama Bishop'ı gördüklerinde hemen parladılar. Kadın takma kirpiklerini kırıştırdı. "Yardım edebilir miyim?" dedi.

Bishop sıırttı. Kick resmen Bishop'ın apış arasına hücum eden kanın sesini duydu. Bishop, Kick'e, '*Ben hallederim*' der gibisinden yan bir bakış attı.

Kick birkaç metre geride kalırken, Bishop kasıla kasıla gidip James’le Klugman’ın fotoğrafını tezgâha, kadının önüne koydu. Kadın öne eğilirken poposunu hafif arkaya atınca tişörtü gerekli yerlerden gerildi. Gözleri kadının göğüslerinde gezinen Bishop’ın yüzünde beğeni dolu bir tebessüm vardı.

Kick belki de arabada beklemesi gerektiğini düşündü.

“Bu adamı daha önce gördünüz mü?” diye sordu Bishop. Sesi farklı, gece yarısından sonra yayınlanacak bir radyo programının seçmelerine katılmış gibi çıkmıştı.

Kadın gözlerini fotoğraftan kaldırdı. “Sizin kadar yakışıklı değilmiş.” dedi.

“Evet, değil.” diye onayladı Bishop.

Kadının yüzü kızarıırken, Bishop ağırlığını öne doğru vererek kollarını dirseklerine kadar tezgâha dayadı.

“Ben biraz yürüyeceğim.” diye seslendi Kick.

“Dur.” dedi Bishop. Avcunu tezgâha koyup dergiyi Kick’e doğru kaydırды. “Yanına okuyacak bir şey de al.” dedi. Parmağıyla tık tık dergiye vurarak Kick’in dikkatini oraya çekti.

Kick dergiye üst üste iki kez baktı.

Kapağa kendi resmi basılmıştı; parkta annesiyle Canavar’ın yanında ata biner gibi duruyordu. Parlak sarı harflerle manşet atılmıştı: *On Yıldır Özgür! Kaçırılan Kızın Annesi Paula Lannigan’la Özel Röportaj.*

Kick dergiyi ters çevirip kendine doğru çekti.

“Benim o.” diyerek karşı çıktı kadın.

Kick aralarına giren Bishop’ın parmaklarının kadının çıplak koluna sürtündüğünü gördü.

“Senin adın ne?” diye sordu kadına.

“Carla.” dedi kadın gözlerini tekrar Bishop’a çevirerek.

“Ben de John.” dedi Bishop.

Kick dergiyi alıp geri geri cam kapılara doğru gitti.

Bishop’ın başını kadının başına doğru eğdiğini, tezgâhtaki fotoğrafın pozisyonunu değiştirip kadını tamamen kendi yö-rüngesine aldığını fark etti. “Adamı hatırlıyor musun Carla?” diye sordu Bishop.

“Bir tek kulağını görebiliyorum.” dedi kadın.

Bishop, “Kulağı tanıdık geldi mi?” diye sorarken, sesindeki sabırsız titreşimi, kadının fark edip etmediğini merak etti Kick.

Görünüşe göre, etmemişti. “Spor yapıyor musun?” diye sordu kadın Bishop’a. “Ben yapıyorum. Bu sadece yazlık bir iş. Aslında oyuncuyum. Los Angeles’ta. Sen ne iş yaparsın?”

Kick kapıya yaklaşmıştı.

“Kast ajansım var.” dedi Bishop, gözünü bile kırpmadan.

Kadın kararsızca kıkırdadı. Kick’in bir avcu camda, öteki plastik kapı kolundaydı. Kapı kolu yapış yapıştı ve Kick hafifçe sarsarak kapıyı raylarının üstünde kaydırmaya çalıştı.

“Buradakilerin çoğu mevsimlik çalışanlar mı?” diye sordu Bishop.

Kick ona şöyle bir baktı. Bishop tamamen kadına odaklanmış, parmak uçlarını koluna değdiriyordu. Siktirsin. Kick kapıyı hırsıyla açtı, dışarı çıkıp arkasından çarptı. Vücut nemi-nin yüzde onu hemen buharlaşarak çöl havasına karıştı. Dudaqları anında kurudu. Kuru sıcak dilinizi pile değdirdiğinizde oluşan o hafif elektrik akımı gibi tenine çarptı.

Ve garip bir şey oldu: Kick gevşedi. Belki de havuz sayesinde. Alttan aydınlatmalı olan havuz alacakaranlıkta deniz yeşili zümrüt gibi parlıyordu. Çocukluğundan beri havuz sevmeyen Kick bile havuza doğru çekildiğini hissetti.

Bahçede bir numara yoktu. İki katlı beton tuğlalı otelin üç yandan sardığı bahçenin ortasında fasulye şeklindeki havuz vardı. Havuz bomboş, bahçe ıssızdı. Oda pencerelerinin çoğu kepenkli ve karanlıktı. Bir çocuğun pembe köpükten deniz makarnası havuzun sığ tarafında tek başına yüzüyordu.

Kick kendini beyaz plastikten bir şezlonga bıraktı, dergiyi bir kenara attı, annesinin terliklerini çıkardı. Ayaklarının altındaki beton sıcacıktı. Telefonundan James'in dosyasındaki son değişikliklere baktıktan sonra öylece oturup suyun yüzeyindeki değişimleri, en ufak esintide çıkan ufak dalgaların mavi ışığın hareketinde yarattığı değişiklikleri izledi.

Derginin tekrar dikkatini çekmesini sağlayan şey o mavi ışık oldu. Işık derginin kapağında parıltıdayarak köşedeki minik, solgun yüzü aydınlattı. Kick dergiyi alıp gözlerini kısarak küçük fotoğrafa baktı. Az önce kendi resmini görünce öyle aklı başından gitmişti ki onu fark edememişti, sağ üst köşeye Adam Rice'ın bir fotoğrafını basmışlardı. Altında *Kayıp Çocukların Yeni Yüzü!* yazıyordu.

Kick dergiyi açıp annesinin sattığı resimlerle ve ilettiği kendi sözleriyle, annesinin kitabının reklamlarıyla dolu sayfaları çevirip Adam Rice'ın yarım sayfalık haberini buldu. Kick'in bildiği şeyleri ısıtıp yeniden sunmuşlardı. Fotoğraflar bile başka haberlerden alıntıydı. Esas fotoğraf Kick'in kesişip duvarına astığı fotoğraftı: Adam'ın annesi basın toplantısında, oğlunun pelüş filine sarılmışken. Haberde yeni olan tek şey Adam'ı kaçırılmadan önce bahçede gören elektrik işçisinin söylediği bir sözdü. "Onu maymun yüzünden fark ettim." demişti adam. "Çocuklarımin pelüş oyuncakları gibi çok sevilen bir şeye benziyordu."

Suyun yüzeyine konan beyaz bir kelebek anında boğulmaya başladı.

Kick dergiyi dürüp çantasına koyduktan sonra içteki gözün fermuarını açıp Trident'ten gelen zarfı çıkardı. Boş gözlerle düzleştirdiği zarfa baktı; tıbbi damgası ve Amerikan bayraklı puluyla öyle resmi görünüyordu ki. Plastik pencereden Kick'in adıyla annesinin adresi görünüyordu. Karışıklık olduğundan değil. Annesinin adresini bilerek vermişti çünkü James hep Kick'in mektuplarını karıştıırırdı ve bu mektuba rastlayacak olsa ona asla vermeyeceğinden emindi.

Kick yavaşça zarftaki daktilo edilmiş mektubu çıkardı. Havuzun açık mavi dalgaları kâğıda yansdı.

Raporu siyah-beyaz görmek her nedense daha gerçek bir his veriyordu.

Kick yüzmeyi sevmezdi. Banyo yapmayı bile sevmezdi. Suya girmeyi sevmezdi. Onu tetikleyen şeylerden biri de buydu.

Nedenini bilmiyordu.

Burayı... Pek hatırlamıyordu. Ama havuzu hatırlamıştı. Bu rengi, bu kusursuz Karayip mavisini çocukken bile çok beğenmişti.

Betona sürtünen plastik bir şeyin sesini duydu, başını kaldırıp Bishop'ın bir şezlongu onunkinin yanına çektiğini gördü ve Trident'ten gelen mektubu çabucak katlayıp tekrar çantasına koydu. Bishop oturdu, Kick'in gece giymesi için aldıkları şeylerle dolu Target torbasını ayaklarının dibine attı ve bir oda anahtarını kucağının üstünde tuttu.

Kick anahtarı aldı. Kart anahtar değildi. Gerçek anahtardı. Üzerine 18 rakamı basılmış parlak kırmızı plastikten bir anahtarlığa takılıydı.

"Buradakilerin çoğu mevsimlik çalışıyor." dedi Bishop. Kendi anahtarlığının üstünde 6 yazıyordu. "Ama Carla'nın

dediğine göre lokantada çalışanlardan birkaçı neredeyse yirmi yıldır buradaymış. Sabahleyin fotoğrafı onlara da gösteririz.”

“Carla mı?” dedi Kick, yan bir bakış atarak.

“Benden hoşlandı sanırım.” dedi Bishop.

Kick havuzun yüzeyine göz gezdirdi. Artık keleşbeği göremiyordu. “Resepsiyonistle seks yapabilmem için geceyi burada mı geçireceğiz?” diye sordu. “Beni ilgilendirmez tabii.” diye ekledi çabucak. “Öğreneyim ki, güveler tarafından canlı canlı yenirken hiç olmazsa yeterince büyük bir amaca hizmet ettiğimi bileyim.”

“Saat geç olduğu için burada kalıyoruz,” dedi Bishop: “ve eski personel sabahleyin burada olacağı için.” Ayağa kalkıp ensesini kaşıyarak başını başka tarafa çevirdi. “Bu sayede resepsiyonistle de seks yapabileceğim.”

“İyi geceler.” dedi Kick, şezlonguna gömölerek.

“İyi geceler.” dedi Bishop.

Gölgesinin vurduğu yerdeki ışığın değişmesinden, Bishop’ın uzaklaşmaya başladığını hissetti Kick.

“Bishop?” diye seslendi. Dümdüz ileriye, havuza bakıyordu. “Mel, Klugman’ın James’ten kazandığı parayla yeni araba aldığını söylemişti ya.” dedi. “O günü hatırlıyorum. James’i aramıştım. Mel’le Klugman’ı garajdaki arabanın yanında bulmuştum. James’in gittiğini söylediler. Ben ne yaptım, biliyor musun?” Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu. “Yüzmeye gittim.” Boğazındaki düğüm boynunu sıkarak bir el gibiydi. James’in havuza girmesi yasak olduğu için onunla evin içinde oynamak zorundaydı. James orada yokken canının istediğini yapabiliirdi. Bütün öğleden sonra Klugman’ın havuzunda oynamış, James’in gittiğine sevinmişti.

“Daha çocuktun; neler olduğunu anlamamıştın.”

Kick bir şey dikkatini çekmiş gibi doğruldu. Oteldeki havuzun kenarına seramik karolar döşenmişti. Yanlış hatırlamıştı. İki havuz, Klugman'inkiyle Çöl Gülü'ndeki havuzlar anılarında birbirine karışmıştı. "Fotoğraf hakkında yanılmışım." dedi. "Klugman'ın arka bahçesinde çekildiğini sanmıştım." Parmağıyla, tel tılsımın takılı olduğu parmakla Çöl Gülü Otel'deki havuzun, kenarı siyah ve beyaz karolarla dama tahtası gibi döşenmiş olan, sığ tarafını gösterdi. "Burasıymış." dedi.

"Suda sırtüstü durmanın sırrı gevşemektir." dedi babası.

Beth sırtını babasının eline yaslayıp avcuyla onu suyun yüzeyinde tutmasına izin verdi. Gökle havuz aynı renkti ve vücudu Mel'in ilgisinden duyduğu heyecanla alev alevdi. "Sadece sakın ol ve gevşe." dedi babası. "Ve dediklerimi yap."

Havuzda yalnız değillerdi; başka yetişkinler de vardı: Siyah mayolu, beyaz bacaklı, ok dövmele iri yarı bir adam ve üstüne su sıçratılmasından hoşlanmayan karısı bir uçta oturup bacaklarını suya sarkıtmışlardı.

Beth'i her görüşünde selam veren, havuzu temizlemekle görevli adam bir havuz kepçesiyle solmuş palmiye yapraklarını temizliyordu.

Babasının sesi onu hep sakinleştirirdi ve dediklerini harfi harfine yaparsa onu koruyacağını biliyordu. "Başını çok yavaşça, kulakların suya girinceye kadar arkaya yatır." diyerek başını alnından geriye itti babası. "Güzel. Şimdi çeneni kaldır." Korkutucu bir şeydi. Su gözlerine çok yakındı sanki. "Biraz daha. Göğü gösterebilirsin."

Beth çenesini azıcık daha kaldırdı. Bütün vücudunun biraz daha yüzmeye başladığını hissetti. Su yanaklarının ortasına kadar gelmişti. "Başın merkezde kalsın," dedi babası: "kollarını biraz yanlara aç. Avuçlar yukarıda. Şimdi sırtının üst tarafını bir parça geriye at." Elini Beth'in sırtında dolaştırdı. "Göğsünü birazcık suyun üstüne çıkart." Tek elini öne getirip Beth'in karnının hemen üstünde tuttu. "Şimdi karnını elime değinceye

kadar yukarı kaldır.” dedi. Beth karnını babasının avcuna değinceye kadar yukarı itti. “Aferin, Beth. Şimdi dizlerini bükerek hafifçe bacaklarını aç.” Beth söyleneni yaptı ve babası ellerini çekip uzaklaşınca, başı suyun altında, tek başına kalarak bir an dehşete kapıldı. Sonra başarının heyecanıyla bir sevinç çılgılığı attı. Yüzüyordu.

“Vücudunu dinle.” diye seslendi babası havuzun kenarından. “Başardın.”

Kick, Bishop'ın kaldığı odanın kapısını yumrukladı. Çok geçmeden kapı birkaç santim aralandı ve Bishop zincirin ardından ona baktı.

“Konuşmak istiyorum.” dedi Kick. Odasından çıkıp yalın ayak gelmiş, üstünde yatarken giymek için Target’tan aldığı şeyler vardı: Siyah atlet ve baksır tipi kısa pijama altı.

Bishop kapıyı yüzüne kapadı. Tavandaki kafesli aydınlatmanın etrafında böcekler uçuşuyordu. Bütün oda kapılarında içeriden kilitlenebilen standart bir kapı kulpu, onun üstünde bir de zincirli kilit vardı ve ikisini de açmak çok kolaydı. Kick’e sadece bir ataş ve bir lastik bant yeterdi. Kendi kapısını kilitlememişti bile, çünkü ne işe yarayacaktı ki?

Kick zincirin düştüğünü duydu.

“Saat sabahın ikisi.” dedi Bishop. Altında yeni giydiği belli olan siyah kotu, üstü ve ayakları çıplak, kapıda durdu. Kick’in kolunda bıraktığı tırmık izleri titrek elle ve kırmızı tükenmezle çizilmiş gibi görünüyordu. Elinden plastik bir meyve suyu şişesi sarkıyordu.

Kick gözlerini arkaya, odaya dikti. Kendi odasıyla aynı gibiydi. Yeşil halı. Yatak örtüsünde aynı saykodelik tropikal yaprak deseni. Görünüşe göre, yatağa hiç girilmemişti. “Yalnız mısınız?” diye sordu Kick.

Bishop omzunun üstünden boş olduğu aşikâr otel odasına baktı. “Ever?” dedi.

Kick'in içi rahatlamıştı. Tamamen Bishop adına. Çünkü büyük ihtimalle bir zührevi hastalıktan kıl payı kurtulmuştu ve nefesine hakim olmak pek ona göre değildi. "Resepsyonistin burada olabileceğini düşünmüştüm de." diyerek Bishop'ı geçip odaya girdi. Kliması Kick'inkinden daha iyi çalışıyordu ve Kick kollarını kavuştururken teni yapay soğuktan nokta nokta olmuştu. İçerisi küf ve bayat sigara dumanı kokuyordu. Yatağın baş ucundaki duvara çölde aya doğru uluyan kır kurdu resmi asılmıştı. "Yoksa çoktan gelip gitti mi?" dedi Kick.

Bishop kapıyı kapadı, bir yudum meyve suyu içip eliyle ağzını sildi. "Genel kanının aksine bir gecelik seks yapmadan durabilirim." dedi.

Kick burnundan sesler çıkararak güldü.

Bishop masanın önündeki sandalyeyi çevirip otururken bir an sırtında hâlâ duran dikişleri gördü Kick. Arkasındaki yazı masası yerine geçen ahşap laminant yüzeyde duran dizüstü bilgisayarının fişi takılıydı. Kick kapıya vurduğunda bilgisayarının başında olduğunu tahmin etti. Bilgisayar kapalı görünüyordu ama açıktı.

Masadaki sandalyenin dışında oturulabilecek yerler, yatak ve turuncu kumaşla kaplı, lekeli bir okuma koltuğuydu.

Duvarın öteki tarafında birileri İspanyolca konuşulan bir radyo kanalını dinliyordu.

Kick nereye oturacağını bilemedi. Ayaklarının altındaki halı yapış yapıştı sanki.

Bishop'ın yanına gidip şişeyi elinden alarak kafasına dikti. Tatlı ve parçacıklı bir portakal suyuydu. Etiketine baktı. Taze sıkma. Bunu havuzdaki otomatik makinalardan almış olamazdı, yani o gece bir ara Kick'e haber vermeden yirmi dakikalık yol yapıp kasabaya gitmiş olsa gerekti.

Şişeyi Bishop'a geri verince, o da kafasına dikti.

“Konuşmak istediğin özel bir şey var mıydı?” diye sordu Bishop, yüzünü inceleyerek. “Yoksa sadece uykusuzluğunu bana da bulaştırmaya mı geldin?”

Kick’in resmen çıplak olduğunu fark etmemiş gibiydi.

“Kaç kadınla seks yaptın?” diye sordu Kick. Soru ağzından çıktığı zaman da Kick’in kafasının içinde olduğu kadar saçma geldi.

“Senden daha fazladır.” dedi Bishop. Gri gözlerini Kick’e dikmişti. “Yani, bilemeyeceğim. Sadece varsayım.” Kendi kendine sırtarak bir yudum daha portakal suyu içti. “Tarzını bilemiyorum.”

Kick kendini engellemeden Bishop’ı inceledi. Boynundaki yara izi çok güzel, örme yünü kadar kalındı.

Bishop’a Trident’in mektubundan, test sonuçlarından söz etmeyi, Bishop’ın onu yapmayı düşündüğü şeyden vazgeçirebileceğini düşünmüştü. Ama buraya gelme nedeni bu değildi. Ensesi alev alev yanıyordu.

İspanyolca radyoda mariachi müziği başladı.

Bishop şişeyi bacağına tutup beklentiyle ona baktı.

Kick duraksadı, sonra şişeyi Bishop’ın elinden alıp kafasına dikerek portakal suyunu son damlasına kadar içti.

“Çekinme, iç.” dedi Bishop alaycı bir sesle.

Kick sersemlemiş bir halde şişeyi arkasına, halının üstüne attı, ağzını sildi ve ara biner gibi Bishop’ın kucağına oturdu.

Bishop’ın o kadar şaşkın görünmesi Kick’i ürküttü. Bishop’ın göğüs kasları gerilirken elleri bir refleks hareketiyle koltuktan havalandı. Paramedikle hostes daha derinden gitmişti herhalde. Bishop o anda tek bir yıkıcı tepkiyle onu aniden durdurabilirdi ama yapmadı. Ellerini tekrar kolçaklara koyup hareketsiz kaldı.

Kick'in cesaretini kırıyordu. Bishop'ın ne istediğini anlayamıyordu. Sürekli seks istediğini sanmıştı. Dehşete düşmüş falan görünür diye, korkusundan gözlerine bakamıyordu. Onun yerine Bishop'ı parçalara böldü: Çenesinin bir bölümü, boynundaki gülen yara izi, göğsündeki siyah kıllar, tırmık izli kollarındaki uzun kaslar. Bütün vücudunda sıcak bir titreme vardı şimdi.

Parmaklarını ense kökünde birbirine geçirip ağzını ağzına doğru çekti. Dilleri birleşti. Tadı portakal suyu gibiydi. Kick dilini ağzının içinde gezdirerek keşfe çıktı. Bishop da öpüşüne karşılık verdi ama temkinliydi ve henüz ellerini ona değdirmemişti.

Kick neler olacağını hayal ederken, Bishop'ın ne yapmasını istediğinden emin olamamıştı; bir yanı onunla babacan bir konuşma yapıp başını okşamasını ve odasına yollamasını istemişti.

Ama bir şey değişmiş ve Kick öteki bütün planlarını bir sisin ardında bırakan neredeyse gözü dönmüş fiziksel bir özleme kapılmıştı. Bishop'ın ensesindeki parmakları bir yarayı bir arada tutan naylon ipliklerden birine değdi.

Bishop'ın kucağında öne eğildi. Bishop'ın karın kaslarının gerildiğini hissetti, nefesini bıraktığını duydu ve sonra elleri hafifçe bacaklarına değerek beline doğru gitti.

Bishop onu kendine doğru çekip, dilini iyice ağzına sokup, elleri atletinin altında dolaşırken bacaklarından aşağı sıcak bir haz dalgası yayıldı. Bishop ağzını çekip atletini çıkarırken ne kadar nefessiz kalmış olduğunu fark etti Kick.

O zaman o bildik soruları sormasını bekledi: "Emin misin?" "Cidden hazır mısın?" "İyi misin?"

Ne cevap vereceğini de biliyordu. Ama sorular gelmedi. Bishop onu kucağına alıp yatağa götürdü ve başka bir şey konuşulmadı.

Kick karanlıkta ayak yordamıyla külotunu aradı, buldu, yavaşça yatağı kadar çekip giydi. Sonuna kadar açık klima terden ıslanmış tenini soğutuyordu. Bishop kıpırtısız bir siluet halinde yatakta uyuyor, uyutulmuş bir keçi gibi nefes alıyordu. Kick yatak örtüsünün içinde top gibi duran şortunu bulup yatar pozisyonda onu da giydi. Yatağın yanındaki sehpa da duran dijital saat 05:15'i gösteriyordu. Ağırlığını dikkatle yaktan yere verdi. Atleti halının üstünde, yazı masasının orada bir yerdeydi. Sessizce emekleyip yerdeki atleti buldu, üstüne giydi ve kapının kilidini açtı.

Kick karanlıkta rahattı. Sessizdi. En azından öyle olduğunu düşünüyordu ama ansızın izlendiğini hissetti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Bishop usulca.

Eli kapı kulpunda, öylece kalakaldı Kick. Bishop'ın sesi gayet uyanık çıkmıştı. Belki de başından beri uyanıktı.

Kick karanlıkta zar zor giysilerini bulmaya, bir ergen gibi kaçmaya çalıştığı için kendini salak gibi hissetti. “Odama.” dedi omzunun üstünden. Oradan çıkmak istiyordu. Tam kapıyı açmış ayağının yarısı eşiğın üzerindeyken, Bishop yatağın yanındaki lambayı açıp, “Dur.” dedi.

Keşke daha hızlı davransaydı. Durup tekrar odaya girdi Kick. Atletinin omzundan kayan askısını yukarı çekti. Bishop üstünü örtmeye gerek görmeden dirseklerinin üstünde doğrulmuştu.

Konuşmak için bir nefes aldı.

Kick konuşturmadı. Bu kısımdan nefret ederdi. “Özür dileme.” dedi bezgin bir sesle. “Sonradan herkes özür diler.” Bishop gitmesine izin verse, sorun çıkmayacaktı ama şimdi ona izcilik taslayacaktı işte. “Bir kerecik olsun,” diyerek avuçlarını tiksintiyle havaya açtı Kick: “ben de herkes gibi hiçbir anlam yüklemekten seks yapabilmek istiyorum.”

“Sadece yarın onda yola çıkmak istediğimi söyleyecektim.” dedi Bishop.

Kick gergin bir hareketle bir tutam saçını parmağında çevirdi. “Ya...” dedi. “Boğazını temizledi. “Peki. Hazır olurum.” Dışarı çıkarken o saçlardan peçenin ardından Bishop’a kaçamak bir bakış attı. Bishop çoktan tekrar yatmış, lambaya uzanıyordu.

“Biraz uyu.” diye seslendi, Kick kapıyı kaparken.

Kick kendi kendine gülümseyerek beton avludan hızla odasına doğru yürüdü. Hava hâlâ karanlıktı ama doğudaki ufuk hafif kızarmıştı ve gökyüzünde daha az yıldız vardı. Yepyeni bir şeydi bu: Psikodramasız seks. İnsanlar böyle mi yapıyordu yani? Seks yapıyorlar ve sonradan terapistlerle konuşmak zorunda kalmıyorlardı, öyle mi?

Kick makarasından çekilerek açılmış ve ucu havuzun kenarından aşağı sarkıtılmış bir vakum hortumunun üstünden geçti. Durup etrafı inceledi. İkisi de ikinci katta olan iki odada ışık vardı. Beyaz plastik şezlonglar toplanıp meşrubat makinelerinin oraya yığılmıştı. Havuzun zümrüt rengi suyuna doğru çekilip kenarında durarak parmaklarıyla dolaşan saçlarını açmaya başladı Kick.

Havuzun bu kadar ferahlatıcı görünmesine şaşarak suyun içinde olmanın verdiği o ağırlıksızlık hissini hatırladı. Ansızın suya atlamak geldi içinden. Gülmek işten değildi. Delilikti

bu. Yüzmeyi sevmezdi ki. Mayosu da yoktu. Son havuza girişinde korkunç bir panik atak geçirmişti.

Ama öyle beklenmedik ve güçlü bir istekti ki belki de bundan faydalanmalıydı. Üstündekilerle de girebilirdi.

Havuz dingindi. Pembe makarna gitmişti. Vakum hortumunun ucu havuzun derin tarafında kendi halinde salınıp duruyordu. Kick tırnaksız başparmağını suya soktu; soğuk su bacağına ürpertti. Mavi sudaki dalgacıklar berelerle dolu soluk bacağına yansıyor, bacağı da âdeta sıvıymış gibi görünüyordu. Suyu dönüştürüyordu.

“Havuz kapalı.” diyen bir erkek sesi duydu.

Kick yerinden sıçrayıp ayağını havuzdan çıkarırken biraz su sıçrattı. Yalnız olduğunu sanmıştı. Kendini tutup yavaşça arkaya döndü. Avlu boştu. Öyle sessizdi ki otomatik içecek makinelerinin homurtusunu duyabiliyordu. Ama dikkatini verince daha önce görmediği şeyleri fark etti. Havuzun kenarında bırakılmış bir havuz kepçesi vardı. Oluklu sacdan yapılmış malzeme kulübesinin kapısı aralıktı. Havuz kepçesi nedense tüylerini ürpertti.

Kulübeden orta yaşlı, tıknaz bir adam çıktı. Kick hayal gördüğünü zannetti. Bir şey diyemeden, ağzı açık, adama bakakaldı. O olamazdı, annesi haklıydı, delirmişti, keçileri kaçırmıştı Kick. Ama o silueti, o şekli tanıyordu.

Klugman.

Kick daha yüzünü göremeden anlamıştı. Şu anda baktığı adam -Çöl Gülü Otel’in havuzunu temizleyen- Klugman’dı. O düşük omuzları, dirseklerden kıvrılan kolları, kütük gibi bacakları tanıyordu.

En iyi hatırladığı şey buydu: Klugman’ın video kamerasının parlak ışığı önündeki silueti.

Ama Klugman olamazdı.

Yüz milyar sinir hücresi Kick'e kaçmasını haykırıyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki artık attığını bile hissedemiyordu.

Ama korku bir beceriydi. Ve Kick çok çalışmıştı.

Klugman'ın beyaz havuz temizlikçisi üniforması sökmekte olan şafakta pembe-kırmızı görünüyordu. Gür saçları bakımsızdı. Çenesini kaldırıp Kick'e gülümseyince dişleri parıldadı. "Güzel bir sabah, değil mi?" dedi Klugman. Uzun adımlarla yaklaşınca yüzü, sakalsız yanakları ve renksiz denebilecek dudakları görüş alanına girdi.

Boyu çok kısaydı. Herhalde bir yetmiş falan. Kick onu dev gibi hatırlıyordu. O zaman herkes ondan daha uzundu. Ama şimdi Klugman'la Kick aynı boydaydı. Dosdoğru gözlerine bakabiliyordu şimdi.

"Havuz yedide açılır." dedi Klugman.

Kick'i tanımamıştı.

Kick *cidden* deliydi. Klugman falan değildi. Bu adam onu tanımıyordu bile. Ama yine de... O vücut şeklini biliyordu. O olduğuna emindi.

"Kim olduğunu biliyorum." dedi Kick.

Klugman kulağını ona doğru kaldırdı: "Efendim?"

"San Diego'da senin evinde kalmıştım. James'e ne yaptığını biliyorum. Bana ne yaptığını biliyorum. Hatırlıyorum. Hepsi hatırımda."

Klugman'ın gözlerine bir ışık geldi ve yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. Kick boğazına asitli sıvıların yükseldiğini hissetti.

"Miss America." dedi Klugman alt dudağını silerek. "Şimdi hatırladım."

Ne demesini bekliyordu ki? Kick bilemiyordu.

Ama bir şey demesini, özür dilemesini, açıklamasını ya da her şeyi inkâr etmesini -bir şeyler yapmasını- bekledi. Orada öylece ne kadar durdular, bilmiyordu. Beş ömür geçmişti sanki. Sonunda Klugman ensesini kaşdı. “Bak,” dedi: “karşılaştığımızı sevindim ama bu havuz kendiliğinden temizlenmeyecek.”

Kararsız gözlerle Klugman’ın uzaklaşmaya başlamasını izledi. *Bu kadar mıydı?* “Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye seslendi.

Klugman omzunun üstünden ona baktı. Yüzü gölgede kalmıştı. “Ne gibi?” diye sordu.

Kick’in korkusu öfkeye dönüştü, böylesi daha iyiydi.

Korkuda iki seçenek vardı: Dövüş ya da kaç. Öfkeyse daha nüanslı olasılıklar sunuyordu. Odasını gidip Glock’unu alabilir, dönüp Klugman’ı gereksiz bir organından vurabilirdi. Atış bıçaklarıyla delik deşik edebilir, biber gazı sıkabilir, gidip Bishop’a seslenebilir hatta aynasızları çağırabilirdi. Ama Kick çıplak ellerini kullanmak istiyordu.

Başparmağını işaret ve orta parmaklarının, ilk iki eklemin ortasına bastırarak sıkı bir yumruk yaptı.

Klugman beyaz plastikten kapaklı bir kovayı kaldırıp külübeden çıkmış, her adımda homurdanarak yavaşça havuza doğru geliyordu.

Kick onu hazırlıksız yakalayıp bilinçsiz halde yere serebilirdi. Boğazını hedef alırsa, Klugman yumruğun geldiğini görüp çenesini indirerek yumruğuyla aynı hizaya getirirdi. Karnına yumruk atıp nefessiz bırakabilirdi. Bir taraftan böbreğine, öteki taraftan kaburgalarına geçirebilirdi. Bacak arasına tekme atabilirdi.

Ama sadece acı çekmesini istemiyordu. Kanını akıtmak istiyordu.

Klugman kovayı yere bırakıp belini kaşıdı. “Yardım etmek ister misin?” diye sordu.

Kick yumruğunu yüzünün yanına kaldırdı, bileğini hafifçe eğerek eklemlerini koluyla aynı hizaya getirdi ve kollarıyla omuzlarının da aynı hizada olmasına dikkat etti. Sonra çenesini indirip yumruğu geçirdi.

Eklemleri Klugman’ın çene kemiğinin üst tarafına geçti. Klugman’ın yüzü yumruğun etkisiyle yana savrulurken yüz kaslarını ve alttaki sert kemiği hissetti. Kalçasını öne çıkartarak hamleyi tamamladı. Kanlar Klugman’ın burnundan betonun üstüne bir kavis çizerek fışkırırken Klugman ellerini yüzüne götürdü.

Kick yumruğunu geri çekip parmak uçlarında dengede durarak tekrar hamle yapmaya hazırlandı. Klugman’ın bağıracağını ve tekrar yumruklamak zorunda kalacağını zannetmişti ama adam dizlerinin üstüne çökmüş inliyordu.

Kick gidip tepesinde durduğunda, bütün vücudu titreyordu.

Vücudundaki bütün hücreler kutlama yapıyordu. “Şimdi hatırladın mı?” dedi.

Kick hafifçe Bishop'ın kapısını tıklattı. "Bishop!" diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Kapı hemen açıldı ve Kick sertçe ittiği Klugman'ın arkasından odaya daldı. Kana bulanmış bir havluyu yüzünde tutan Klugman öne doğru sendeledi.

Öldürdüğü semiz bir kuşu kapının önüne bırakan bir kedi gibi büyük bir gurur vardı Kick'in içinde.

Bishop çırılçplak, bir kayıtsızlık timsali halinde, arkalarından kapadığı kapıya sırtını dayamıştı. "Ben de yine azdın sanmıştım," dedi.

"Bu, o," dedi Kick. Tek kolunu Bishop'ın banyo kapısının yanında duvara sinmiş olan Klugman'a doğru savurdu.

Bishop yatağın yanındaki sehpaye giderken Klugman'a bir bakış attı. Kick'e, "Bir yabancıya saldırmamış olman sevindirici," diyerek televizyonun uzaktan kumandasını aldı.

"Otelin havuzunu temizliyormuş," dedi Kick. Havuz keşesini görünce neden tüylerinin ürperdiğini o an anladı.

"Burnumu kırdı, lanet olsun," dedi Klugman, havlunun altından boğuk çıkan bir sesle.

Bishop uzaktan kumandayı Klugman'a doğru tuttu. "Sen," dedi, "konuşma!"

Klugman başını öne eğdi.

Bishop uzaktan kumandayı yatağın karşısındaki otuz yıllık televizyona doğru tuttu. Birkaç kanala baktıktan sonra

yarım saatlik reklamlardan birinde karar kıldı. Ekrandaki kadının evinde günde sadece on dakika Total Gym’le çalışarak nasıl kırk beş kilo verdiğini anlatıyordu.

“Ben televizyon izlemek istemiyorum.” dedi Kick.

Bishop yatağın altından spor çantayı çekti. “Emin misin?” dedi. “Harika bir ürün.” Çantayı yatağa koyup fermuarını açtı.

Kick içinde ne olduğunu göremese de, Total Gym çıkacağına pek zannetmiyordu. Giysi de yoktu çünkü Bishop çıplak uyuyordu.

“Burnunu mu kırdın?” diye sordu Bishop öylesine.

Şişkinliğe, Klugman’ın burnundan şarıl şarıl akan kanlara ve nasıl inlediğine bakılırsa, burnunu kırdığından emindi Kick. “Galiba.” dedi.

“İyi etmemişsin.” dedi Bishop. Çantanın üzerine eğilmiş içini karıştırıyor, o hareket ettikçe içeride bir şeyler sallanıyordu sanki. Kick’in odaklanmasını zorlaştırıyordu.

“Hareketsiz hale getirmeye çalışıyordum.” dedi Kick.

“Biliyorum.” dedi Bishop. Doğrulup anadan üryan Kick’e döndü. “Ama yapacağım şeyi zorlaştırmışsın.”

“Yapacağın şeyi mi?” Kick bezgin bir tavırla başını çevirdi. “Çıplak olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Ben çıplak uyurum,” dedi Bishop. “Böylece hanımlar gecenin bir yarısında ‘konuşmak için’ uğradığında vakit kaybetmemiş oluyorum.”

“Ama şimdi altına bir şey giymeni istiyorum.” dedi Kick.

“Giyeceğim.” dedi Bishop. Kendi kendine gülümseyerek çantadan bir kelepçe ve tamir bandı çıkardı.

Klugman duvarın dibinde yan yan kaçmaya başlamıştı bile. “Birazdan.”

Kick korkuyu iyi bilirdi. Tuvalet borularından fareler çıktıkça, James o bodrumda her gece korkmuştu. Kick, evin başka yerlerine çıkmasına izin verilinceye kadar aylar boyu karanlıkta, dehşet içinde yaşamıştı. Çocukluğunu tanımlayan şey korkuydu: Mel'in korkusu; ondan koparılma korkusu. Bu yüzden Bishop'ın Klugman'ı zorla yere yapıştırması, elini yatağın metal bacağına kelepçelemesi, ağzını bantlaması ve gözleri kocaman açılmış inler vaziyette bırakıp rahat rahat pantolonunu giymeye gitmesi onu pek etkilemedi.

Televizyonun sesini neden bu kadar açtığını o zaman anladı Kick.

Lekeli, turuncu okuma koltuğu kirli çorap gibi kokuyordu. Kick çıplak bacaklarını altına alıp koltuğa tünemiş, gözlerini yatağın yanında yere çökmüş nefes almaya çalışırken burnundan kanlı baloncuklar çıkaran Klugman'a dikmişti.

Televizyonda, Total Gym'le çalışmanın çok kolay olduğu imajını yaratan Chuck Norris vardı.

“Boğulacak.” dedi Kick.

“Burnunu kırmakla iyi etmemişsin demiştin ya?” dedi Bishop pantolonunun düğmelerini ilikleyerek. “İşte bunu kastetmiştim.”

Çantadan bir rulo plastik örtü çıkarıp Klugman'ın önüne, halıya serdi. Sonra Klugman'ın yakasının arkasından tuttuğu gibi adamı öne, örtünün üstüne fırlattı. “James hakkında konuşmamız gerek.” dedi Bishop.

Klugman başını Kick'e doğru çevirirken gözleri yuvalarından uğramıştı.

"Ona bakma." dedi Bishop, sertçe Klugman'ın çenesinden tutarak. "Bana bak. James'i hatırlıyor musun?"

Klugman korkmakta haklıydı. Bishop korkunçtu. Bütün vücudunda yara ve tırmık izleri, dikişler vardı. Yüz hatları onu sert gösteriyordu. Kick'in evine girdiği o gece olduğu gibi, istediğinde bambaşka biri olabiliyordu sanki.

"Evet?" dedi Bishop.

Klugman bir an duraksadıktan sonra bantın altından cı-lız bir ses çıkardı.

"Hayır mı?" dedi Bishop. Alnını kırıştırarak Klugman'ın çenesini bıraktı. "O kırık klozetli, turizm afişleriyle kaplı odada, bodrumundaki bir duvarın arkasında sakladığın çocuğu hatırlamıyor musun?" Pantolonunun cebindeki fotoğrafı çıkarıp Klugman'ın yüzüne karşı tuttu. "Anılar canlandı mı?"

Kick'in içi nefret doluydu. Klugman ilk başta onu tanı-mamıştı. Ama James? James'i kullanılmış eski bir mobilya gibi satmıştı.

Bishop'ın bunu ona ödetmesini istiyordu.

"Onu satın alan adamın adını söyle bana." dedi Bishop.

Klugman'ın yamulmuş burnundan kanlı baloncuklar çıkı-yordu. Nefes almaya çalıştıkça gargara yapar gibi sesler çıkartıp baloncukları patlatıyordu. Boyun tendonları ray gibiydi ve yüzü gitgide daha da morarıyordu.

Televizyonda, Chuck Norris günde sadece on dakika Total Gym kullanarak on üç kilo veren biriyle konuşuyordu.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diyerek bantı çekip çıkardı Bishop.

Klugman derin bir nefes aldı. “Nefes alamıyorum.” dedi hırıldayarak.

Bishop bant parçasını Klugman’ın önünde salladı. “Sen bana yardım etmezsen benim sana yardım etmemi nasıl bekleyebilirsin ki?” diye sordu Bishop.

“Onunla hiç tanışmadım.” dedi Klugman nefes nefese. Burnundan sümük gibi kanlar akıyordu, beyaz gömleği çoktan kan olmuştu. “Her şeyi internetten ayarladık.”

“Para transferi nasıl oldu?” diye sordu Bishop.

Klugman cevap vermedi.

“James’i bir yere götürmüştü.” dedi Kick. “Evden James’le birlikte çıkıp yeni bir arabayla geri döndü.”

Bishop çantaya uzandı. Hareket ederken gövdesindeki kaslar gölgeler yarattı. Sırtındaki minik siyah iplikler kirpi dikeniydi. “Kendini şanslı mı buluyorsun?” diye sordu Klugman’a.

Klugman’ın gözleri fal taşı gibiydi.

“Şuraya bak.” diyerek Klugman’a boynunu gösterdi Bishop. “Yara izini görüyor musun? Çocukken kardeşim senin gibi bir adam tarafından kaçırılıp öldürüldü.”

Çantadan bir çift lateks eldiven çıkardı ve ellerine taktığı eldivenleri bir cerrah gibi çekip bırakarak parmaklarına oturttu.

“İkimizi de kaçırabilirdi.” dedi. “Ama beni, boğazımı kesip ölümüne terk etti.”

Oda soğuktu ama klima kapanmamıştı. Kick’in kollarındaki tüyler diken dikendi ama ne kıpırdayabiliyor ne de nefes almaya cesaret edebiliyordu.

“Neden beni değil de kardeşimi aldığını bilmiyorum.” dedi Bishop. Çantadan bir ustura çıkarıp plastik örtünün üstüne koydu.

Klugman dehşet dolu gözleriyle yalvarır gibi Kick'e bakıyordu. Kick tepki vermedi; yüzündeki ifadesizliği bozmadı.

"Bu durumda, şanslı mı oluyorum sence?" diye sordu Bishop. Klugman'ı tekrar çenesinden tutarak ona bakmaya zorladı. Klugman'ın yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Evet." dedi Bishop. "Ben de tam karar veremiyorum." Elini aşağı düşürüp topuklarının üstüne oturdu. "Bir süre boyunca çok öfkeliydim." dedi. "Hayatımda bazı sağlıksız seçimler yapmama neden oldu tabii." Bishop'ın eli tekrar çantaya doğru gitti ve Kick turuncu Black&Decker darbeleri matkabı görmeden önce Klugman'ın hüngür hüngür ağlamaya başladığını gördü. "Ama sonra bir kez daha bu adamla birlikte zaman geçirme fırsatını elde ettim. Ve..." Bishop, Kick'e baktıktan sonra eğilerek Klugman'a yaklaştı. "Öfkemi biraz da olsa ifade edebildim diyelim." dedi.

Klugman kıvranarak ellerini kelepçeden kurtarmayı denedi.

"Ne yalan söyleyeyim," dedi Bishop, özlem dolu bir tebesümle ağırlığını arkaya vererek: "o günden beri kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Klugman artık titriyordu. "Delirmişsin sen." diye hırıldadı.

Bishop usturayı eline aldı. Cidden *delirmiş* gibi görünüyordu. "Ama çok eğlenceliyimdir."

Bishop usturayı yaklaştırmaya başlar başlamaz, Klugman'ın dili çözüldü. "Parayı otobüs durağına bıraktı." diye kekeleydi burnunu çekerek. "Ben de çocuğu ona bıraktım."

"Bıraktım derken?" diye sordu Bishop.

"Annesinin onu geri istediğini söyledim." dedi Klugman, yatağın yanına sinerek. "Duraktaki bankta oturup annesini beklemesini söyledim."

James'i, içi umutla dolu, o bankta otururken hayal edince, Kick'in boğazı yandı. "Orospu çocuğu!" dedi.

"Bütün bildiğim bu." dedi Klugman ağlayarak.

"Senin, odana gitmeni istiyorum Kick." dedi Bishop.

Ustura hâlâ elindeydi.

Kick tereddüt etti. Bishop'ın yüzünü inceleyerek bir ipucu, ne yapması gerektiğini söyleyen bir işaret aradı. Ama Bishop'ın yüzü ifadesizdi. Kick derin bir nefes aldı. "İzlemek istiyorum." dedi.

Bishop ona bakarken yüzü maske gibiydi. "Bu oyun değil!" dedi dikkatle. "Birazdan ona acı çektireceğim. Seni rahatsız edecekse, şimdiden gitmen daha iyi."

Klugman ağlıyor, omuzları sarsılıyor, ağzından kanlı tükürükler saçılıyordu. Bir şey saklıyor olsa, şimdiye çoktan söylemişti. Adamı etkilemeye çalışıyor olsalar, Kick oyuna katılması gerektiğini anlardı. "Rahatsız falan etmez." dedi.

Bishop öyle hızlı hareket etti ki, Kick ne olduğunu tam anlayamadı. Bishop, Klugman'ın kafasını yere, plastik örtüye bastırdı, Kick usturayı havada gördü ve Klugman ulumaya başladı. Bishop ulumalar sessiz hıçkırıklara dönüşünceye kadar avuçlarını Klugman'ın ağzına bastırdı.

Sonra Klugman'ı bırakıp hafif nefesi kesilmiş, çıplak göğsüne ince bir kan tabakası püskürmüş halde tekrar topuklarının üstüne oturdu Bishop.

Kusmuklar Kick'in genzini yaktı. Klugman fetüs pozisyonuna girmişti, eskiden kulağının olduğu yerde kanlar vardı.

"Siktir." dedi Kick ellerinin arasından.

Bishop plastik örtünün üstüne küçük bir et parçası bıraktı. "Oyun olmadığını söylemiştim." diyerek usturadaki kanı Klugman'ın beyaz pantolonunun bacağına sildi.

Odayı kesif bir idrar kokusu sardı.

Kick öğürmemek için kendini tuttu.

“İnternetteki takma adını biliyorum.” diye vırakladı Klugman hıçkırıkların arasında.

“Dinliyorum.” dedi Bishop.

“Demir Ceket.” dedi Klugman. “Yemin ederim, başka bir şey bilmiyorum.”

Bishop nefesini bıraktı. “Pekâlâ...” dedi. Usturayı kapatıp tekrar çantanın içine attı. “Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu.

İlk yarım saatlik reklam bitmiş, şimdi ekranda Latin müziği eşliğinde cesaretlendirici sözler haykıran bir öğretmenle birlikte Zumba yapan onlarca insan vardı.

“İsim, Kick, bir şey ifade ediyor mu?” dedi Bishop.

Kick titrek bir nefes alarak ellerini ağzından çekti. “Hayır.” dedi.

Bishop kanlı lateks eldivenlerden birini elinden soydu. “Neden odana gidip giyinmiyorsun?” dedi Kick’e. Etrafa bakındı. “Ben de birkaç dakikaya toparlanıp temizlenmiş olurum.”

Kick başını sallayıp kalkarak bir şey demeden kapıya doğru gitti.

Plastik portakal suyu şişesi hâlâ yerdeydi.

“Demir Ceket seni de satın almak istemişti.” diye seslendi Klugman arkasından. “Mel’e on bin teklif etti ama Mel seni ancak on beşe elden çıkarabileceğini söyledi.”

“Yalan!” dedi Kick. Arkasına bakmadan yürümeye devam etti. “Mel sana benzemezdi.”

Bishop kapıyı tıklattığında, Kick plastik Target torbasını toplayıp saykodelik tropikal yaprak desenli yatak örtüsünün üstüne tünemiş bekliyordu. Odanın kapısını açtığında, Bishop tamamen giyinmiş, spor çantasını omzuna atmış karşısında duruyordu. Neşesi yerindeydi.

“Hazır mısın?” diye sordu. “Hesabı kapattım.” Eğri büğrü duran küçük bir kâğıt tabağın içindeki bayat görünümlü çörek gibi bir şeyi Kick’e uzattı. “Danimarka şeysi...” dedi. “Lo-biden aldım.”

Kick Danimarka çöreğine, sonra Bishop’a baktı. “Öldürdün mü?” diye sordu.

Bishop’ın güneş gözlüğünde kendi yansımasını görüyor ama Bishop’ın gözlerini göremiyordu. Bishop yüz ifadesini hiç değiştirmeden öne doğru eğildi. “Hayır.” dedi usulca. “Polisi aradım. Biz gider gitmez alacaklar. Zumba öğrensin diye televizyonu açık bıraktım. Artık gidebilir miyiz?” Çantanın omuz askısını düzeltti. “Yoksa Demir Ceket’in peşine tek başıma mı düşeyim?”

Kick çantasıyla Target torbasını alıp elinde Danimarka şeysiyle Bishop’ın peşinden dışarı çıktı. Gökyüzü şeftali rengine dönmüş, otel canlanmaya başlamıştı. İki çocuk havuzda oynarken babaları bir şezlonga oturmuş telefonuna bakarak kahve içiyordu. Verandada katlı beyaz havlularla dolu bir arabayı iten pembe elbiseli bir temizlikçi kadın vardı. Kick, Bishop’ın, kapı kulpunda ‘Rahatsız Etmeyin’ kartı asılı odasına

doğru bir bakış attı. Islak saçları ağır perdeler halinde yüzünün iki yanına düşmüştü. Otel şampuanı kokuyordu; hatırladığı ama bir yere koyamadığı bir kokuydu. Havuz kenarındaki beton alandan geçerlerken, Kick durdu. Ayaklarının etrafını inceledi.

“Bishop.” dedi boğuk bir sesle.

Bishop dönüp içini çekerek çantalarıyla birlikte Kick’in durduğu yere kadar yürüdü.

“Burasıydı.” diye fısıldadı Kick. Klugman’ı sıkı yumruklamıştı. Kan akmıştı. Kick’in sesi boğazından zor çıktı. “Kanlar gitmiş.”

“Ben temizledim.” dedi Bishop.

Kick bahçeye bakındı. Vakum hortumu, havuz kepçesi, hiçbirini yoktu.

Bishop bunca şeyle uğraşırken duş aldığı için kendini kötü hissetti. “Saçlarım çok uzun.” diyerek açıklamaya çalıştı. Saçları çok bakım gerektiriyordu. İnsanlar bunu anlamıyordu.

Bishop, “Hiç fark etmemiştim.” diyerek tekrar yürümeye başladı.

Kick bahçeyle otoparkı birbirinden ayıran beton tuğla duvarın üstünden Impala’nın tepesini görebiliyordu.

“Konuşmamız lazım.” dedi Kick.

Bishop durdu. “O işi arabada yapamaz mıyız?” dedi omzunun üstünden.

“Hayır.”

Bishop nefesini bıraktı. “Peki.” Çantalarını yere bırakıp Kick’in yanına gitti. Enselerini kaşıdı. “Ne hakkında konuşacağız?” Kaşlarını kaldırdı. “Seks mi?”

“Yok.” dedi Kick telaşla. “Hayır. Seksle bir sorunum yok.”

Bishop'ın rahatladığı çok belliydi. "Çok rahatladım." dedi. "Peki, ne öyleyse?"

"Adamın kulağını kestir." diye tısladı Kick.

Bir nefes alıp ellerini ağzına örttü. Etrafa bakındı. Çocuklar bağıra çağıra sular sıçratıyordu. Babaları uyukluyordu.

"Birazını..." diye düzeltti Bishop, sesini alçaltarak. "O kadardan bir şey olmaz. Endişe etmesi gereken bir şey varsa, o da burnu," -gözlüğünü yukarı itti- "ki benim o işle hiçbir alakam yok."

Kick duraksadı. "Yani hepsi numara mıydı?" diye sordu. "Aslında işkence etmeyecek miydin?"

"Tabii ki hayır." dedi Bishop. .

Kick rahat bir kahkaha attı. Demek Bishop, Klugman'ı korkutmaya çalışmıştı. İşe de yaramıştı ve şu anda ellerinde bir ipucu vardı. Canavar'la James'e saldıran adama çok yaklaşımlardı.

Durum süper ötesiydi. Danimarka şeylerinden bir lokma koparıp yerken gözleri tekrar Bishop'ın kapısına gitti.

Bishop arabaya doğru gitmeye başladı.

Kick'in ensesi kaşındı.

"Tabii ki hayır, numara değil miydi?" diye sorarak Bishop'a yetişmek için koştu. "Yoksa tabii ki hayır, işkence etmeyecek miydin?"

Kick, ön camdan dümdüz ileriye bakarak bagajı işkence aletleriyle dolu kirli bir Impala'da yolculuk yaparken, seyahatlerinde yanına plastik örtü ve tamir bandı alan bir adamla birlikte çölün ortasında tam gaz gittiğini düşünmemeye çalışıyordu.

Bishop birkaç kilometre önce bir benzinciden aldığı ay çekirdeklerini çitliyordu. Benzincinin kapısında Adam Rice'ın fotoğrafı basılı bir 'Kayıp Çocuk' afişi vardı; tuvaletin anahatarını istemek için içeri girerken görmüştü Kick. Bishop afişi fark etmişse bile bir şey dememişti. Arada bir dört-beş tane ay çekirdeği kabuğunu köpük kahve bardağının içine tükürüyordu. O ses Kick'in sinirlerini yerinden oynatıyordu.

"İsmin bir faydası oldu mu?" diye sordu Kick.

Bishop otelden ayrıldıklarından beridir ya mesaj atıyor ya da telefonda konuşuyordu. Kick'e bir bakış attı. "Demir Ceket." dedi. "Akılda kalıyor, değil mi?" Önlerindeki yol, iki yandaki ıssız çöl Bishop'ın pilot gözlüklerinden yansıyordu.

"İşe yaramadı, öyle mi?"

"Biraz daha yaklaşmış olduk."

Kick başını koltuğa yasladı. Impala'nın ön camına ölü böcekler yapışmıştı. Kızılderili bölgesindeki bir kumarhanenin reklam panosunu geçtiler.

"Elenmesi gereken çok fazla veri var." dedi Bishop. "Büyük kullanıcılar aktif olarak izleniyor. Adam onlardan biri değil, en azından aynı takma adı kullanan biri yok. Biraz zaman alabilir." Kahve bardağının içine birkaç tane daha çekirdek

kabuğu tükürdü. Kick emniyet kemeriyle oynadı. Sonra güneşliği düzeltti. Sonra tekrar düzeltti. James'in dijital hasta tabelasını açtı. Tansiyonu düşmüştü ve geniş spektrumlu anti-biyotik vermeye başlamışlardı.

Gözlerinin yan pencereden dışarı kaymasını engellemedi Kick. Önlerindeki dağ etekleri morun farklı tonlarındaydı. Arada bir görülen reklam panolarının dışında, Kick'in görebildiği kadarıyla, ıssız bir manzaraydı. Pencere güneşte ısınmıştı.

Ufukta aynı kumarhanenin bir reklamı daha belirdi. Koca başlıklı bir Kızılderili şefi Dionne Warwick'in kumarhanede sahne almasını kutladığı belli olacak şekilde bir barış çubuğu uzatmıştı. Ama resmi yapan kişi pipoyu tomahawk şeklinde çizmişti. Hem pipo olarak hem de yakın dövüşte balta olarak kullanılabilecek bir şeydi. Bir ucu barış çubuğuydu, öteki ucu savaş baltası.

"Fotoğrafa bakabilir miyim?" diye sordu Bishop'a. Bishop elini cebine daldırıp James'in çocukken Klugman'la çekilmiş fotoğrafını çıkardı. Kick resmi özenle avcunda tuttu. Fotoğrafın köşeleri yumuşamış, kâğıt Bishop'ın cebinde durmaktan ısınmıştı. Küflü bir kokusu vardı.

"Mel, Demir Ceket'in fotoğraf paylaştığını söylemişti." dedi Kick. "Klugman da onunla internetten iletişim kurduklarını söyledi. Demir Ceket pedofilse ve internete giriyorsa, porno sitelerine de takılıyor demektir. Sitelere giriş izni alabilmek için yeni resimler yüklemek gerekir. Demek ki insanlarla iletişim halinde. İnternette ayak izleri var."

"Resim alışverişi yapıyorsa, çok dikkatli." dedi Bishop. "Uçtan uca dosya paylaşım programlarını kullanıyor herhalde."

"Onu tanıyan birileri mutlaka vardır." dedi Kick. "Bir cemiyetten söz ediyoruz. Bu adam cemiyeti tehlikeye atıyor. İmajlarını bozuyor."

“Sübyancıların imajını bozuyor, ha?”

“Adam sadist.” dedi Kick. “Ayrıca katil. Evet, bana sorarsan, pedofillerin imajını bozuyor. Ama ihbar etmekten herkes çok korkuyor çünkü onlar onu tanıyorsa, o da onları tanıyordur.”

“Bu durum bizim ne işimize yarayacak?”

“Beni sohbet odalarından birine sok.” dedi Kick. Bunu neden daha önce akıl edemediğini bilmiyordu. “Ben bu insanların içinde büyüdüm. Onlarla nasıl konuşulacağını bilirim. Bu adamı tanıyan birileri mutlaka vardır. Bir video çekeriz. Böylece beni görebilirler. Popüler sitelerden birkaçına yükleriz. Ben bir efsaneyim, Bishop. Birileri mutlaka beni etkilemek isteyecektir.”

Bishop’ın dikkati Kick’le otoban arasında gidip geliyordu. Bu fikrin üstüne hemen atlamadı. “Beni Mel’in yanına götürdün.” diyerek baskı yaptı Kick. “Evet.” dedi Bishop. “Yatağa kayışlanmış can çekişen bir sübyancıya. Hem unuttun herhalde,” diye ekledi: “ben görüşmenize karşıydım. Sense, kendini çoğu büyük ihtimalle resimlerine bakarak otuz bir çeken milyonlarca sübyancının önüne atmaktan söz ediyorsun.”

“Biliyorum.” dedi Kick. Tel yüzüğüyle oynadı. Korku veren çok şey yapmıştı. Sırtında paraşütle uçaktan atlamıştı; mahkemede tanıklık etmişti; ona güvenemeyeceğini bildiği halde Bishop’ın peşinden gitmişti. James için tek bir şey daha yapabilirdi.

Bishop yola bakıyordu. Sıcaklık önlerindeki asfaltı dalgalandırıyor. “Peki.” dedi Bishop. “Ayarlarım. Portland’da bilgisayardan anlayan tanıdıklarım var.” “Güzel.” dedi Kick de, Bishop’ın onu vazgeçirmek için daha fazla uğraşmamasına şaşarak. Manzara kahverenginin tonlarında akıp gitti.

Alışveriş merkezine benzeyen bir şeyin tepesinde yükselen, altın rengi camlarla kaplı parlak bir kuleye, yani o kumarhaneye

döner yolu geçtiler. Otoparkta bir sürü araba vardı. Nereden gelmişti bu kadar insan böyle?

“Aslında evli değilsin, değil mi?” diye sordu Kick.

“*Şimdi* mi soruyorsun?” diyerek gülümsedi Bishop.

“Şu ay çekirdekleri çok iğrenç.” dedi Kick. Bishop ağzına biraz daha çekirdek doldurdu. “Sattıkları en sağlıklı şey buydu.” dedi.

Bishop uçaktaki yatak odasından rahatlamış ve iyi dinlenmiş olarak çıkmıştı. Öte yandan, koltuğunda uyuyakalan Kick'inse karnında bir kuyu, gözlerinin arkasında kuru bir sancı vardı. Saçları hâlâ ucuz otel şampuanı kokuyordu. O kokuyu uçakta da almıştı, şimdi Bishop'ın Panamera'sında da burnuna gelip duruyordu. Güneybatı Bill Naito ve Clay'in köşesindeki Crowne Plaza ofis binasının önündeki park edilme-yen bir alana park ettiklerinde saçlarını örüp uzun, sıkı bir halat haline getirmişti.

"Burada FBI ofisleri var." dedi Kick.

"Evet." dedi Bishop. Ön panelin üstüne çat diye bir park izni koyup arabadan indi.

Kick de çantasını alıp arkasından indi. "Portland'daki tanıdıkların onlar mıydı?" diye sordu. "FBI mıydı yani?"

"Tanışıyoruz ve Portland'dalar." dedi Bishop.

Kick içini çekerek Crowne Plaza binasına baktı. Bütün bir bloğu kaplayan, 1970'lerden kalma, on bir katlık karanlık cam ve beton. FBI dördüncü kattaydı. Kurtarılışını takip eden aylarda buraya çok gelmiş, plili takım elbise pantolonları giymiş adamlar sorular sorarken gözlerini boşluğa dikmişti.

Bishop'ın arkasından yavaşça koşarak öndeki basamakları çıkıp döner kapıdan içeri girdi.

Plaza'nın lobisi herhangi bir ofis binasının lobisi gibiydi: Bir kafe, kat yönlendirme tabelası, güvenlik bankosu, iş giysileri içinde kahve içen ve banklarda oturan insanlar vardı.

Kick'le Bishop lobiden bir dizi asansöre doğru yürüyüp içlerinden birine binerek dördüncü kat düğmesine bastılar. Asansör yükselmeye başladı. Mat çelikten duvarları ve zevkli bir aydınlatması vardı ama sonuçta yine de metal bir kutunun içine tıklılmışlardı.

“Frank’in bundan haberi var mı?” diye sordu Kick.

“Tabii ki.” dedi Bishop.

Tabii ki Frank’in haberi vardı. Kick nedenini bilmesede, bunu düşünmek biraz midesini bulandırdı.

Asansör çınlayarak dördüncü katta durdu. Kapılar açıldığında, Frank oradaydı. Ama dördüncü katta inceklerine, Frank de onlarla birlikte asansöre bindi.

“Hey, Frank,” dedi Bishop: “Biz de senden söz ediyorduk.” Bodrum katın düğmesine bastı ve asansör inmeye başladı.

Frank ateş saçan gözlerle ikisine baktı. “Bu iş hiç hoşuma gitmedi.” dedi.

“Önün fikriydi.” dedi Bishop, başparmağını Kick’e doğru çevirerek.

“O bir kurban.” diye tısladı Frank.

Kick ikisinden birinin orada olduğu gerçeğini hatırlamasını bekledi. Hatırlamadılar.

“Apış arana hiç tekmesini yemediğin belli.” dedi Bishop. “İnan bana, kendini çok iyi koruyabilir.”

Frank içini çekti, ellerini havaya kaldırdı ve siyah ipe takılı bir ziyaretçi kartını Kick’in önünde salladı.

“Sana da selam.” diyerek kartı boynuna taktı Kick.

Hep birlikte sessizliğe gömüldüler.

“Yattın onunla, değil mi?” dedi Frank. Kick’in cevap vermesine fırsat bırakmadan elini kaldırıp onu susturdu. “Sus. Duymak istemiyorum.”

Asansörün kapıları açıldı.

“Sen benim babam değilsin Frank.” diyerek bodruma çıktı Kick.

Frank’in, “Baban olsaydım, görürdün gününü.” diye homurdandığını duydu.

İki adam asansörden indi ve Kick peşlerine takılıp beton bir koridordan yürüdü, binanın posta odasını geçip bir yangın çıkışına doğru gitti.

“Silahlı mısınız?” diye sordu Frank Kick’e. Kick çantasının askısını düzeltti. “Sayılır.” dedi. Bishop’ın kıs kıs güldüğünü gördü.

Frank belindeki kimlik kartını yangın kapısının yanındaki bir okuyucuya doğru salladı ve kapı açıldı. Öteki tarafta bir banko, bir güvenlik elemanı, Amerikan bayrağı ve metal dedektörü vardı. Koridor devam ediyordu.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Frank Kick’e. “Ne demek olabileceğini düşündün mü?” Kick onun bakışlarına karşılık verdi. “Ben de oradaydım.” dedi ölçülü bir ses tonuyla. Yumruğunu sıkarak tılsımın avcuna battığını hissetti. “Adamın James’e ne yaptığını gördüm. Yakalanmasına yardımcı olacaksa, her şeye değer.”

Frank’in yüz kasları gevşedi; kaşları düştü. “Peki.” dedi. “Ben burada sizden ayrılıyorum.”

“Kalmıyor musun?” diye sordu Kick. Orada olmasını istemişti ama şimdi oradayken, bu sefer de gitmesini istemiyordu.

“Kalamam.” dedi Frank sadece. Gözlerini kaçırarak ensesini kaşdı. “İzlemek istemiyormuş.” diye açıklama yaptı Bishop.

Kick başını sallayarak titrek bir nefes aldı. Anlıyordu. O da izlemek istemezdi. Frank girmesi için kapıyı tuttu. Tereddüt edemez, en ufak bir kararsızlık görmelerine izin veremezdi. Tilsımı daha da sıkarak eşikten geçti. Bishop da peşinden girdi ve kapı arkalarından kapandı.

Kapının öteki tarafında onları karşılayan güvenlik elemanı mavi maskara sürmüştü ve belinde galiba Glock 21 vardı. Çantasını alıp numaralı bir kart verdikten sonra Kick'i dört kez metal dedektöründen geçirdi kadın. Bishop'ın metal dedektöründen geçmesi gerekmiyordu ama kadının onu da uzun uzun aradığı Kick'in gözünden kaçmadı.

Sarışın, Bishop'ın yeterince arandığına karar verince koridorda yürümeye devam edebildiler. Beton duvarlar kemik rengine boyanmıştı. Tavanda cızırdayan floresanlar vardı. İki yanda da göz hizasına yan yana mantar panolar asılmış, üstleri kurum içi bildiriler, aranıyor afişleri, kayıp afişleri ve onların arasına serpiştirilmiş, şehirdeki gösteri ve toplantıları falan duyuran afişlerle kaplanmıştı. Yakında *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat*'un bir lisede hazırlanan prodüksiyonu ve birinin bahçe satışı vardı.

Kick ansızın durdu. Bahçe satışı ilanının yanında Adam Rice'ın yeni bir kayıp çocuk broşürü vardı. Bu resimde eski püskü bir pelüş maymunu göğsüne bastırmış, ağzını açmış gülüyordu.

"Al şunu." dedi Bishop. Kick'in beş-on adım ilerisindeydi.

Kick broşürü aldı. Altı ay sonra bir tane daha basılacak, sonra her yıl yaşı bilgisayarda büyütülmüş halini gösteren yeni bir resim yayınlanacaktı. Adam büyümese bile avatarı büyümeye devam edecekti.

“Burası.” diye seslendi Bishop, ilerideki, üstünde bir şey yazmayan bir kapıdan.

Kick broşürü çantasına sokup yetişmek için koşturdu.

“Siber suçlar merkezine hoş geldin.” dedi Bishop.

Duvardaki zili çalıp kapının üstündeki kameraya neşeyle el salladı. Kapının kilidi açıldı ve Bishop kulpuna uzandı. “Buraya sığınak diyorlar.” dedi. “Nedenini anlayacaksın.”

Kapıdan geçip sadece onlarca bilgisayar monitörünün ışı-
ğıyla aydınlanan karanlık bir salona girdiler. Her istasyonda
çeşitli boyutlarda üç-dört tane düz ekran monitör vardı. Sa-
lonun karşı duvarındaki daha büyük bir ekranda ekran koru-
yucu olarak FBI logosu dönüyordu. James’in buraya bayılaca-
ğını düşünmeden edemedi Kick.

Teknisyenlerden biri tekerlekli koltuğunu geriye itip on-
ları karşılamak üzere ayağa kalktı.

“Bu Joe.” dedi Bishop. Onlara doğru gelen Joe’ya gülüm-
sedi. “Joe, bu da Kick Lannigan.”

Joe, Kick’in elini sertçe sıktı. Zamanının çoğunu karan-
lık bir salondaki koltuğunda hiç hareket etmeden geçiren in-
sanların yumuşak, soluk tenli fiziğine sahipti. “Tanıştığımıza
memnun oldum Bayan Lannigan.” dedi. “Burada olmamızın
nedeni sizsiniz.”

“Efendim?” diye sordu Kick.

“Sizin davanız.” dedi Joe. “Siz kaçırıldığınızda böyle bir
sistemimiz olsaydı, çok daha çabuk bulunabilirdiniz. Bize fon
ayrılmasının nedeni sizsiniz.”

Kick, Joe’nun arkasındaki, her birinde farklı bir görüntü,
farklı bir site, sohbet odası ya da adres listesi olan parlak mo-
nitörlere baktı. “Her şeyi izliyor musunuz?”

“Olabildiğince.” dedi Joe. “Ayrıca ava çıkanları bulmaya çalışıyoruz. Zor iş. Yüz binlerce site var. Sadece Birleşik Devletler’de uçtan uca dosya paylaşım programlarında çocuk pornosu paylaşan on milyon tane gerçek IP adresi belirledik.”

Kick söylediklerinin ne anlama geldiğini şimdi anlamıştı. “Demek beni de gördünüz.” dedi.

Joe duraksadı. “Kurbanları, suçluları ve yerleri belirlemek için görüntülere bakmak zorundayız.” dedi. Dudağını sildi. “Burada bundan zevk alan hiç kimse yok.”

Kick’in yüzünde cılız bir tebessüm belirdi. “Hâlâ popüler miyim?”

“Beth filmleri hâlâ internetteki en çok yüklenen çocuk pornoları.” dedi Joe. Yüzünden bir pişmanlık gelip geçti. “Cevabı duymak istememiştiniz herhalde...” dedi.

Kick umursamaz görünmeye çalıştı. Zaten yeni bir haber değildi. Kick’in dolabı kurbanlara yollanan bildirim mektuplarıyla, internetteki varlığının sürdüğünü duyuran canlı bir anıtla doluydu.

Bishop’a baktı. “Sana meşhur olduğumu söylemiştim.”

Bishop dikkatle telefonuna bakıyordu. Kick’e dalgın bir bakış attı. Joe’ya, “Nerede yapmak istiyorsunuz?” diye sordu.

“Pekâlâ.” dedi Joe, Kick’e özür diler gibi bir bakış atarak. “Beni takip edin.”

Kick’le Bishop’ı salonun arka köşesine götürüp bir kapıdan geçirerek duvara dayalı bir bilgisayar istasyonunun olduğu küçük bir toplantı odasına soktu. Kick at örgüsündeki lastik bandı çıkarıp saçını açmaya başladı. Joe, “Şuraya oturabilirsiniz.” diyerek toplantı masasını gösterdi. Kick, Bishop’a tedirgin bir bakış atarak masaya oturdu. Joe bilgisayar istasyonunun başına oturup dört monitörü de açtı. Sonra bir düğmeye

bastı ve Kick'in tam tepesindeki bir ışık açıldı. Kick aniden parlayan spotun altında irkildi. Saçlarını açmak için parmaklarıyla tararken tılsım yüzük saçlara takıldı. Joe, Kick'in karşısına bir kamera yerleştirdi. Kamerayı görünce Kick'in mi-desine bir sancı saplandı.

"Şu anda sizi görebiliyorum." dedi Joe. Monitörlerden birinde bir uydu haritası vardı. Joe parmak ucuyla kameraya vurdu. "Bu kameraya bakacaksınız," dedi: "kısa ve tatlı bir mesaj olsun. Kim olduğunuzu söyleyerek başlayın. İstedığınız kadar tekrarlayabiliriz, kasılmanıza gerek yok."

"Bir saniye." dedi Bishop. Avuçlarını dua eder gibi birbirine bastırıp işaret parmaklarını dudığına götürmüştü. "Biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sordu.

Kick masanın altında parmaklarını bacaklarına geçirdi. "Beni izleme." dedi Bishop'a. "Monitöre bak. İzlenmekten hoşlanmıyorum."

Saçlarını savurup yan taraftan, sol omzunun üstünden çabucak tekrar ördü: Yaptığı şeyin işe yaraması için saçları solda olmalıydı. Sonra bir nefes alıp başını kaldırarak dosdoğru kameraya baktı. Tek yapması gereken, iki şeye inanmaktı. Adam Rice hâlâ hayattaydı. Yaşıyordu ve bu işin sorumlusu Demir Ceket'ti.

Gözünün önüne Adam'ın yüzünü getirdi. "Beni tanıdığınızı biliyorum." dedi kameraya. "Bana yardım edebileceğinizi de."

Öteki taraftaki, lensin ardındaki adamları, üzerinde gezinen gözleri hisseder gibi oldu; tüyleri ürperdi. Ama şimdi bunu düşünemezdi. Kendini zorlayarak devam etti. "Bir katili, daha dün Oregon-Portland'da olduğunu zannettiğimiz bir adamı arıyorum. En az on dört yıldır bu âlemin içinde ve Demir Ceket benzeri bir takma ad kullanıyor olabilir." Zihnindeki Adam'ın yüzü kayıp gitmiş, artık bir tek James'i, James'in

ilk tanıştıklarındaki halini görebiliyordu. Yüzünün acıyla kararmasına engel olamadı Kick. Kontrolü yitirdiğini hissediyordu. Genzi tıkanı.

“Siyah saçlı, beyaz erkek çocuklarına ilgi duyuyor.” dedi. Sözcükleri çıkarabilmek için boğazını temizlemek zorunda kalmıştı. Zihnindeki James imgesi de kayarak yerini James’in solunum cihazına bağlı bilinçsiz haline bıraktı. “Belki gerçek hayatınızda insanları aldatabiliyorsunuz. Belki bazılarınızın ailesi var.” Gözlerini kameradan ayırmadan saç örgüsünü çekip parmaklarının arasında kıvırdı. Masanın altındaki elini yumruk yapmıştı. “Ama ben kim olduğunuzu biliyorum.” Gözlerini kıstı. “Sizi tanıyorum.” dedi. “Ve bana borçlusunuz.”

“Tamamdır,” dedi Joe usulca: “Bence iyi oldu.”

Kick gözlerini kaldırarak Bishop’a baktı. Sersemlemiş, nefessiz kalmıştı. Ensesi terden sıırılsıklamdı. “Tekrar çekmek ister misiniz?” diye sordu. “Tekrarlayabilirim.”

“Hayır.” dedi Bishop, “Çok iyiydi.”

Joe klavyede bir şeyler yazıyor, monitörlerde internet siteleri açılıyordu. “Tamamdır.” dedi. “Popüler sitelerden bazılarına yükleyip bir de e-posta adresi ekliyorum.”

Kick monitörleri izledi. Dünya haritasında yanıp sönen kırmızı noktacıklar neredeyse bütün kıtalara yayılmıştı.

“Bunlar nedir?” diye sordu, dirseklerine yaslanarak.

“Bunlar şu anda Beth filmlerinin paylaşıldığı bütün sunucular.” dedi Joe omzunun üstünden. “En popüler olduğunuz yerlere yüklediğimizden emin olmak istedik.”

“Tabii.” dedi Kick.

“Yanıtlar gelmeye başladı.” dedi Joe, ortadaki monitöre odaklanarak.

Kick heyecanla Bishop'a baktı. Ama Bishop temkinli görünüyordu. Joe'nun koltuğuna kadar yürüyerek ekranla Kick'in arasında durdu.

Kick ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı. Monitörün bir kısmını, birbiri ardına beliren mesajları gördü.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Sen okuma." dedi Bishop.

Kick, "Beni sübyancıların fantezilerinden korumaya çalışıyorsan, biraz geç kaldın." diyerek Bishop'ı dirseğiyle itti.

Bishop yer açtı.

Mesajlar öyle bir hızla geliyordu ki, Kick ancak şöyle bir göz gezdirebiliyordu. Erkeklerin ona yapmak istediği, Kick'in onlara yaptığını hayal ettikleri, ona kendini nasıl da harika hissettirecekleriyle ilgili bir sürü mesaj.

"Başka sitelerde de yayınlanmaya başladı bile." dedi Joe, başka bir monitöre göz atarak.

"Sorun değil." dedi Kick cansız bir sesle. Bazen öyle duygusuzlaşıyordu ki kendisi bile korkuyordu. "O ben değilim. Dert etmiyorum."

Sözünü ettikleri kişi kendisi değildi, Beth'ti. Ve Beth bir hayaletti.

Kick'se gerçektir; artık güç ondaydı. Tuzağı kuran oydu.

Böyle düşününce sırtı biraz daha dikleşti.

"Artık gidebilirim." dedi. Elini çantasına sokup ilan panosundan aldığı Adam Rice broşürünü çıkardı. Ne olursa olsun, onu bulacaktı. Kendine söz vermişti.

Fazla zaman yoktu.

"Haydi artık Beth." dedi babası. Beth babasının sesindeki hayal kırıklığını hissetse de yüzmeye devam etti.

Karanlık gökyüzü yıldızlarla dolmuştu. Beth'in parmak uçları buruşmuştu. Bacaklarıyla vücudunu iterek suyun üstünde sırtüstü biraz daha süzüldü. "İstemiyorum."

"Bir de ben deneyeyim." dedi adam. Havuzun kenarından suya atlayıp Beth'e doğru yüzdü. Beth bacaklarını daha güçlü çırparak yüzmeye devam etse de adam uzun kollarıyla attığı birkaç kulaçta ona yetişti.

"Cici kız..." dedi. Suyun üstünde sadece başı kalmış, ayaklarını havuzun derin tarafında yere basmıştı. Göğsündeki ok dövmeleri, sivri ve tüylü uçlar suyun altında eğri büğrü, kırılmış gibi görünüyordu. "Tatilin güzel geçiyor mu?" diye sordu.

Beth olduğu yerde ayak çırpar, sular kulaklarına çarparken başını salladı.

"Baban seni buraya getirebilmek için çok çalıştı. Senden de uslu kız olmanı bekliyor."

Adamın sesi havuzda boğuk, uzaktan gelir gibi çıkıyordu ama ses tonunda yine de Beth'in karnını acıtan bir şey vardı. "Ona bu kadarını borçlu değil misin sence?"

Adamın yaklaştığını hissederken gözlerini yana çevirdi Beth. Adamın ıslak siyah saçları boya gibi dümdüz arkaya yapışmıştı. Su alt dudağına kadar geliyor, yüzü ortadan ayrılmış gibi görünüyordu. Ok dövmelerinden biri boynundan yukarı kadar çıkıyor,

ucu çene kemiğini gösteriyordu. "Seni tanıyorum ben..." diye fı-sıldadı adam. "Gerçek adını biliyorum."

Beth bir ağız dolusu havuz suyu yutup tıkanı, yüzeyde kalabilmek için deliler gibi kollarını oynatırken bacakları aşağı çöktü.

Klorlu suyu çıkarmak için hâlâ öksürürken bir şeyin kolunu mengene gibi sıktığını, onu havuz kenarındaki siyah-beyaz karolara doğru sürüklediğini hissetti.

Bishop Hawthorne Köprüsü'nden doğuya doğru devam etti. Altlarındaki Willamette Nehri çok sakın görünse de yazın bile can almaya devam ederdi, akıntıya kapılmazsanız, hipotermiden giderdiniz.

"İyi misin?" diye sordu Bishop.

"Evet." diye yalan söyledi Kick. Elindeki Adam Rice broşürüne baktı.

"Senin nerede oturduğunu bilmiyorlar ki." dedi Bishop.

Bishop'ın onu rahatlatmaya çalıştığını anlıyordu; sorun nesi olduğunu anlayamayışydı.

"Öylesine konuşuyorlar," diye devam etti Bishop: "karşılarda olsan ne yapacaklarını bilemezlerdi." Saçmaladığını anladı. "Bunu söylememem gerekirdi, değil mi?"

Kick kucağındaki çantanın derisinden Glock'un namlusunu hissediyordu. "Ben ne yaptığımı biliyordum John."

Bishop yan yan Kick'e baktı. "*John* mu?" dedi. "Şimdi *John* mu oldum?"

Kick omuz silkti. "Sadece deniyordum." İsim ağzında eğreti durmuştu. Zaten büyük ihtimalle gerçek adı bile değildi. "Hoşuma gitmedi." diye de ekledi.

"Benim de hoşuma gitmiyor." dedi Bishop.

Kick broşürü tekrar çantaya koyup Glock'u çıkardı.

"Seni hastaneye bırakmamı ister misin?" diye sordu Bishop tabancaya şöyle bir bakarak.

Kick şarjörü çıkardı, mermileri sayıp tekrar yuvaya taktı. Silahın temizlenmesi lazımdı. “Kendi evime gidemez miyim?”

“James’inki hâlâ mühürlü ama kendi evine girmemen için bir neden yok. Ama yalnız olacaksın. Komşular yarına kadar apartmana giremiyor.”

“Eve gitmek istiyorum.” dedi Kick. “Hastaneye kendi arabamla da giderim.” Şöyle bir yutkundtu. “Sonra sen de uğramısın?” Teklif eder gibi olmuştu. Belki de etmişti. Henüz bilemiyordu.

Bishop duraksadı. “Ben dönüp Joe’ya yardım edeceğim.”

Ne güzel. İpucu bulabilmek için sapıklarının bütün mesajlarını inceleyecekti demek. Hiç aşağılayıcı değildi.

“Temizlemeden önce kurusıkı ateş etmen lazım.” dedi Bishop, başıyla Glock’u işaret ederek.

“Biliyorum.” dedi Kick.

Hood Dağı’nın olması gereken yerde olmadığı ufuk çizgisine doğru baktı ama zaten hiç orada olmamış gibiydi.

Bishop’a geceyi nerede geçireceğini sormak istedi ama onu hiç ilgilendirmezdi cidden. Bishop’a ne ifade ettiğini bilmiyordu.

“Doğrusunu yapıyorsun.” dedi Bishop.

Kick bir an Bishop’ın planını anladığını zannetti.

Ama ona baktığında tamamen endişesiz, tek eli direksiyonda, ön camdan ileriye bakıyordu. “Kendi yatağında uymak iyi gelir.” dedi.

Bishop’ı hiç anlayamıyordu.

“Seni tekrar göreğim, değil mi?” diye sordu.

“Tekrar görüşeceğiz.” dedi Bishop.

Bunu öyle kesin bir otoriteyle söylemişti ki Kick gerçeği söylediğine inanabilirdi.

“Güzel.” dedi Kick.

“Onun kim olduğunu biliyorum.” diye fısıldadı Kick, James’e.

James’in göz kapakları seğirdi. Kick yatakta, daha az hortumun olduğu tarafta, James’le yatağın korkuluğunun arasına sıkışmış, James’in yanında yatıyordu.

James’in teni nemli ve soğuktu. “Nefes al.” diye hatırlattı Kick.

James’in boyun kasları gerildi. Alnı terden parlıyordu. Kalp atışları aniden tavan yaptı, monitördeki elektronik sinyaller de birden hızlanarak ona uydu, ışıklar göz kırptırdı. Doktorlar solunum desteğini azaltmış, James’i iki nefesten birini kendi başına almaya zorluyordu. Aldığı her nefeste yaşamak mı yoksa ölmek mi istediğine karar vermek zorundaydı.

Onun savaş verdiğini görmek Kick’i hasta ediyordu. Gözlerini kapayıp alnını James’in yanağına yasladı. Artık kokusunu pek alamıyordu. Cihaz mekanik bir nefes aldırınca, James’in gevşediğini hissetti. Elektronik nabız atışları yavaşladı.

“Onu görmüştüm.” diye fısıldadı Kick.

Mel yıllar boyu ona kaçış tekniklerini, korkmayı öğretmişti. Mel’in korktuğu şey FBI değildi. Tehlikeli bir adamdan, ‘Aile’nin işlerini halleden, askeri geçmişi ve çocukları bağlama fetişi olan birinden borç almıştı. Onun gibi bir adam bir projeye körü körüne yatırım yapmazdı. Nasıl bir işe kalkıştığını bilmek isterdi; malı incelemek isterdi.

Kick onunla çocukken öl Gölü Otel’de tanışmıştı. O gece Kick’i havuzdan çıkaran oydu. *Ona borçlusun*, demişti adam Kick’e. Ama bir çocuğun tarifi ve belli belirsiz akılda kalan bir dövme Bishop’ın onu bulmasına yetmezdi.

“Bu gece gelecek.” dedi.

Demir Ceket’in onu izlediğini biliyordu. Gri Taurus eyalet cezaevine giderken peşlerindeydi ama dönüş yolunda yoktu çünkü Demir Ceket nereye gittiğini anlar anlamaz dönüp ters yöne doğru gitmişti. Onu tetikleyen şey Mel’i ziyaret etmesi olmuştu.

James yine nefes almak için savaş veriyordu. Kick yanağını okşadı. Buraya kadar birlikte geldilerse, James’e her şeyi anlatacaktı. Onun tek yapması gereken nefes almaktı.

Zavallı, tatlı James. “Bütün her şey benim suçum olabilir.” dedi. James’in Demir Ceket’le geçmiş i yüzünden saldırıya uğradığını zannetmişlerdi. Ama neden şimdi, bunca yıl sonra? Hayır, konu Mel’le ilgiliydi. James’le Canavar’a saldırarak Mel’e mesaj yollamıştı. Onu tehdit etmişti. *Bana istediğim şeyi vermezsen kızını öldürürüm. Beth ölür.*

James’le Kick’in evleri birbirinin aynıydı. James’in evine girebilmişse, onunkine de girerdi. Demir Ceket havuzda yanına geldiğinde tüylerinin nasıl ürperdiğini hatırladı Kick. *Cici kız.*

James’in elini tuttu, tel tılsım aralarında sıkıştı.

James de hissedebiliyor muydu acaba? Kick’in orada olduğunun farkında mıydı?

Duvardaki yuvarlak saat neredeyse altıyı gösteriyordu. Gitmesi lazımdı. Üzerine tuhaf bir sakinliğin geldiğini hissetti Kick.

Mel bugünün gelebileceğini biliyordu. Ona Komançileri, Komançi akıncılarının yetişkinleri öldürüp çocukları nasıl esir aldıklarını öğretmişti. Çocukların çoğu katledilmiş ama

bazılarına, iş birliğine yanaşan, uysal olanlara Kızılderili isimleri verilmiş ve bu çocuklar kabileye kabul edilmişti.

En büyük ve en kibirli Komançi reislerinden biri İspanyollara ait bir zırhın yeleğini giyiyor ve yelek kurşunları kolayca geri püskürttüğü için birçok insan onun doğüstü güçleri olduğuna inanıyordu. Ona Demir Ceket diyorlardı.

Kick bu gece hazır olacaktı. Ona Adam'ın nerede olduğunu söyletecek, James'e yaptıklarını ödetecek, köpeğinin intikamını alacaktı.

Kick hiç acele etmeden hazırlıklarını yaptı. Glock'u mutfak masasında söktü, temizledi, parçalarını tekrar takıp mermi doldurdu. Evde dolaşırken dışarıda bıraktı. Ev ona yabancı geliyordu. Canavar'ın yarısı dolu mama kabı mutfakta, yerde duruyordu. Oyuncakları yatak odasına saçılmıştı. Nereye baksa, James'in evinin kendi evi üzerine geçen hayalet bir imgesini görüyordu. Yerlerde James'in kanları. Yatak odasında Canavar'ın cesedi.

Kick kitaplıkta bıçağı gizleyecek bir yer ararken gözleri Marnie'yle ikisinin çerçevesi bir fotoğrafına takıldı. Çocukluk resimleri öncesi ve sonrası olarak ikiye ayrılıyordu. Mel ve Linda'yla birlikte geçirdiği beş yıldan hiç fotoğraf yoktu, bir tek Beth'in resimleri vardı elinde. Kick belli belirsiz gülümseyerek çerçevesi fotoğrafa baktı: Kameraya deliler gibi sırttan iki çocuk. Mutlu görünüyorlardı. Kick Marnie'yi öncesinden hiç hatırlamıyor ama bir zamanlar iyi anlaştıklarını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Genel kullanım için yapılmış askeri bıçağını oraya saklayabilirdi. Askeri bir bıçaktı. Dış yüzeyi sertleştirilmiş çeliklendi, deri kabzası Kick'in teriyle ve el yağıyla kararmıştı. Bıçağı öyle sevmişti ki iki tane almıştı.

Ninja yıldızları düz olduğu için saklanmaları daha kolaydı. Onları da salondaki stratejik bölgelere yerleştirdiği kitapların arasına koydu Kick. Koltuğun yanındaki sehpanın çekmecesini açıp Frank'ten gelen lastik bantlı Noel kartlarının üstüne bir yıldız bırakırken Noel Baba şapkası giymiş bir

buldok cesaret veren gözlerle ona baktı. Silahları gizlediği yerleri unutmamak için yüksek sesle tekrarladı. “Orta sehpanın üstündeki kitap.” “Koltuğun yanındaki sehpanın çekmecesini.” “Divan minderinin altı.”

Şok tabancası çatal bıçak takımının durduğu çekmecedeki çatalların yanına gitti. Adam Rice broşürünü mutfak tezgâhına açıp onun altına da fazladan bir yıldız koydu.

Göz yaşartıcı spreyle öteki bıçakları, Canavar’ın battaniyesini, toplarını, ipli oyuncaklarını görmemek için gözlerini yukarıda tutmaya özen göstererek, yatak odasına götürdü. Yirmi üç santimlik karbon çelik fırlatma bıçağını yatağın yanındaki sehpaye koydu. Bu bıçağın ağırlık merkezi orta noktasındaydı; ağır ve fena saplanan bir bıçaktı. On santimlik bıçakları farklı yerlere koyarak yerlerini yüksek sesle tekrarladı. “Şifonyerin üstündeki bozuk para kabı.” “Çorap çekmecesini.” “Yastığın altı.” Adam’ın duvardaki kayıp çocuk afişlerinden onu izlediğini hissediyordu.

Dolabını açtı. Kurbanlara yollanan bildirim mektuplarıyla dolu dört adet beyaz karton dosya kutusundan her birinin üstüne siyah markörle ve özenle tek bir sözcük yazılmıştı: *Götlekler*.

Göz yaşartıcı spreyi en üstteki kutunun içine koydu.

Evini iyice silahlandırmış olmaktan memnun, gerindi ve ardından adım atarak çömelme hareketleri yaparak bacak kaslarını açtı. Sonra elli şınav çekerek kan dolaşımını iyice hızlandırdı.

İyice terledikten, kaslarının ısınıp esnediğini hissettikten sonra kendine hazır soslu spagetti ve köfte yaparak mutfak masasında, Glock’u kucığında, tek başına yedi.

Lavaboda tabağını suya tutarken, nihayet geldiğini duydu. Alarmı açmakla bile uğraşmamıştı. Demir Ceket’in işini

kolaylaştırmak istemişti Kick. Musluğu kapatıp kulak kabarttı. Kapının açılma sesini zar zor, yandaki evden gelen bir fısıltı gibi duydu. Dikkati orada olmasa, duymayacağı bir sestti. Ama onun kapıdan girmesini bekliyordu. James'in evine o şekilde girmişti; yoksa koridordaki güvenlik kamerasını kapatmakla neden uğraşındı ki?

Kick tabağını lavaboya bıraktı, Glock'un üstüne bir mutfak havlusu örttü ve bekledi. Canavar'ın orada, başını yana eğmiş ona bakıyor olmaması garip bir histi. Kendini yalnız hissetmesine neden oluyordu. Belli belirsiz ayak seslerinin holden salona doğru ilerleyişini dinledi. Ayaklarını omuz hizasında birbirine paralel basıp ellerini göbeğinde yumruk yaptı.

Gölgelerin içinden Demir Ceket'in silueti belirdi. Holün salona açıldığı yerden öteki uçtaki duvarı karartan bir şekil gördü. Ani bir hareketin ardından yine her şey kıpırtısızlaştı. Kick hiç hareket etmeden izlemeye devam etti.

O gölge yavaşça, işkence çektirerek bükülüp uzadı ve Demir Ceket ışığın altına çıktı. Tepeden tırnağa siyah giymişti: Siyah bere, siyah eldivenler, siyah sırt çantası. Hatırladığı kadar iri yarıydı. Hem uzun boylu hem cüsseli, izbandut gibi bir adam. Ama yuvarlak, esnek yüzü başkasına aitmiş gibi yumuşacık görünüyordu.

Kick'in üstüne, mutfaka doğru ilerledi. Tişörtünün yakasından ok dövmesinin ucu görünüyordu. Nefes alırken kollarıyla göğsündeki kaslar nabız gibi atıyordu sanki. Kick'in berenin altından görebildiği kadarıyla, saçları asker tıraşı yapılmıştı.

Kick elini mutfak havlusunun kenarına götürerek yaklaşmasını bekledi. O gece Çöl Güllü Otel'de yaptığı gibi. Demir Ceket mutfaka girerken vücudunu onun ekseninden kırk beş derece yana çevirdi. Parmak uçları Glock'un kabzasını buldu. "Adam Rice nerede?" diye sordu.

“Bana sürpriz mi hazırladın?” diye sordu Demir Ceket. Bıçak yoktan var oldu sanki. Demir Ceket bacağına bastırmıştı herhalde. Elinde ansızın yirmi beş santimlik çelik bir bıçak belirmişti.

Kick’in gözleri yüzüyle bıçak arasında gidip gelirken, saldıracağını gösteren herhangi bir hareket için tetikteydi. “Ne istiyorsun?” diye sorarken elini havlunun altına kaydırdı Kick.

“Offshore hesabın şifresini.” dedi Demir Ceket. Alçak sesle konuşmuş ve o güzel sesi Kick’i ürpertmişti.

Sonunda, bir şekilde, bundan daha fazlasının olacağını ummuştu Kick. “Para yani!” dedi.

“Ben de her şeyden pay alacaktım. Mel’le öyle anlaşmıştık.”

Başından beri nötr ve tetikte bir pozisyonda duran Demir Ceket hafifçe çömelir gibi yaptı.

“Birbirimize yardım edebiliriz belki.” dedi Kick. “Bana Adam’ın yerini söyle. Ben de şifreyi vereyim.”

Demir Ceket bıçağı yukarı doğru tutuyordu. Kick başparmağını kabzanın üst tarafına kaydırıldığını gördü. Böylece daha sert saplayabilir, daha çok kası parçalayarak bıçağı daha derine sokabilirdi. “Havlunun altında ne var Beth?” diye sordu Demir Ceket.

Kick Glock’un kabzasını kavrayıp tabancayı önünde dümdüz kaldırır, öteki elini kabzadaki elin üstüne getirir, dirseklerini dümdüz tutarken havlu yere düştü. Başparmağı kabzanın üst tarafını kavramış, işaret parmağı namlu boyunca uzanmış, öteki üç parmak öğretildiği gibi tetiğin altına dayanarak kabzayı kavramıştı. Sol elinin parmakları sağ elinkileri kavramış, sol başparmağı sağ başparmağının üstüne çaprazlamasına konmuştu. Ayaklarını omuz hizasında yere basarken kalçasıyla geri tepmeyi karşılayabilmek için hafifçe öne eğildi. Sonra gez-göz-arpacığı göz hizasına getirerek üç beyaz noktayı

hizaladı, ortadaki noktayı Demir Ceket'in göğüs kemiğinin ortasına getirdi ve parmağını hafifçe tetiğin üstüne bastırdı. Tutuşu gevşek, solunumu sabitti.

Bu tutuşu binlerce kez çalışmıştı. Parmağını tetiğe dayaması, nefesini tam verinceye kadar beklemesi ve silah ateş edinceye kadar yavaşça tetiğe bastırması gerektiğini biliyordu. "Adam Rice nerede?" diye sordu bir kez daha.

Demir Ceket gülümsedi.

Kick o üç noktaya, göğüs kafesine odaklanmayı sürdürmeye çalıştı ama Demir Ceket'in, görüş alanının tepesinde, yavaşça sırtıttığını görebiliyordu.

Demir Ceket bir omuz hareketiyle sırt çantasını yere düşürdü. İçi aletlerle doluymuş gibi sert bir ses çıktı.

Kick ortadaki noktayı Demir Ceket'in yüzünün ortasına hizaladı. "Dur!" dedi ama Demir Ceket ona doğru yürümeye devam etti.

"Öldürsene." dedi Demir Ceket: "O zaman bakalım çocuğu nasıl bulacaksın."

Kick duraksayıp hedefi kaydırarak ateş edebileceği güvenli bir yer bulmaya çalıştı. Başta ve gövdede çok fazla kemik yoğunluğu, hayati organ ve sinir vardı; şok dalgası ve şarapnel etkisi varken, bunu göze alamazdı. Ama bir kola ya da bacağa ateş ederse de, uyluk ya da kol atardamarlarından birini parçalayabilirdi. Birkaç dakika içinde kan kaybından ölürdü.

Namluyu aşağı çevirip ayağına nişan aldı. O zaman mermi kemikleri parçalar, yürümesini engeller, canını yakardı. Ama Demir Ceket ateş etmesine fırsat bırakmadan üstüne doğru atılınca onu durdurmak için tabancayı havaya kaldırmak zorunda kaldı.

Bıçak sağ elindeydi ve sol elini Kick'e doğru uzatmıştı. Kick bıçak dövüşü de çalışmıştı.

Demir Ceket sol elini öncü el, yani saldırıyı gerçekleştireceği el olarak kullanıyordu. Ağırlığını ayaklarının ön tarafına vermiş, dizlerini hafifçe kırmış, hareket duruşu almıştı.

Gözlerinin kollarında dolaştığını gördü Kick. Rakibi bu şekilde zararsız hale getirirdiniz: Bilek ve dirseklerin üstündeki eklemleri, kolların iç taraflarındaki damarları hedef alırdınız. Tendonları keser, rakibin kanını akıtır, silahını kapardınız. Sonra da kolayca başından yakalar ve bıçağı çenenin altındaki oyuğa saplardınız.

Demir Ceket yakalama mesafesindeydi. Kick'in harekete geçmek için sadece bir saniyesi vardı.

Demir Ceket öncü elini omzuna doğru uzatınca tetiğe basmaktan çok asılarak refleks olarak ateş etti.

Mermi girince, Demir Ceket'ten inlemeye benzer bir ses çıktı. Şaşkın bir nefes bırakış, ardından bir iç çekiş. Kick nefes nefese geriye doğru sendeleyerek yakalama mesafesinden çıktı. Salonu barut kokusu kapladı.

Demir Ceket dimdik, tetikte, elinde bıçak, görünürde hiç etkilenmemiş bir şekilde hâlâ ayaktaıdı. Kick giriş noktasını ararken kurşunun tam saplanmış olduğunu, acı veren ama ölümcül olmayan bir yara görmeyi umuyordu.

Demir Ceket yavaşça yana çekilip belinden dönerek arkasında duran bir şeyi ortaya çıkardı. Kick'in midesi yerinden hopladı. Bishop'ın omzuna bastırıldığı eldeki parmakların arasından kanlar akıyordu.

Az önce tetiğine bastığı Glock'a baktı Kick. Sonra tekrar Bishop'a baktı.

"İşte... Bu yüzden... Silah sevmiyorum!" dedi Bishop.

Demir Ceket, Bishop'ın arkasına geçip dirseğiyle kafasına bir tane geçirerek Bishop'ı yere serdi.

Demir Ceket sırt çantasındakileri mutfak masasına boşaltırken, Kick dehşet içinde onu izliyordu. Masayı duvara yapıştırdığı için yerde otururken çıkardığı şeyleri tam göremiyor ama masaya konan her aletten mide bulandırıcı bir ses çıkıyordu.

Demir Ceket, Bishop'la ikisini bilekten kelepçelemişti ve Kick elini oynatarak kelepçeden kurtulmaya çalışıyor ama işe yaramıyordu. Demir Ceket, kelepçeyi buzdolabının çelik kulpundan geçirmişti. Kick sırtını dolaba dayamış yerde oturur, kelepçeli eli başının üstünden sarkarken kilidi bile doğru dü-rüst göremiyordu.

Ayağıyla Bishop'ı dürtüp uyandırmaya çalıştı ama Bishop'ın eli kelepçeden et gibi sarkmış, başı göğsünün üstüne düşmüş, vücudu yana devrilmiş, ölü gibi yığılmıştı. Kanları buzdolabının kapısına, aralarına bulaşmıştı. Mermi omzundan girip arkadan çıkmış, tişörtünde gümüş dolar büyüklüğünde bir delik açmış ve deliği böğürtlen reçeli renginde etlerle doldurmuştu.

Ona yardım etmeye gelmişti Bishop. Neyin peşinde olduğunu *anlamıştı* demek. Saçını sol tarafa aldığını fark etmiş olsa gerek. Beth bunu sadece bir kez, ilk filmde, Mel sağ tarafta daha güzel olduğunu söylemeden önce yapmıştı.

Dizini kırdı, ayağını kaldırdı ve ayak ucuyla Bishop'ın bacağına dürttü.

Bishop keskin bir nefes alıp gözlerini açtıktan sonra acıyla yüzünü buruşturdu ve kendini ayağıyla yukarı doğru itip oturdu.

Uyanmıştı. Kick rahatlayarak resmen hıçkırdı. Demir Ceket'e göz attı. Adam çantadan yeni çıkardığı bir bıçağın ucunu inceliyordu.

Bishop sarhoş gibi gözlerini kırptırarak omzuna baktı. "Vurdun beni." dedi.

"Üzgünüm." dedi Kick.

Bunun için zaman yoktu. Demir Ceket masadan onlara baktı. "Bizi buradan kurtarman lazım," diye tısladı Kick, Bishop'a.

"Tabanca nerede?" diye sordu Bishop.

"Masada." dedi Kick. Başka ne yapabiliirdi ki? "Bana zorla verdirdi. Boğazını kesmekle tehdit etti."

Bishop kasvetle kelepçeli ellerine baktı. "Nasılse kesecek." dedi.

"Hayır, kesmeyecek!" dedi Kick. "Çünkü bizi buradan kurtaracaksın."

Bishop öylesine kelepçeye asıldı. "Bunları açabilir misin?"

"Bir tek ataşla açmayı biliyorum," dedi Kick. Ataşı yoktu. Görmüyor muydu? Kick'in arkasına bakıyordu Bishop. Kick gözlerinin karardığını görüp dönünce, Demir Ceket'in ağır bir zinciri elinde çevirerek mutfak tavanında boylu boyunca uzanan kirişe baktığını gördü. Mutfak sandalyelerinden birini kirişin altına koydu, zincirin bir ucunu kirişin üstünden geçirip vinç gibi bir şeye taktı. "Ne yapıyor?" diye fısıldadı Kick.

Bishop yavaşça nefes aldı. "Sende bir şifre olduğunu falan mı zannediyor?"

Kick başını salladı.

"Var mı peki?"

“Hayır.” dedi Kick. Demir Ceket vincin naylon kordonunu pantolonundaki kemer köprüsüne bağlayıp masadan bir şey kaparak onlara doğru yürüdü. Kick sırtını dolaba bastırıp Bishop’a yaslandı. Demir Ceket’in elinden siyah bir kayış sarkıyordu. Kordon açıldıkça vinçten *klik-klik-klik* diye sesler çıkıyordu. Kick sımsıkı gözlerini yumdu.

“Senin için gelmiyor.” dedi Bishop.

Kick gözlerini açtı. Bishop’ın yüzünde bitkin bir tebessüm belirdi. Bir şey anlamıyordu. *Klik-klik-klik*.

Demir Ceket, Bishop’ın karşısında çömelip gözlerini kısarak omzundaki yaraya baktı. “İşlerime burnunu sokanlardan hoşlanmam.” dedi Demir Ceket.

Bishop başını çevirmedi. “Ne olursa olsun, dayanabilirim.” dedi Kick’e.

Demir Ceket yüzüne sert bir tokat atınca, Bishop’ın başı dolaba çarptı. Kick çılgık atarak dizlerini göğsüne çekti. Demir Ceket, Bishop’ın serbest elini tutup siyah kayışı defalarca bileğine doladı.

“Merak etme.” dedi Bishop, Kick’e. Yanağıyla çenesi kıpkırmızıydı. Gözleri kanlıydı. Dudağının kenarında kan birikmişti. “Dayanabilirim.”

Demir Ceket, Bishop’ın bileklerini başının üstünde bitirip omzunu büktü. Bishop inlerken bileklerini kayışla birbirine bağlayan Demir Ceket’in verdiği acıya nasıl dayandığını gördü Kick.

Böyle olmaması gerekirdi.

Kick’i Bishop kurtaracaktı. Buraya bunun için gelmişti.

Demir Ceket kemer köprüsündeki kordonu çözüp Bishop’ın bileklerine taktıktan sonra bileğindeki kelepçeyi açıp Kick’i tek başına buzdolabına kelepçeledi.

“Üzgünüm...” diye mırıldandı Bishop.

Vinç kordonu çekmeye, naylon kordon gerilirken Bishop’ın kolları yukarı kalkmaya başladı. *Klik-klik-klik*. Kick dehşet içinde kordonun Bishop’ın kollarını havalandırmasını izledi.

“Şifreyi bilmiyorum.” diye seslendi Demir Ceket’in arkasından, panik içinde. “Yemin ederim. Hiçbir şey bilmiyorum.” Ama Demir Ceket arkasına bakmadan vincin yanına gidip orada durarak bekledi.

Bishop öne doğru çekilmiş, dizlerinin üstüne çökmüştü. O halde biraz sallandı. “Sana zaman kazandırmak için olabildiğince bilinçli kalmaya çalışacağım.” dedi Kick’e.

Kick bir şey anlamadım. Ne yapması için zaman kazandıracaktı ki?

Bishop elleriyle kordonu tuttu, tek ayağını önüne atıp titreyerek ayağa kalkmayı becerdikten sonra öne doğru sendeleyip Kick’ten uzaklaşarak onu Demir Ceket’e doğru çeken kordonu takip etti. Vincin altında, Demir Ceket’in yanında durdu ve bileklerini başının üstünde yukarı kaldıran kabloya baktı. *Klik-klik-klik*. Bishop keskin bir nefes aldı, sırtını kavı yaptı ve ayakları yerden kesildi.

Sırtı Kick’e dönük, kollarındaki bütün damarlar çıkmış, parmakları ayrılmış vaziyette, uzun bir an boyunca öylece asılı kaldı.

Sonra Demir Ceket, Bishop’ı Kick’e doğru çevirdi. Yüzü kıpkırmızı olup yamulmuş, boyun kasları sımsıkı gerilmiş, ağzından tükürükler süzölmüş, kolları başına yapışmış, ayak parmakları yerden birkaç santim yukarıda, hırıldayarak nefes almaya çalıştığını duyabiliyordu Kick.

“Bileklerden asılmak göğüs çevresini kaplayan kaslara baskı yaparak akciğerleri sıkıştırır.” dedi Demir Ceket. Eldivenli

parmaklarını önünde birbirine geçirip gözlerini Kick'e dikti. Yüzü sakın, telaşsız, dünyada hiçbir kaygısı olmayan bir adamın yüzü gibiydi. "Orada fazla asılı bırakırsak boğulacak." Çenesiyle Bishop'ın bağlı bileklerini işaret etti. "Bir de kayış var tabii." dedi. "Sinirlere baskı yaparak ellerdeki kan dolaşımını kesiyor." Anlayışlı bir tavırla alınını kırıştırdı ve Kick bu kadar zamanda bile Bishop'ın ellerinin kararmış, koyu pembe-kırmızıya dönüşmüş olduğunu fark etti. "Baksana, parmakları nasıl da seğiriyor." dedi Demir Ceket.

Kick ona bilmek istediği her şeyi söylerdi. Bunu bilmesi gerekirdi. Elinde olsa, istediği bilgiyi vereceğini bilmesi gerekirdi. "Yemin ederim," dedi yalvaran bir sesle: "şifre falan bilmiyorum. Eski bir banka hesabı umurumda değil. Al, senin olsun."

"Kendini çok zeki sanıyorsun," dedi Demir Ceket: "Mel'i parmağının ucunda oynattın. Ama beni kandıramazsın. Mel, bütün hasılatı senin için bir kenara koymaya tek başına mı karar verdi yani?"

Hasılat?

"Hâlâ çok para kazanıyorsun." diye ekledi Demir Ceket. "Hesap bildirimlerini her ay ben de görüyorum. Mel gözüme sokmadan duramadı."

Bishop başını arkaya atmış bileklerine bakıyor, parmaklarıyla boş yere kordonu çekiştiriyordu. Gömleğini lekeleyen kan ve terin nerede başlayıp bittiği anlaşılmıyordu.

"Nasıl bir şifre bu?" dedi Kick zaman kazanmak için. "Sözcük mü? Sayı mı? İçinde sembol var mı? Bulabilirim. Biraz zaman ver."

Demir Ceket ellerini ayırıp gözlerinin içine bakarak duruşunu değiştirdi. Daha Demir Ceket yumruğunu avcuna bastırıp dirseğini Bishop'ın karnına geçirmeden, Bishop'ın genizden verdiği acı dolu keskin nefesi duymadan önce neler olacağını

anlamıştı Kick. Demir Ceket yanından çekilince, Bishop vin-
cin ucunda ileri geri sallandı.

Kick aklına gelen her şeyi saymaya başladı. “Çöl Gülü? Ya
da kasımın onu, Mel ya günümü on kasımda kutlardı. Kwik-
set, açmayı öğrendiğim ilk kilit.”

İşe yaradı. Demir Ceket, Bishop’ı bırakıp sırt çantasını bo-
şalttığı masaya gitti ve Blackberry’sini alıp başparmaklarıyla
tuşlamaya başladı.

Kick şifrelerden birinin doğru çıkmasını diledi. Bishop
kendini bırakmış, soluk yüzüyle vinçten aşağı sarkmıştı. Vü-
cudu daha uzun, daha içbükey, ağır ağır söner gibiydi.

Demir Ceket Blackberry’yi iğrenmiş gibi masaya attı. “Seni
hiç sevmemişimdir zaten.” dedi Kick’e. “Başından beri şımarık
bir sürtük olduğunu düşündüm hep.” Demir Ceket sırt çanta-
sını karıştırırken, Kick onu hemen oracıkta öldürecek bir silah
aradığını düşünmeden edemedi ama onun yerine pet su şişesi
çıkartıp kafasına dikti. Boş şişeyi tekrar çantaya koyup kendi
kendine sırttı. “Böyle daha iyi.” diyerek ağzını sildi. Topuk-
larının üstünde dönüp tekrar Bishop’a giderek pantolonunun
belinden tuttu. Bishop’ın zayıf düşmüş vücudunda gezinen
gözleri parıldadı. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Bishop’a.

Kick, Bishop’ın başını kaldırmak için gücünü topladığını gö-
rebiliyordu. “Hiç... Daha iyi... Hissetmemiştim.” dedi Bishop.

Demir Ceket, Bishop’ı şöyle bir itip tekrar tuttu; sonra
omuzlarını aynı hizaya getirip yumruklarını yüzünün önüne
kaldırdı. Derken kum torbasının etrafında dans eden bir bok-
sör gibi, neşeli bir yüz ifadesiyle, karşısında asılı duran, sahte
yumruklar önünden geçerken irkilemeyecek kadar bitkin olan
Bishop’a küçük küçük yumruklar atar gibi yaptı.

“Mel’in yaş günü?” dedi Kick çaresizce. “Linda’nın kız-
lık soyadı.”

“Daha iyi düşün.” dedi Demir Ceket. Tek ayağını arkada tutarak öne doğru küçük bir adımla gerçek bir hamle yaptı ve Bishop’ın kaburgalarını yumrukladı. Ağzı gerilen Bishop’tan korkunç bir inilti çıktı. Boynundaki tendonlar birer halat gibi gerildi. Demir Ceket yumruk attığı kolunu başlangıç pozisyonuna, sol yumruğunu kulağının yanına getirdi. Bishop’ın başı öne düştü.

Demir Ceket ağırlığını tekrar arkadaki ayağa verdi.

“Karın vardı.” dedi Kick çabucak. “Çöl Gülü’nde o da vardı.” Dikkatini dağıtmak, onu konuşturmak için her yolu deniyordu.

“Ee?”

“Öldü, değil mi?” Kafadan atmış, can havliyle bir tahminde bulunmuştu. Kick kadını otelden hayal meyal, belli belirsiz bir varlık gibi hatırlıyordu Seattle’daki evde buldukları cesetle aynı yaşta olması gerekirdi ve fiziksel özellikleri de genel olarak aynıydı. Demir Ceket ileri doğru hamle yaparken hafif dengesini kaybederek duruşunu düzeltmek zorunda kalınca haklı olduğunu anladı Kick. “O evi Josie Reed ismiyle kiralamış.” dedi.

Demir Ceket ağzındaki tükürüğü bir kez daha eldiveninin üstüne sildi. “Yirmi beş yıldır anlaşılmamız vardı. Eve bir kız getirinceye kadar hiç sorun çıkarmamıştı.” Sırtını geriye yatırdı, arkadaki ayağından güç alıp Bishop’ın solar pleksusuna bir yumruk attı. Kick kendini çığlık atarken buldu. Bishop’ın vücudu iki büklüm oldu, yüzü çarpıldı, parmakları açıldı, sonra öylece sarktı. Demir Ceket hafifçe ileri geri salladı.

Bishop öksürünce hâlâ hayatta olduğunu anladı Kick. Başını kaldırdığında, gözleri sulanmış, çenesi kan ve tükürükle kaplanmıştı. “Elektrikli alet kullanmayı düşündün mü hiç?”

diye sordu Bishop. Yarı ölüyken bile pis pis sırtıtmayı başarmıştı. “İşe biraz... İncelik katıyor... Bence.”

Demir Ceket’in gözlerinden ateşler saçılırken dirseğini geriye doğru çektiğini gördü Kick.

“*Watership Tepesi?*” diye seslendi. “En sevdiğim kitap. Mel okumuştun.”

Demir Ceket bir an duraksadıktan sonra yumruğunu açtı ve belinden dönüp eğilerek tekrar Blackberry’yi aldı.

Bishop’ın hırıltılı nefesleri artık zar zor duyuluyordu. Birkaç saniyede bir ağzı açılıp göğüs kafesi sarsılıyor, ufacık bir nefes alıyordu. Fazla uzun sürmezdi. Kick’in damarlarındaki kan akışı yavaşladı, tenine serin bir ürperti yerleşti. Sonra da Demir Ceket onu öldürecekti.

Demir Ceket Blackberry’yi bırakıp Bishop’a döndüğünde, bu kez duruşunda bir sabırsızlık vardı; omuzları seğiriyordu, dudakları gergindi.

“Bilmiyor işte... Siktiğimin... Şifresini...” diye mırıldandı Bishop acılı nefeslerin arasında.

Kick’in elleri refleks olarak yumruk haline geldi. Aklına neden o yumruklardan biri atılırken değil de şimdi gelmişti, bilmiyordu; belki de bu yumruk özellikle gaddarca atıldığından, bütün vücudu irkilmişti. Bu kez yumruklarını öğretildiği gibi, başparmaklarını dışarıda tutup öteki parmakların üstüne bastırarak sıkıyordu. Yüzüğü o zaman hissetti.

James’in tılsımı, tel adamı, hâlâ parmağına sarılı duruyordu.

Ataşın yaptığı işi tel de yapardı.

Telin ucunu açmayı denerken, Kick’in kalbi tekledi.

Demir Ceket’in sırtı Kick’e dönük, dikkati Bishop’taydı.

Bishop'ın yüzü ve boynundan, Demir Ceket'in yumrukladığı yerlerden kan akıyordu. Sersemlemiş gibiydi. Baş sallanıyordu. "Haydi bakalım." diye mırıldandı Demir Ceket'e, ama Kick birdenbire bunu kendisine söylediğini anladı.

Parmakları kelepçenin ucunda, yukarıda durmaktan hantallaşmıştı ama Kick bir parmak boyu tel açmayı başardı. Teli ellerinin arasında gizlemeye çalıştı ama yönlendirebilmek çok zordu. Demir Ceket bakacak olsa, ne yaptığını mutlaka görürdü. Ama göze almak zorundaydı. Bishop bilincini yitirmek üzereydi. Kick, zikzağın girmesi gereken yeri el yordamıyla bulup telin ucunu eğdi.

Demir Ceket, "Karın atardamarını keseceğim senin." dediğinde, Kick az kalsın teli düşürecekti.

Gözleri Bishop'la Demir Ceket'in arasında gidip geldi.

Bishop'ın cam gibi olmuş gözleri sanki hiçbir şey görmeden dümdüz ileriye bakıyordu. "Etraf bayağı bir kirlenecek anlaşılan." diye mırıldandı Bishop.

Kick'in elleri titriyordu. Teli idare edemiyordu. Soğuk ve hantal parmakları başkasına ait gibiydi. Demir Ceket'in çantasından dikedörtgen deri bir kutu çıkarıp mutfak masasına koyuşunu izledi. Kick o kutuyu tanıdığı, av bıçaklarının konduğu kutulardan olduğu gerçeğini bloke etmeye çalıştı. Sadece bir-iki dakikaya ihtiyacı vardı. "Lütfen." diye yalvardı. "Demir Ceket, lütfen."

Demir Ceket'in başı ansızın ona döndü. "Adım Dennis." dedi Demir Ceket, keyifli bir tebessümle.

Dennis. Şimdi dosdoğru Kick'e bakıyordu. Kick hareket etmeye korkarak teli avcunun içinde tuttu.

Bishop, "Nasıl yapacaksın?" diye sorarak bir kez daha Demir Ceket'in dikkatini çekti.

Kick telin ucunu ikinci kez bükte.

“Yirmi santimlik karbon çelik bıçakla.” dedi Demir Ceket. “Çok keskindir. Bazen atardamarı bulmak için biraz deşmek zorunda kalırım.”

Bishop öksürünce çenesinden aşağı biraz daha baloncuklu kan aktı. Dişleri kanla kaplanmıştı. “Ne kadar sürüyor... Üç-dört dakika mı?” diye sordu.

Bilincini yitirmemek için bütün gücünü kullandığının farkındaydı Kick. Artık başını kaldıramıyordu. Sözcükler ağzından zorla çıkıyordu.

Kick ilk anahtar deliğinin etrafını yoklayarak telin ucunu içine sokmayı becerdi.

“Yaklaşık üç...” dedi Demir Ceket dalgın dalgın.

Bishop’ın gözleri Kick’e kaydı. “Yeterli bir zaman.”

Kick telin ucunun girmesi gereken yere kaydığını hissedince çevirmek için ellerini döndürdü. Kelepçe açıldı ve Kick rahatlayarak yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissetti. Elini açılan kelepçeden çıkarmadan ikinci delik üstünde çalıştı.

“Ne kullanıyorsun?” diye sordu Bishop.

“Modifiye edilmiş mızrak uçlu bıçak, artı yuvarlak testere ve geyikler için kullanılan ucu kancalı bıçaklardan.”

Ucu kancalı bıçaklar iç organlarını delmeden geyiği “açmak” için kullanılırdı; Canavar’a yapıldığı gibi. Ama Kick şimdi bunu düşünemezdi.

“Polimer saplı mı seversin?” diye sordu Bishop: “Yoksa ahşap mı?”

“Ahşap.”

Bishop, “Ben ahşap... Saplı severim.” derken dili dolaştı. “Daha sıcak... Bir his... Veriyor.”

Kick başarmak üzereydi. Bishop'ın sesi kesilmiş, çenesi göğsüne düşmüştü. Ama Kick şimdi bunu düşünemez, vücudunun o kadar hareketsiz oluşuna, hiç ses çıkarmayışına takamazdı. Daha önce de sessizleşmişti. Güç topluyordu herhalde.

İkinci kilit de açıldı.

Kick ellerini usulca kelepçeden çıkardı ve Demir Ceket elinde bir bıçakla Bishop'a dönerken yerde geri geri gitmeye başladı.

Deliler gibi mutfığa sakladığı bütün silahları, yerlerini ve işlevlerini aklında listelemeye çalıştı Kick.

Tek bir şansı vardı.

Doğru seçimi yapmak zorundaydı.

Demir Ceket, Bishop'ın tişörtünü yukarı sıyırıp kesmek için doğru yeri arar gibi ellerini göğüs kafesinin ve içe göçmüş karnının üzerinde dolaştırdı.

Kick ayağa kalktı. "Dennis." diye seslendi.

Demir Ceket irkilerek arkasına döndü.

Kick, Adam Rice broşürünün altındaki ninja yıldızını kaptı, yatay tutup nişan aldı ve dirseğini vücudundan ayırmadan tek kolunu öne doğru uzatarak bir bilek hareketiyle fırlattı. Bir an hedefi vurduğundan emin olamadı. Her şey yavaşladı. Yıldız duvara saplandı. Demir Ceket yıldızı takip ederek olduğu yerde döndü. Bishop bir an havada asılı kaldı sanki. Sonra naylon kordon Kick'in isabet ettirdiği yerden koptu ve Bishop küt diye yere düştü.

Her şey hareketsizleşti.

"Bishop?" diye seslendi Kick. Bishop yere serilmiş, hiç kıpırdamıyordu.

Demir Ceket bıçağının ucunu Kick'e doğru tuttu. "Cici kız!" diye şakıdı, o gece havuzda yaptığı gibi. "Seni pis sür-tük." Bıçağı aralarında tutarak, tutuşunu ayarlayıp bıçağın daha kolay kesik atabilmesi için başparmağını üst tarafında uzatarak Kick'in üstüne yürüdü.

Kick geri geri gitti. Demir Ceket üstüne atıldığında göv-desini hedef almayacaktı, orada çok fazla kas ve kemik vardı; bıçağın göğüs kafesine saplı kalma riskini göze alamazdı. Ten-don ya da atardamarlarını, gözlerini ya da boynunu hedef ala-caktı. Kick kalkan oluşturmak ve kollarının iç taraflarını ko-rumak için dirseklerini kaldırdı. "Bana bir şey yapamazsın," diye hatırlattı: "hâlâ şifreye ihtiyacın var."

"B planım da var." dedi Demir Ceket.

Demir Ceket eğilerek bir hamle yapıp bıçağı ona doğru sa-vurunca, Kick kolunun sol tarafına doğru bir adım atarak kıl payı ıskalamasını sağladı. Omzunun yanında, neredeyse ar-kasında kalarak Demir Ceket'i belinden dönüp onu takip et-meye zorladı. Demir Ceket bıçakla tekrar bir hamle yapınca bu kez Kick öne adım atarak sol koluyla Demir Ceket'in sağ kolunu tutup eksenine, göğsünün ortasına doğru ilerledi. Vü-cudunu kullanarak bıçağı görmesini engellediği bu hamle ona bir saniye kazandırırды belki. Sağ yumruğunu göğsünde tutup başparmağını işaret parmağının üstüne bastırarak, dirsek ar-kada, yumruğuyla Demir Ceket'in boğazını, Adem elmasının altındaki çizgiyi hedef aldı. Demir Ceket yana kaçınca biraz sola isabet ettirdi, eklemleri boynunun etine geçti.

Demir Ceket öfkeyle ulurken eğilerek uzaklaşıp divana gitti, oradaki kitabın arasına sakladığı yıldızı alıp yüzünü De-mir Ceket'e döndü.

Demir Ceket'in gözleri öfkeyle pembeleşmişti. Seğiren ağzından hırlamaya benzer hafif bir ses çıktı. Kick ninja yıldızını dik tutup başının üstüne kaldırarak atmaya hazırlandı.

"Mia Turner'ı bu yüzden kaçırmıştın." dedi. "Filmlerde oynatmak için."

"Kızda yıldız potansiyeli vardı Beth. Aynı senin gibi. Mel işin sırrının iyi bir kız bulmak olduğunu söylerdi hep."

Kick kolunu indirirken yıldızı fırlatarak ağırlığını öndeki ayağına verdi. Beş uçlu yıldız göğsüne saplanırken, Demir Ceket'ten bir inilti çıktı. Yüzü mosmor oldu. Yıldızı göğüs kasından çekip yere fırlattı. Bu kez bıçağı sol elinde tutarak Kick'e doğru yürüdü. Yaralandığını gösteren tek işaret kesilen tişörtündeki kanlı çizgiydi. Demir Ceket'i hiç yavaşlatamamıştı.

"Seni öldürdükten sonra," dedi: "filme alıp bütün internete yayacağım. Son bir Beth Film. Bütün fanların cesedini siktiklerini hayal edebilecekler."

Kick yine yana adım atıp arkasına geçmeyi denedi ama Demir Ceket bu sefer elinin tersini geçiriverdi. Bu kez hazırlıksız yakalandı; Demir Ceket çok yakınındaydı. Kick yana doğru uçarken düşüş pozisyonunu zor alabildi. Yere çarptı, kaydı, yuvarlandı ve tekrar ayağa fırladı.

Burnundan kan akıyordu. Kanın birazını da tükürdü. Yanakları alev alevdi.

"Yeter artık Beth." dedi Demir Ceket.

"Bana Beth deyip durma." Kick, Demir Ceket'in gözlerine bakarak öne adım attı, ağırlığını öndeki ayağa verip yumruk atacağı koldaki kasları bilinçli olarak gevşetti ve yumruğunu dümdüz solar pleksusuna geçirdi.

Demir Ceket bileğini tam zamanında yakalamayı becerip Kick'i kollarına çekerek kucakladığında bıçak hâlâ elinde, bu

kez Kick'in yüzünün birkaç santim uzağındaydı. Kick tekme-ler savurarak tırmıkladı, tükürükler saçarak kükredi. "Hişşt, Beth." dedi Demir Ceket, göğsündeki baskıyı artırarak. Kick kokusunu hatırladı. Terini. Havuzdayken kolunda hissettiği tenini. "Beth, sakinleşene kadar seni bırakmayacağım." Kick kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama ayakları yerden kesildiği için manivela kuvvetini sağlayamadı. "Hişşt, Beth." dedi Demir Ceket yine. "Artık sakinleşmen lazım, tamam mı?" Yanaklarından yaşlar süzülürken başını salladı Kick. Titrek bir nefes vererek vücudunu bıraktı. "Güzel." dedi Demir Ceket. "Güzel."

"Yeter!" dedi Bishop.

Sırtını duvara dayamıştı, onu ayakta tutan tek şey duvardı sanki. Yüzünün yarısı kanla kaplıydı ve acıyla yüzünü buruşturmuştu. Ama gözleri açıktı. Bilinci yerindeydi. Ve bağlı ellerinin arasında Kick'in Glock'u vardı. "Uzaklaş kızdan." dedi Bishop.

Demir Ceket kollarını gevşetmedi. Bıçak Kick'in gözü-nün dibinde parılıyordu. Bishop ateş edip öldüremezse, Demir Ceket, Kick'in boğazını keserdi. Bishop'ın başını hedef alması gerekti. O zaman öldürdü Demir Ceket.

Kick buna izin veremezdi.

"Durun!" diyerek zorla nefes aldı. "Adam ne olacak?" Adam'ın kaybolmasına sebep olmak istemiyordu. Bishop'ın bunu anlaması لازمdı. "Onu cezalandırmak istedin, değil mi?" diye sordu Kick, Demir Ceket'e. Demir Ceket'in sıcaklığı her yerini sarmış içine nüfuz ediyordu. "Kuralları öğrenene kadar gizli odadan çıkamazsın, Mel böyle derdi. Karın Adam'ı kurtaramadan onu öldürdün. Sonra da Adam'a bir ders vermek için tekrar odaya kilitledin." Bishop'ın Josie Reed'le, Mia'yla ilgili sözlerinin, söylenenlerin ne kadarını duyduğunu bilmiyordu.

Önemi de yoktu. Sonuç aynıydı. Adam Rice gizli odalardan birindeydi. Sadece iki gündür. “O hâlâ yaşıyor.”

Ama gizli odanın yerini bir tek Demir Ceket biliyordu.

Bishop’ın aklından hesaplar yaptığını görebiliyordu. Yüzünde boncuk boncuk terler vardı. Daha ne kadar ayakta durabileceği belli değildi.

Demir Ceket her nefes alışında ciğerlerini sıkıştırıyor, Kick’in nefes almasını daha da zorlaştırıyordu. “Karanlığın içinde hapis.” dedi Demir Ceket. “Ne yemeği ne suyu var, biri gelip onu oradan çıkartacak mı, bilmiyor. Sana bir şeyler hatırlatıyor mu Beth? Mel seni odada kaç ay tutmuştu?”

Beth yalnızlığı sevmezdi. En kötüsü buydu. Günler boyu tek başına kalmak...

“Ağlaman bana zevk veriyor Beth.” dedi Demir Ceket. “Çöl Gülü’nü hatırlatıyor.”

Kick kafasını sallayarak anıları kovmaya çalıştı. “Yo, yo, yo, yo.”

“Sen Adam’a... odaklan Kick.” dedi Bishop. “Ne derse desin... Boşver.”

“Seni havuzdan çıkardıktan sonra ne desek yapmıştın.” dedi Demir Ceket. Kick içinde bir şeyin kırıldığını, cam gibi çatladığını hissetti. “Doğal bir yetenektin. Her şeyi filme alsaymışız keşke.” Artık Kick ağlıyor, omuzları titriyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Mel. Ben. Klugman. Nasıl da partilemiştik. Onu her şeye alıştırmıştık. Tam bir vahşi kedicikti.”

“Kes!” dedi Bishop.

Beth kendini uyuşmuş hissediyordu. Artık başına ne geleceği umurunda değildi. Adam’ı kurtarmak zorundaydılar.

“Emirleri yerine getirmekte ne kadar iyi olduğunu görmek ister misin?” diye sordu Demir Ceket, Bishop’a. Kollarını açınca, Kick ayaklarının yere değdiğini hissetti. “Otur Beth.”

Kick söyleneni yaptı. Büyük koltuğa oturup dizlerini göğsüne çekerek küçülebildiği kadar küçüldü.

“Mel iyi bir sahipti, değil mi?” dedi Demir Ceket, takdir eden bir sesle.

Kick dizlerinin üstünden, koltuktan sadece beş-on santim uzakta olan Bishop’ın duvarda bir parça aşağı kayışını izledi. Elindeki Glock dengesiz duruyordu.

“Beni vurmayacak mısın?” diye sordu Demir Ceket, Bishop’a doğru giderek.

“Daha değil.” dedi Bishop. “Önce Kick’in benim için bir şey yapması lazım.” Kick’in gözlerine baktı. “Kick,” dedi: “bana Adam’ın nerede olduğunu söyle.”

Beth dizlerine daha sıkı sarıldı.

Demir Ceket omzunun üstünden ona bakıp kıs kıs gülerek eldivenli elini Bishop’ın boğazına götürdü. Gözlerinde parıltılarla Bishop’ı boynundan tuttu ve hayret dolu bir kahkaha attı. Bishop’ın zar zor elinde tuttuğu Glock’a baktı. “Bunu yapmama cidden izin vereceksin, değil mi? Karşı koymayacaksın bile.” Demir Ceket’in sesi titriyor, parmakları heyecanla Bishop’ın boynunda dans ediyordu. Bağlı bir çocuğa hükmetmek başka bir şeydi, yetişkin bir adamın kendi iradesiyle boyun eğmesi, bambaşka düzeyde bir haz.

Kick gözlerini kaçırıyordu. Bishop dosdoğru gözlerinin içine bakıyor, ona yalvarıyordu. Bir kapı deliğinden, siyah bir duvardaki delikten ona bakan gri bir gözdü sanki. “Senin de saklandığın gizli odalardan birinde Kick.” dedi Bishop. Sözcükler sinek gibi Kick’in kulaklarının etrafında vızıldadı.

“Scrabble taşını orada buldu.” dedi Bishop. “Nerede olduğunu biliyorsun. Bulabilirsin.”

Demir Ceket’in kolundaki kaslar gerildi, topuklarını kaldırıp öne eğildi, böylece ağırlığını Bishop’ın boğazına dayadığı eline vermiş oldu. Yüzü hırlayacak gibi kasıldı. Bishop yavaşça havası boşalan bir balon gibi genizden bir ses çıkardı.

Beth Glock’u göremiyordu artık. İki erkeğin arasında kaybolmuştu.

“Hissediyor musun?” diye sordu Demir Ceket, Bishop’a, sert bir fısıltıyla. “Kendi nabız atışını? En fazla bir dakika sürer. Sonra yavaşlamaya başlar.”

Beth koltuğun üstünde ileri geri sallandı. Düşünmesi lazımdı. Düşün, düşün, düşün. *Nerdesin Adam?* Josie Reed’in cesedini buldukları eve yakın bir yerde olması lazımdı. Mia’nın yeri birkaç saat içinde birkaç kez değiştirilmişti. Bishop, Josie Reed’in kira işleriyle pek uğraşamayan ev sahibinin mahallede birçok evi olduğunu söylemişti. Yandaki evin bütün özellikleri uygundu: Sokaktan uzaktı, bahçesi çitliydi, hem yan yana iki ev meraklı komşulara karşı daha güvenli bir kalkandı.

Polisler kapıyı çaldığında üç bacaklı köpeğin sahipleri evde değildi çünkü köpek terk edilmişti. Belki de eve hiç gelmiyorlardı. Kick köpeğin bütün gün orada bağlı kaldığını düşünmüştü ama ya daha uzun kalmışsa?

Bir zamanlar Beth’in de köpeği vardı.

Şimdi Canavar ölmüştü. Demir Ceket öldürmüştü.

Bishop’ın yarı aralık gözleri cam gibi bakıyordu. Alnıyla şakakları şişmiş damarlardan bir sepet örgüsü gibiydi. Açık ağzı havayı yutar gibi ufak ufak, sessiz hareketler yapıyordu.

Demir Ceket'in gözleri yarı çılgın bir hazla bembeyaz oldu. "Hımm..." diye inledi. "İşte." Bishop'a gülümsedi. "Hissediyor musun? Ta tam. Ta... Tam. Ta... Tam."

"Saklan." diye fısıldadı Beth. "Güvenli bir yer bul."

Arka bahçeyi imgele.

Lastik salıncak güneşte ısınmış. Kick'in babası arkasında çimlerin üstüne diz çökmüş. Avcunda iki meyve, kısa bir sapla birbirine bağlı iki kiraz. Büyük kiraz ağaçlarının az bulunduğunu, onun gibi nadide şeyler olduğunu söylüyor. Gökyüzünü işaret ediyor ve Beth başını arkaya yatırıp gözlerini lastiği ağacın bir dalına bağlayan halatta, tepesindeki yeşil yapraklarla kırmızı meyvelerde dolaştırıyor. Onları en kocaman kiraz ağacı. Babası kirazlardan birini yerken ötekini almak için elini uzatıyor. Babasının parmakları upuzun, avcu pürüzsüz, başparmağının ucunda bir yumru var.

O eli tanıyor. Babasının eli değil. Mel'in eli.

Kick hemen gözlerini açtı. "Adam'ın yerini biliyorum." dedi. Bishop ateş etti.

Kick'in hastane odasındaki televizyon Adam Rice'in sansasyonel kurtarılışını gösteren kanaldaydı. Görüntüler beş saat öncesine aitti fakat bomba imha ekibinin çılgın bomba imha kostümleriyle eve girişi, ardından Seattle polisi ve paramediklerin gelişi ekranda dönüp duruyordu. Ev milyonlarca habercinin parlak ışığı altında soluk ve ifşa olmuş görünüyordu.

Kick sonunda neler olduğunu bilse de gözünü ekrandan ayıramıyordu. Kamera evin ön kapısına sabitlenmiş, içeriye giren ilk müdahale ekibinden bir haber beklerken nefesini tuttu Kick. Sanki yıllardır içeridelerdi ya da televizyoncular öyle bir hava yaratmıştı. Derken kapı açıldı, basın iyice yaklaştı ve sundurmada üniformalı genç bir aynasız belirdi. Duraksadı. Sonra başparmağını sevinçle havaya kaldırdı. Tezahüratı dünyanın öteki ucundan duyabilirdiniz.

"En sevdiğim yer burası." dedi Kick.

"Kaç kez izledin?" diye sordu Frank.

"Bir milyon kere." dedi Kick. "Hişt.."

Televizyondaki polis kapıyı açık tutarken paramedikler tekerlekli sedyedeki birini hızla bekleyen ambulansa taşıdı. İki yanlarında koşan devriye polislerden bir duvar haber kameralarının önünü kesti. Haber muhabirleri kameralara konuşmak için bahçenin çevresine dizilirken hayvan kontrol tarafından götürülen üç bacaklı koliyi şöyle bir görebildi Kick. Köpek, Demir Ceket'in istenmeyen ziyaretçileri caydırmak için kullandığı fazladan bir güvenlik unsuruydu. Ama köpeğin de

Demir Ceket'e ihanet ettiğini ve o gece, *Burası, geri zekâlılar, buraya da bakın*, der gibi havladığını düşünmek Kick'in hoşuna gidiyordu.

"Nasıl anladın?"

"Kiraz ağacından..." dedi Kick. "Ağacı hatırladım. Sonra her şey yerli yerine oturdu."

Bir hastane sedyesini iterek içeri giren hemşire sedyeyi Kick'in yatağına paralel koydu. Üstüne oturan mentol yeşili üniformasının göğsüne *Tridents Medikal Grup* yazısı işlenmişti. "Hepimiz hazırız Bayan Lannigan." dedi hemşire.

Frank beceriksizce ayağa kalktı. "Onunla bir iletişimi olmayacak, öyle mi?" diye sordu.

"Ayrı ameliyat odalarında olacaklar." dedi hemşire güvence veren bir sesle. Ayağıyla frenine bastırdığı sedyenin etrafından dolaşarak Kick'in omzunun yanında durdu. "Sıkı güvenlik önlemleri alındı. Her şey kontrol altında."

Kick yan yan sedyenin üstüne kayıp yattıktan sonra hemşire damar yolu girişlerini kontrol etti. Frank başını çevirdi. Onun kararlılığını yitirmek üzere olduğunu biliyordu Kick.

"Bana Paula'yı aramayacağına söz ver Frank." dedi başını kaldırarak. "Çok ciddiylim. Ben artık yetişkinim."

"Aramayacağım." diye homurdandı Frank.

Kick başını tekrar sedyeye koydu. Odanın tavanı kemik rengiydi. Birer göz gibi ona bakan iki yangın söndürücü vardı. Frank sedyenin baş ucuna geldi.

"Bishop'tan haber var mı?" diye sordu Kick.

"Onun için bir helikopter yolladılar." dedi Frank. "Steroid ve ağrı kesici yüklenmiş, olay yerinde pislik yapmakla meşguldür herhalde." diye ekledi, televizyona bir göz atarak.

Haberlerde şimdi mutlu son sahneleri dönmeye başlamıştı: Sevinçli kavuşma, kutlayan kalabalıklar, Adam'ın toplumla yeniden bütünleşmesi konusunda iyimser psikiyatristlerin geçit töreni. Sonradan dönmeye başlayacak sahnelerde emniyet teşkilatının Adam'ı daha çabuk kurtarabileceği halde kaçırdığı fırsatlar açıklanacaktı; nasıl taciz uğradığının dışarı sızan ayrıntıları; bu kez yeni ve daha karanlık öngörülerle silahlanmış olan aynı psikiyatristlerin geçit töreni ve en nihayet, çocuklarının tazminat parasıyla alınmış pahalı giysileri içinde kitaplarının reklamını yapan, bilgece tavsiyeler veren gerçek uzmanların, kaçırılmış çocuk annelerinin boy gösterisi...

Demir Ceket ölmüştü ama işlediği suçların boyutları daha yeni araştırılmaya başlanıyordu. Şimdilik gerçek kimliğine giden tek ipucu "Dennis"ti. "Başka işlerin olduğunu biliyorum." dedi Kick.

Frank elini omzuna koydu. "İhtiyacın olduğunda, ben ortaya çıkarım ufaklık." dedi. "Anlaşmamız böyle."

Hemşire freni kaldırırken sedye sarsılınca, Kick irkildi. "Haydi bakalım." dedi hemşire neşeyle. Sedyeyi iterek koridora çıkardı. Kapıdan çıkar çıkmaz Frank tekrar yanında bitti.

"Bu gece benim için James'e bir bakıver, olur mu?" dedi Kick.

"Bu işi yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Frank son bir kez.

"Sadece bir böbrek." dedi Kick sahte bir cesaret gösterisiyle. "Bende bir tane daha var nasılsa."

Kick uyandığında hastane odasında değildi. Tavan başka renkti. Çaprazlama kalas kirişlerle kaplıydı. Kick bileğini kaldırdı. Damar yolu girişi hâlâ oradaydı; çıkan hortum yılan gibi kıvrılarak serum direğinde asılı torbaya kadar gidiyordu. Başını kaldırmaya çalışınca mide bulandıran bir acı duvarına çarptı.

“Sakin ol.” dedi Bishop.

“Neredeyim ben?” diye fısıldadı Kick.

“Evimde.” dedi Bishop. “Ameliyat iyi geçti. Seninki de, Mel’inki de.”

Kick’in zihni morfin yüzünden bulanıktı. Nefes almak acı veriyordu. “Güzel.” dedi.

Bishop parmaklarını birbirine geçirmiş, tepesinden ona bakıyordu. Üzerinde yakalı gömlek ve kravat olduğu için neden böyle şık giyindiğini merak ederken, büyük ihtimalle boyundaki morlukları gizlemek için olduğunu hatırladı Kick.

“Frank mi aradı?” diye sordu cılız bir sesle.

Bishop duraksadı. “Hastanede tanıdıklarım var.” dedi.

Kick gülümsemeyi denedi. “Tek istediğin şifre,” dedi: “uyurken sayıklayacağımı zannetmişsindir.”

Bishop düşünceli gözlerle ona baktı. Kick gömlek omzunun sargılardan şişkin durduğunu gördü. Yüzündeki küçük lezyonlara şeffaf iplikle usta işi dikişler atılmıştı. Ama yanağı şiş ve mordu, sağ gözündeki bir damar çatlamış, gözün beyazını kıpkırmızı yapmıştı. “Şifreyi biliyorum zaten.” dedi Bishop.

Ne pis bir sırtış ne de dalga geçtiğini gösteren bir işaret vardı.

“Sakladığın Scrabble harfleri...” dedi Bishop. “Hep aynı harfler olduğunu söylemiştin. Mia’daki *E* harfiydi. Sende *K* vardı. Başka hangi harfleri saklamıştın? Ne yazmaya çalıştığını hatırlıyor musun?”

Kick hâlâ anlamamıştı. “Bir şey yazmıyordum bence.”

“O yaştaki bir çocuk hangi sözcükleri yazmayı bilir?” Bishop elini tutunca, Kick’in kalbi yerinden hopladı. “Kit. Kick. Beth. Bir sürü isim...” diyerek Kick’in elini elinin içinde ters çevirdi Bishop. Başparmağını avcuna koydu. “Ama Sosyal Güvenlik’e bakarsan, tek bir ismin var.” Başparmak bileğine doğru çıkarak plastik hastane bilekliğine takıldı. “Yasal adın.” dedi Bishop. “Kathleen.”

Aniden çakıp sönen anılar Kick’in beynine dağıldı. *A*, *H*, *N*. Bu harfleri, onları karanlıkta parmak uçlarıyla hissedişini, ezberleyişini hatırladı. “İsmimi yazıyordum...” diye mırıldandı. Kit’i -takma adını- değil, yasal adını, esas önemli olanı. “Şifre o muymuş?”

“Oymuş.” dedi Bishop.

“Denedin mi?”

“Banka hesap numarasını Demir Ceket’in Blackberry’sinde bulduk.”

Kick duraksadı. “Ne kadar varmış?”

“Otuz milyon küsur.”

Kick öyle keskin bir nefes aldı ki dikişleri patlayacak gibi oldu ve tekrar konuşabilmek için acının dinmesini beklemek zorunda kaldı. “O paraya dokunmak istemiyorum.” dedi.

“Dokunup dokunmamak sana kalmış.” dedi Bishop. “Ama offshore hesabında tut yoksa yasal sorunlarla karşılaşırısın.

Kick'in vücudu her nasılsa hem havada süzülüyordu hem de taş kadar ağırdı sanki. Belki de ağrı kesiciler yüzünden. Belki bundan sonra hep böyle hissedecekti.

Bishop ayağa kalkıp sağlam kolunun eliyle kravatını düzeltti.

"Boğazın nasıl?" diye sordu Kick.

"İyi." dedi Bishop. Ama Kick konuşurken ses telleri hâlâ şişmiş gibi zorlandığını fark etti. Bishop açık duran kapıya doğru gitti. "Ama bana bir iyilik yap." dedi Bishop, odaya bir tekerlekli koltuk sokarak. "Bir dahaki sefere birazcık daha hızlı olmaya çalış."

Tekerlekli koltuğu yatağın yanına getirdi ve Kick'in koluna girip ayağa fırlamasını bekler gibi dirseğini uzattı. Kick aklını kaçırdığını düşünür gibi Bishop'a baktı. "Daha yeni bir organım alındı." diyerek hafızasını tazeledi.

Bishop'ın yüz ifadesi hiç değişmedi. Dirseği hazır vaziyette Kick'i bekliyordu. Soldakinin yarısı kanla dolu olan gözlerini Kick'e dikmişti.

Çelik iskeletli tekerlekli koltuk vinleks kaplıydı. Pek de rahat görünmüyordu.

"İyileşme protokolüne göre en kısa zamanda ayağa kalkıp gündelik hayata dönmek gerekiyor." dedi Bishop.

"Doğrulamıyorum bile." dedi Kick.

"Ben yardım ederim." dedi Bishop. Elini Kick'in sırtına koyarak destek oldu ve Kick dişlerini sıkıp dirseğinin üstünde doğrularak yatağın üstünde oturdu. Karın kaslarının her bir kasılışı acıyla inlemesine neden olsa da bir şekilde doğrulmayı becermişti. Dinlenecek zamanı olmadı. Bishop kolunu kaldırıp eğilerek omzunun üstüne attı ve kolunu belinin altına kaydırды. "Biraz canın yanabilir." dedi.

Kick'i kucaklayıp olduğu yerde dönerken çıplak bacakları yataktan aşağı kaydığında, Kick'in bağıra çağıra küfürler etmemesinin tek nedeni acıdan konuşamamasıydı. Çoraplarının ucu yere değeri değmez, Bishop ayağı kaldırdı. Kick'in dizleri bükülürken, Bishop son anda tekrar kucağına aldı. Kick'i zar zor koltuğı oturtmayı becerdiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Yatağın kenarına tünemiş yaralı omzunu ovuşturan Bishop'a kaşlarını çatıttı Kick. "Sakın bunu bir daha yapma!" dedi.

Bishop yataktan çektiğı battaniyeyi Kick'in kucağına yığıp serum direğıyle cebelleşmeye başladı.

"Bu ne için?" dedi Kick battaniyeyi işaret ederek.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." dedi Bishop. Serum direğini tekerlekli koltuğun arkasına taktı.

"Benim dinlenmem gerekiyor." dedi Kick. "Nekahet dönemindeyim."

Bishop koltuğun önünde diz çöküp ayak dayanacak yerleri tek tek açarak Kick'in ayaklarını zorla üstlerine yerleştirdi.

"Beni duymadın herhalde..." dedi Kick.

"Temiz hava almak için bir fırsat olarak gör." dedi Bishop.

Tartışmanın faydası yoktu. Kick temiz havadan hoşlanmazdı ki. Ama kaba kuvvetle tekrar yatağı yatırılmak da ilgisini çekmiyordu ve Bishop onu tekerlekli koltukla gezdirmek istiyorsa, gezdirsindi bakalım. Bishop tekerlekli koltuğı itip konuk odasından koridora çıkarırken kucağındaki battaniyeyi düzeltip arkasına yaslandı.

Cam bir kapıdan, bir yandan ormana, öteki yandan plaja kadar uzanan çok geniş bir çimenliğe çıktılar. Puget Boğazı'nın serin suları kayalık sahil şeridinin ötesinde cam gibi görünüyordu. Plajdaki iki martı ölü bir şeyin parçaları için

kapışıyordu. Havada tuz tadı vardı. Kick yüzünü güneşe kaldırarak ağrı ilaçlarından yeni bir dalganın vuruşunu hissetti.

Belli belirsiz ama tanıdık bir ses onu tekrar anın içine çekti, helikopter pervanelerinin uzaktan gelen homurtusu. Gökyüzünü taradı ama helikopteri göremedi. Martılar deliler gibi birbirine gaklamaya başladı. Kick onların pek farkında değildi, dikkati helikopterdeydi. Ama gaklamalar devam etti. Martılar Kick'in adını çağırıyordu sanki.

"Biri dikkatini çekmeye çalışıyor sanırım." dedi Bishop.

Parmağıyla ormanın başladığı yerdeki bir bankta oturan iki silueti işaret etti. Siluetlerden biri bir kadına, diğeri pijama üstüne sabahlık gibi bir şey giymiş sıska ve genç bir erkeğe aitti. Kick hayretler içinde bir nefes aldıktan sonra Bishop'a kararsız bir bakış attı. Bishop başını salladı. Sırıttı. Titreyen ellerini koltuğun tekerlerine götürüp birkaç metre ilerledi Kick.

James bahçenin öteki ucundan ona el sallıyordu.

Kick'ten kahkaha ve hıçkırık arası bir ses çıktı.

Aralarındaki çimenler dönerek düzleşti. Helikopter pervanesinin pırpırısı artık çok net duyuluyordu. Kick'in gözleri helipede, oradan da ağaçların üzerinden bir helikopterin yaklaşmakta olduğu gökyüzüne doğru gitti.

"Ben birkaç hafta yokum." dedi Bishop.

"Yo..." dedi Kick.

"James'le ikiniz istediğiniz kadar evin keyfini çıkarın." dedi Bishop. "Tam gün tıbbi bakım ayarladım." Helikopter pervanelerinin sesi Kick'in kulaklarında yankılandı. Bishop'ın kravatı gömleğinin üstüne uçtu. "Özel hemşireniz." dedi Bishop, bahçenin öteki ucuna bakarak.

James'in yanında oturan kadın ayağa kalkarak onlara doğru yürümeye başladı. Üstünde pembe hemşire üniforması vardı. Helikopterin esintisi sarı atkuyruğunu yana doğru savurdu.

Aynı paramedikti.

Kick şok geçirdikten sonra yattığı paramediği tutmuştu Bishop.

"İnanılmazsın." dedi Kick. Seks yapmadan yirmi dört saat bile duramıyordu cidden.

"Hastaya nasıl davranılacağını çok iyi biliyor." dedi Bishop.

Kick yan yan Bishop'a baktı.

"Ararım." dedi Bishop. Eğilip Kick'in yanağına kibar bir öpücük kondurduktan sonra dönüp helipede doğru yürümeye başladı.

Sonra Kick ne olduğunu anlamadan paramedik tekerlekli koltuğun arkasında bitti ve helikopterin esintisi sırtlarına vururken onu James'e doğru itmeye başladı.

Bishop istediği yere gitsin, dedi Kick kendi kendine. James yanındaydı ve ondan başka kimseye ihtiyacı yoktu. Solgun yüzü, rüzgârda uçuşan saçları, yüzüne tam oturmeyen gözlüğü ve birkaç beden büyük pijamasıyla tam karşısındaydı James. Kick duygularına yenik düşmek üzereydi. Paramedik onu abisinin yanına kadar itip tekerlekli koltuğu bankın yanına park ettiğinde, Kick'le James birkaç dakika boyunca öylece oturup sırtıarak bakiştılar. Sürtük paramedik sessizce yanlarından uzaklaştı. Helikopter iniş yaptı.

Kick, James'in uzattığı eli tuttu.

"Özledim." dedi Kick. Sözcükler helikopter pervanelerinin gürültüsünde kaybolsa da, James onu anlamış görünüyordu. Kick'in elini tutarak James'in söylediği tek sözcüğü de Kick anladı: Canavar.

James'in gözleri yaşardı. Canavar'ı o da en az Kick kadar severdi.

Kick hüzünle birbirine geçmiş ellerine baktı. Kucağında cansız yatan Canavar'ın bomboş bakan gözleri hâlâ gözünün önündeydi. James'in ağzı oynadı ama Kick ne dediğini duymadı. James alnını kırıştırarak karmaşık bir kavramı anlaşılabilir en basit açıklamasına indirgemeye çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi dilinin ucunu ısırdı. Yeni bir kararlılıkla, çenesiyle bankın arkasındaki bir şeyi gösteren net bir hareket yaptı James. Kick bakmak için dönerken acıyla irkildi. Ormanın bitiminde, tepelerinde yükselen Douglas köknarları vardı. Bakımlı bahçeden sonra yabancı böğürtlenler ve doğal orman ağaçları başlıyordu. Kick yoğun ağaçları tararken, James tekrar elini sıkıp dikkatini daha yakındaki bir yere yöneltti. Rüzgâr kollarındaki tüyleri ürpertse de, Kick'in içi sıcaktı. Çimenliğin kenarında açılmış topraktan bir tümsek vardı. Fazla büyük değildi -sadece birkaç metrekareydi- sıkıca bastırılmış olduğu için en yüksek noktası çimen çizgisinden sadece birkaç santim yüksekte kalmıştı. Etrafı kayalarla çevrilmiş, içine çiçek ekilmesini bekleyen küçük bir tarha benziyordu.

Kick titrek bir nefes aldı.

Bishop köpeğini gömmüştü.

Helikopterin gürültüsü arttı ve Kick başını kaldırıp tam o anda havalanmakta olduğunu gördü. Helikopter yerin iki metre kadar üstünde asılı kaldı, çılgınca dönen pervane Kick'in saçlarını başına yapıştırdı ve sonra bembeyaz parıltıya bürünerek, kapısındaki siyah logosuyla tepelerinden geçti: Daire içine alınmış bir W.

Kick bu logoyu daha önce de, Bishop'ın uçağındaki koltukların işlemelerinde görmüştü. Dikiş yerinin acısına boş vererek bir kez daha görebilmek için boynunu çevirdi ve Puget

Boğazı üzerinde düz uçuşa geçen helikoptere son bir kez baktı. Bu kez logoyu olduğu gibi gördü. *W* falan değildi. Üç dişli mızraktı. Poseidon'un üç dişli mızrağı.

Servetini silah satarak yapan bir şirketi daha iyi ne temsil edebilirdi ki? Bishop patronunun adının David Decker Devlin olduğunu söylemişti. Üç diş, adındaki her *D* için bir tane.

Bileğindeki hastane bilekliğine baktı Kick.

Trident Medikal Grup.

Mel'e donör bulmak için düzenlenen kampanyanın ardında mahkûm hakları derneği falan yoktu. Onun gibi biriyle, can çekişen bir sübyancıyla, çocuk kaçıran bir çocuk pornocusuyla öyle dernekler bile ilgilenmezdi. Böbrek bağıışı için hem zihinsel hem de fiziksel sağlığın yerinde olduğunu kanıtlayan türlü çeşit rapor almak gerekliydi ama bu kez öyle olmamıştı. Kick'in aramasını bekliyorlardı sanki. Birkaç saat içinde ameliyata alınmıştı. Her şeyin parası ödenmişti. Mel cezaevinden apar topar getirilmişti.

Böyle bir servete ve nüfuza sahip tek kişi vardı tanıdığı: Devlin. Her şeyi o ayarlamıştı. Mel'in hayatta kalmasını istiyorlardı. Şimdiyse böbreğinin onun içinde olduğunu düşündü Kick, midesini bulandıran bir acıyla.

"İyi misin?" diye sordu James.

Kick sırtını dikleştirdi. Dikiş yeri artık umurunda değildi. *Düşüncelerini değiştirirsen dünya da değişir.* Devlin'le Bishop bir şeylerin peşindeydi ve bunun ne olduğunu mutlaka öğrenecekti.

Kolunu kaldırıp parıldayan helikoptere el salladı Kick. James'e, "Gülümse ve el salla." diyerek yüzüne sahte bir tebessüm oturttu. James tedirgin bir bakış attıktan sonra elini

* (Çn: Üç Dişli Mızrak)

kaldırarak salladı. Kick çaktırmadan etrafı inceledi. Paramedik plaja giden yolda geziniyordu. Evde başka birilerinin olup olmadığını bilmiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu.

Orada davetli bir konuktu ve Bishop birkaç hafta sonra döneceğini söylemişti.

Evi aramak için bol bol zamanı vardı.

TEŞEKKÜRLER

Bana ve bu diziye güvenerek risk alan editörüm, tele danışmanım ve amigo kızım Marysue Rucci'ye büyük teşekkür borçluyum. Kick'in en büyük hayranlarından biri oydu, hâlâ da öyle ve bu kitabın var olmasının nedeni.

Carolyn Reidy, John Karp, Cary Goldstein, Lance Fitzgerald, Andrea DeWerd, Loretta Denner, Lisa Erwin ve Louise Burke'e de teşekkür etmek istiyorum. Jackie Seow ve Maryln Dantes, harika bir kitap kapağı yaptınız. Sarah Reidy ve Grace Stearns'e özel birer teşekkür. Bir havaalanında 11 saat boyunca mahsur kaldığımda, Sarah bütün bir izin gününü bana mesajlar yazarak geçirdi ve bugüne kadar JFK havaalanında alıkonulmamış olmamın tek nedeni o. Editörümün eski asistanı (şu anda S&S'de editör olan) Emily Graff ve yeni asistanı Elizabeth Breeden bende olmayan ve gıpta ettiğim iki özelliğe; sabra ve organizasyon yeteneğine sahip insanlar. The Joy Harris Literary Agency'den Joy Harris ve Adam Reed, müthiş insanlar olduğunuz ve bana katlandığınız için teşekkürler. Kiralık katil tutup peşlerine salarız diye, yayıncılar genelde biz yazarlara redaktörlerimizin isimlerini bile söylemekten kaçınır ama arkasını kolla David Chesanow, kim olduğunu biliyorum. Bildik ve tanıdık geldikleri için kullandığım sözcükler yerine kullanmam gerekenleri bularak çıkardığınız harika iş için sana da teşekkür ederim. İyi iş çıkardınız, efendim. Kitleri değiştirmenize gerek yok.

Elizabeth Lannigan (ya da ikinci sınıftaki kızımın sınıfında tanındığı adıyla Bayan Lannigan) bu karaktere büyük

bir armağan verdi, kendi ismini. James'in teknik danışmanı Zach Greenvoss'un bilgisayarına yıllar önce uzaktan erişim yazılımı yüklediğine eminim. Bana yaratıcı esin vermeye devam ettiğiniz, dostluğunuz ve "bhtmp bhtmp" için teşekkürler, Kelly Sue DeConnick ve Matt Fraction. Ailemin haftalık kalori alımının üçte birini Brian ve Alisa Bendis sağlıyor. Kelley Ragland, çalışmalarımı hâlâ birçok açıdan sen etkiliyorsun.

Her zamanki gibi haftalık yazma grubuma çok şey borçluyum: Chuck Palahnuik, Lidia Yuknavitch, Erin Leonard, Mary Wysong-Haeri, Diana Page Jordan, Suzy Vitello, Monica Drake, Cheryl Strayed. İşleriyle başımı döndüren birçok yazar dostum olduğu için de çok şanslıyım. Eliza Mohan, Sophie Evans, Danielle Khoury, Nina Khoury, Piper Bloom, Daisy Ziatnik, Emily Powell, Sophie Jacqmotte-Parks ve Stella Greenvoss (Köbenhavn kampüsü) için de özel birer teşekkür, bana yazma konusunda çok şey öğreten sekiz-dokuz yaşındaki kızlara.

Son olarak, kocam Marc Mohan ve kızımız muhteşem Eliza Mohan, dünyadaki en sevdiğim insanlar. Onlarla birlikte yaşadığım için ne kadar şanslıyım.